

Ročník 2014

Sbírka instrukcí a sdělení

MINISTERSTVA SPRÁVEDLNOSTI ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 6

Rozeslána dne 30. září 2014

Cena 200,- Kč

OBSAH:

16. I n s t r u k c e Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. ledna 2014, č. j.: 326/2013-EO-SP, o inventarizaci majetku a závazků.
17. I n s t r u k c e Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. dubna 2014, č. j. 42/2013-MOT-J/60 o postupu soudů ve styku se členskými státy Evropské unie ve věcech trestních

16

Instrukce

Ministerstva spravedlnosti

ze dne 15. ledna 2014, č. j.: 326/2013-EO-SP,
o inventarizaci majetku a závazků

Ministerstvo spravedlnosti stanoví:

Část I**Úvodní ustanovení**

§ 1

Tato instrukce upravuje postup při provádění inventarizace majetku a závazků podle § 29 a 30 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), a vyhlášky č. 270/2010 Sb., o inventarizaci majetku a závazků (dále jen „vyhláška“) v resortu Ministerstva spravedlnosti ČR (dále jen „ministerstvo“).

§ 2

Za provedení inventarizace majetku a závazků odpovídají podle zákona a této instrukce

- ministr spravedlnosti
- předseda Nejvyššího soudu
- předseda Nejvyššího správního soudu
- předsedové vrchních soudů
- předsedové krajských soudů (předseda Městského soudu v Praze)
- předsedové okresních soudů (předsedové obvodních soudů v Praze)
- nejvyšší státní zástupce
- vrchní státní zástupci
- krajské státní zástupci (městský státní zástupce v Praze)
- generální ředitel VS ČR
- vedoucí ostatních organizačních složek státu a státních příspěvkových organizací v působnosti resortu ministerstva.

Část II

§ 3

Inventarizace majetku a závazků

(1) Inventarizací se zjišťuje skutečný stav veškerého majetku a závazků a porovná se stavem zachyceným v účetnictví. Dále se ověřuje, zda nejsou dány důvody pro účtování o položkách podle § 25 odst. 3 zákona.

(2) Podle § 6 odst. 3 zákona jsou organizační složky státu a státní příspěvkové organizace (dále jen „účetní jednotky“) povinny inventarizovat majetek a závazky. Účetnictví účetní jednotky je podle § 8 odst. 4 zákona průkazné, jestliže všechny účetní záznamy tohoto účetnictví jsou průkazné podle § 33a zákona, a účetní jednotka provedla inventarizaci.

§ 4

Inventarizace se provádí jako inventarizace:

- a) periodická k okamžiku, ke kterému účetní jednotky sestavují účetní závěrku řádnou nebo mimořádnou u veškerého majetku a závazků,
- b) průběžná v průběhu účetního období u zásob.

§ 5

Inventarizace zahrnuje soubor činností, jejichž výčet je uveden v § 3 vyhlášky.

Část III**Požadavky na organizační zajištění a způsob provedení inventarizace pro účetní jednotky**

§ 6

(1) Účetní jednotka postupuje podle vyhlášky. V souladu s vyhláškou vypracuje vnitřní směrnici (pokyn)

(2) Inventarizaci u vybraných účetních jednotek podléhá majetek a závazky uvedené v příloze č. 1.

(3) V justiční části resortu se používají inventurní soupisy vyhotovené systémem IRES, Vězeňská služba ČR používá k vyhotovení inventurních soupisů vlastní informační systém.

Část IV**Závěrečná ustanovení**

§ 7

Ruší se Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. září 2011 č. j. 152/2011-EO-SP, o provádění inventarizace majetku a závazků.

§ 8

Instrukce nabývá účinnosti ode dne podpisu ministryně spravedlnosti dne 15. ledna 2014.

ministryně spravedlnosti v.r.
Mgr. Marie Benešová, v. r.

17

Instrukce

Ministerstva spravedlnosti

ze dne 30. dubna 2014, č. j. 42/2013-MOT-J/60

**O POSTUPU SOUDŮ VE STYKU SE ČLENSKÝMI STÁTY EVROPSKÉ UNIE
VE VĚCECH TRESTNÍCH**

Ministerstvo spravedlnosti stanoví:

ČÁST PRVNÍ**OBECNÁ ČÁST**

§ 1

(1) Tato instrukce je metodickou pomůckou upřesňující podrobnosti postupu soudů při úkonech souvisejících s aplikací zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních¹⁾ (dále jen „ZMJS“), souvisejících ustanovení trestního řádu a ustanovení příslušných vyhlášených mezinárodních smluv, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jakož i mezinárodních smluv mezi Evropskou unií a jedním nebo více cizími státy vyhlášenými v Úředním věstníku Evropské unie, k jejímž uzavření dal souhlas Evropský parlament a kterou je Česká republika vázána (dále jen „mezinárodní smlouvy“), ve vztahu k členským státům Evropské unie (dále jen „členské státy“).

(2) Ve styku se státy přidruženými mezinárodní smlouvou k provádění schengenských předpisů se postupuje podle příslušných ustanovení ZMJS a Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č. j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních.

(3) Pokud tato instrukce nestanoví jinak, užije se na postup soudů v mezinárodní justiční spolupráci v trestních věcech vnitřní a kancelářský řád²⁾.

§ 2

Informace o mezinárodních smlouvách závazných pro Českou republiku a právním řádu členských států

(1) Informace o dvoustranných a mnohostranných mezinárodních smlouvách platných ve vztazích mezi Českou republikou a členskými státy a informace o výhradách a prohlášeních k mnohostranným mezinárodním smlouvám závazným pro Českou republiku sděluje soudům na jejich žádost Mezinárodněprávní odbor Ministerstva zahraničních věcí. Mnohostranné mezinárodní smlouvy je nezbytné aplikovat vždy ve smyslu výhrad a prohlášení jednotlivých států.

(2) Konzultační dotaz lze učinit též u Mezinárodního odboru trestního Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“).

(3) Seznamy konzulárních úmluv, mnohostranných a dvoustranných mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních ve vztahu k členským státům tvoří přílohy č. 1, 2, 3, kde jsou případně rovněž uvedeny adresy internetových stránek, na kterých lze zjistit orientační údaje o smluvních stranách i jejich případných výhradách a prohlášeních. O změnách a doplněních seznamů těchto úmluv a smluv informuje ministerstvo formou sdělení publikovaných ve Sbírce instrukcí a sdělení³⁾.

(4) Seznamy smluvních stran, výhrady a prohlášení k nejdůležitějším mnohostranným smlouvám závazným pro Českou republiku tvoří přílohy č. 4 až 27. O nových výhradách a prohlášeních k nejdůležitějším mnohostranným smlouvám závazným pro Českou republiku, je-li s nimi nutno seznámit justiční složky, stejně tak jako o změnách v seznamech smluvních stran a ve výhradách a prohlášeních, informuje ministerstvo formou sdělení publikovaných ve Sbírce instrukcí a sdělení⁴⁾.

(5) Seznamy zvláštních informačních povinností vyplývajících z některých mezinárodních smluv týkající se výsledku mezinárodní justiční spolupráce, výsledku trestního řízení či vazby jsou v přílohách 28 až 30. Seznam mezinárodních smluv, které se týkají předávání utajovaných informací, je v příloze 31. Přehled úředních jazyků členských států je obsažen v příloze 32.

(6) Ministerstvo na žádost soudu poskytne informace o právním řádu členských států nezbytné pro postup v právním styku s členskými státy v trestních věcech.

§ 3

Úprava a požadavky na písemnosti

(1) V písemnostech zasílaných do členských států se nedoporučuje používat zkratk, i když jsou ve vnitrostátním styku obvyklé. Měsíc v datu je vhodné vyjádřit slovně, ne číslicí.

(2) Písemnosti musí být opatřeny čitelným otiskem kulatého úředního razítka soudu, datem a vlastnoručním podpisem soudce, jehož jméno, příjmení a funkce budou pod podpisem vypsány.

(3) Je-li třeba písemnost úředně přeložit do cizího jazyka, překlad musí splňovat náležitosti tlumočnického úkonu podle obecně závazného právního předpisu pro výkon tlumočnické činnosti⁵⁾.

¹⁾ Zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

²⁾ Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. j. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, uveřejněná pod č. 1/2002 Sbírky instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti, ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ § 2 odst. 4 písm. d) Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 12. října 1999, č. j. 789/1999-L, o postupu při vypracování vnitřních předpisů a o Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti (publikační instrukce), která byla uveřejněna pod č. 27/1999 SIS, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁾ § 2 odst. 4 písm. d) Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 12. října 1999, č. j. 789/1999-L, o postupu při vypracování vnitřních předpisů a o Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti (publikační instrukce), která byla uveřejněna pod č. 27/1999 SIS, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁾ § 14 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů.

(4) Předvolání osob k úkonům do České republiky, popřípadě jiné písemnosti, o jejichž doručení v členském státě se žádá, nesmějí obsahovat pohružku sankcí za nedostavení se k úkonu, včetně předvedení.

(5) Ve styku s členskými státy je třeba zvažovat vhodnost používání tiskopisů určených pro vnitrostátní styk. Do členských států nelze zasílat tiskopisy obsahující upozornění na možnost předvedení, uložení povinnosti předložit občanský průkaz, pohružku pokutou apod.

(6) Je-li mezinárodní smlouvou nebo právním předpisem EU stanoveno povinné užívání standardních formulářů, jsou soudy povinny tyto formuláře užívat.

(7) Neobsahuje-li doručovaná procesní písemnost informaci o tom, že její adresát může od soudu obdržet informace ohledně svých práv a povinností týkajících se písemnosti (např. možnost podat opravný prostředek), soud k doručované písemnosti přiloží zprávu tyto informace obsahující (s uvedením kontaktní adresy soudu).

(8) Předpokládá-li soud, že adresát neovládá český jazyk, je třeba přeložit zasílané rozhodnutí nebo jinou písemnost, nebo alespoň jejich důležité části do jazyka (jednoho z jazyků) členského státu, na jehož území se adresát nachází. Pokud je soudu známo, že adresát zná pouze jiný jazyk, musí být písemnost nebo alespoň její důležité části přeloženy do tohoto jiného jazyka.

(9) Pokud soud vyzývá osobu k úhradě peněžní částky (např. nákladů řízení), nezasílá poštovní poukázku (složenku). Ve výzvě uvede číslo účtu, na který má být platba provedena, ve formátu mezinárodního bankovního spojení IBAN, případně toto spojení uvede spolu se zasíláním mezinárodní poštovní poukázky, pokud ji ve vztahu k členskému státu lze využít. Informaci o možnosti využití mezinárodní poštovní poukázky v daném státě poskytne Česká pošta.

§ 4

Datové schránky

Není-li stanoveno jinak, písemnosti určené pro členské státy nelze zasílat prostřednictvím datové schránky, a to ani ministerstvu nebo jinému státnímu orgánu České republiky (např. Ministerstvu zahraničních věcí či zastupitelskému úřadu České republiky ve členském státě), neboť to jejich povaha neumožňuje⁶⁾. To platí i pro zasílání písemností zastupitelským úřadům členských států se sídlem v České republice.

§ 5

Ověřená kopie určená pro členský stát

(1) Ověřená kopie se pořídí tak, že fotokopie písemnosti se sváže s ověřovací doložkou na zvláštním listu v jeden pevně spojený celek tak, aby svázání bylo opatřeno přelepky, a ty se následně překryjí otisky kulatého úředního razítka soudu.

(2) Ověřovací doložka zní: „Tato fotokopie doslovně souhlasí s originálem založeným ve spise soudu v, sp. zn., na čísle listu“ Dále se uvede místo a datum vystavení a doložka se opatří čitelným otiskem kulatého úředního razítka soudu a vlastnoruč-

ním podpisem soudce, vedoucího kanceláře nebo jím pověřeného pracovníka, jejichž jméno, příjmení a funkce budou pod podpisem vypsány strojopisem. Ověřovací doložku soud vyhotoví ve formátu A4.

(3) Je-li požizován úřední překlad ověřené kopie písemnosti, přeloží překladatel i ověřovací doložku.

§ 6

Zasílání písemností obsahujících utajované informace do členských států

Je-li třeba do členského státu zaslat písemnosti obsahující informace podléhající jakémukoli stupni utajení, je třeba dodržovat zvláštní postup pro poskytování utajovaných informací v mezinárodním styku stanovený v § 73 a násl. zákona 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších změn, a mezinárodními smlouvami upravujícími předávání utajovaných informací.

Způsob styku s členskými státy

§ 7

Přímý styk s orgány členských států

(1) Umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo zákon, stýkají se soudy s justičními a jinými orgány členských států (dále jen „orgány členských států“) přímo. Přímý styk justičních orgánů je výslovně upraven při postupu podle části páté ZMJS, tj. v případech spolupráce, které jsou provedením předpisů Evropské unie (dále jen „EU“). Právní styk prostřednictvím ministerstva je v takovém případě usktečňován pouze ve výjimečných případech.

(2) V přímém právním styku se písemnosti adresují a zasílají poštou přímo orgánům členských států a stejným způsobem jsou doručovány odpovědi. Při přímém styku s orgány členských států je nezbytné dbát na dodržování předepsaného jazykového režimu.

(3) Adresu orgánu členského státu, kterému má být doručena písemnost, je možné vyhledat na internetové stránce Evropské justiční sítě (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/> pod odkazem „Nástroje vzájemné právní pomoci: Atlas“). Nepodaří-li se soudu zjistit, který orgán členského státu je příslušný k vyřízení jeho žádosti, může požádat o součinnost ministerstvo (s ohledem na rychlost je doporučeno využít e-mailovou komunikaci).

(4) Je-li soudu v přímém styku doručeno podání orgánu členského státu, k jehož vyřízení není příslušný, postoupí je bezodkladně příslušnému orgánu a zároveň o postoupení informuje orgán členského státu, přičemž uvede označení a adresu orgánu, kterému bylo podání postoupeno.

(5) Přímý styk s orgány členských států nelze zaměňovat s možností přímého doručování písemností poštou adresátům na území členských států (§ 27 této instrukce).

§ 8

Styk prostřednictvím ministerstva

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva nebo zákon jinak, uskutečňuje se styk soudů s orgány členských států prostřednictvím ministerstva.

⁶⁾ § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů.

(2) Podání adresované orgánu členského státu spolu se všemi přílohami zašle soud ve dvou vyhotoveních ministerstvu s předkládací zprávou na zvláštním listu. Ministerstvo zajistí odeslání tohoto podání orgánu členského státu a následně samo sleduje a případně v přiměřených lhůtách urguje jeho vyřízení. Odpověď dožádaného orgánu členského státu poté zašle soud.

(3) Písemnosti, které je v souladu s příslušnými ustanoveními ZMJS a této instrukce potřeba zaslat ministerstvu, se zasílají na adresu: Ministerstvo spravedlnosti, mezinárodní odbor trestní, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2; tel.: 221 997 981 (kancelář mezinárodního odboru trestního), 221 997 435 nebo 984 (sekretariát ředitele mezinárodního odboru trestního), fax.: 221 997 986 nebo 560, e-mail: mot@msp.justice.cz.

§ 9

Styk se zastupitelskými úřady členských států

(1) Písemnosti adresované zastupitelskému úřadu členského státu akreditovanému pro Českou republiku se zasílají poštou přímo konzulárnímu úřadu či konzulárnímu oddělení zastupitelského úřadu členského státu v České republice a stejným způsobem je doručována odpověď. V písemnosti je vždy nutno uvést důvod, pro který se písemnost zastupitelskému úřadu zasílá (včetně odkazu na příslušné ustanovení mezinárodní smlouvy).

(2) Styk se zastupitelskými úřady členských států akreditovanými pro Českou republiku, které mají sídlo mimo území České republiky, se provádí prostřednictvím podatelny Ministerstva zahraničních věcí České republiky tak, že je zastupitelskému úřadu České republiky ve státě, v němž sídlí zastupitelský úřad členského státu akreditovaný pro Českou republiku, adresována žádost na zvláštním listu, v němž soud žádá tento zastupitelský úřad České republiky o předání předmětné záležitosti uvedenému zastupitelskému úřadu členského státu akreditovanému pro Českou republiku.

§ 10

Styk se zastupitelskými úřady České republiky ve členských státech

Zastupitelským úřadům České republiky ve členských státech soudy zasílají písemnosti prostřednictvím podatelny Ministerstva zahraničních věcí na adresu: Ministerstvo zahraničních věcí, podatelna - pro ZÚ[uveďte se město, v němž zastupitelský úřad sídlí], Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1. Ve výjimečných případech, zejména nesnese-li věc odkladu, lze zastupitelskému úřadu České republiky ve členském státě zaslat písemnost přímo poštou podle předpisů platných pro poštovní styk, faxem, anebo elektronickou poštou.

§ 11

Styk s orgány Evropské unie

(1) Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (§ 9a trestního řádu), jakož i související korespondenci, soud podává Soudnímu dvoru prostřednictvím kanceláře Soudního dvora na adresu: Palais de la Cour de Justice, Boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg, L-2925 Luxembourg. Kopie podepsaného předkládacího rozhodnutí spolu s žádostí o zahájení zrychleného nebo naléhavého řízení může být Soudnímu dvoru předběžně zaslána elektronickou poštou (EJCR.Registry@curia.europa.eu) nebo faxem (+352 43 37 66).

(2) Je-li třeba požádat některý z orgánů, úřadů nebo agentur EU o souhlas s trestním stíháním či výkonem trestu nebo ochranného opatření vůči osobě požívající výsad a imunit podle mezinárodního práva, soud zašle takovou žádost příslušnému orgánu EU prostřednictvím Stálého zastoupení České republiky při Evropské unii v Bruselu (dále jen „Stálé zastoupení v Bruselu“). Písemnosti určené Stálému zastoupení v Bruselu soud zašle prostřednictvím podatelny Ministerstva zahraničních věcí tak, že jako adresu uvede: Ministerstvo zahraničních věcí, podatelna - pro SZ Brusel, Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1.

(3) Podání určené orgánu EU soud neopatřuje překladem do cizího jazyka, neboť český jazyk je jedním z úředních jazyků EU.

§ 12

Omezení nebo odnětí osobní svobody cizince v České republice

(1) Je-li cizinec zadržen nebo jinak omezen na svobodu, musí být poučen o právu na spojení se zastupitelským úřadem státu, jehož je občanem [čl. 36 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích z 24. dubna 1963 (č. 32/1969 Sb.)].

(2) Pokud tak stanoví příslušná dvoustranná konzulární úmluva, je soud povinen o omezení nebo odnětí osobní svobody cizince informovat zastupitelský úřad (diplomatickou misi či konzulární úřad) státu, jehož je občanem. Soud v takovém případě omezení nebo odnětí osobní svobody cizince příslušnému zastupitelskému úřadu oznámí; stejnopis či kopii rozhodnutí ani protokolu však nezasílá. Seznam konzulárních úmluv s uvedením lhůt pro informování zastupitelského úřadu je uveden v příloze č. 1. Zastupitelskému úřadu soud písemně oznámí omezení nebo odnětí osobní svobody cizince spolu s uvedením jména a adresy obhájce. Pokud hrozí zmeškání lhůty pro informování zastupitelského úřadu, oznámí soud omezení nebo odnětí osobní svobody cizince zastupitelskému úřadu rovněž faxem. Pokud je dvoustrannou konzulární úmluvou stanovena povinnost přijímajícího státu informovat zastupitelský úřad vysílajícího státu o omezení nebo odnětí osobní svobody jeho občana v přijímajícím státu, jde o právo státu vysílajícího, a proto na povinnost soudu informovat zastupitelský úřad nemá vliv vyjádření zadrženého nebo odsouzeného, zda si přeje či nepřeje, aby byl zastupitelský úřad informován. Ministerstvu soud informaci o omezení či odnětí osobní svobody cizince nezasílá, není-li pro to zvláštní důvod.

(3) Není-li povinnost přijímajícího státu informovat zastupitelský úřad vysílajícího státu o omezení nebo odnětí osobní svobody jeho občana v přijímajícím státu stanovena dvoustrannou konzulární úmluvou, postupuje se podle čl. 36 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích z 24. dubna 1963 (č. 32/1969 Sb.), podle kterého musí být zastupitelský úřad státu, jehož státní občan je zatčen, uvězněn, dán do vazby nebo zadržen jiným způsobem, informován o omezení nebo odnětí osobní svobody pouze tehdy, pokud o to tato osoba výslovně požádá (§ 70 trestního řádu).

§ 13

Zásada speciality ohledně informací a důkazů

(1) Pokud je nutno dožádaný stát požádat o souhlas s použitím informací nebo důkazů, které poskytl v rámci mezinárodní spolupráce, pro jiný účel, než pro které byly

poskytnuty (§ 7 odst. 1 ZMJS), soud v žádosti uvede informace o:

- a) již poskytnuté právní pomoci, v jejímž rámci byly informace nebo důkaz získány (datum a spisová značka žádosti o poskytnutí právní pomoci, její předmět, datum a spisová značka, pod níž byla žádost dožádaným státem vyřízena), a
- b) účelu, pro který mají být informace nebo důkaz použity (datum a spisová značka trestní věci, popis skutku, právní kvalifikace včetně znění příslušných ustanovení trestního zákoníku, stádium trestního řízení).

(2) V souhlasu s použitím informace nebo důkazu podle § 7 odst. 2 ZMJS soud uvede informaci nebo označí důkazy, s jejichž použitím vyslovuje souhlas, popis skutku, který je předmětem trestního řízení ve členském státě, v němž má být důkaz nebo informace použita, a právní kvalifikaci tohoto skutku podle práva dožadujícího státu.

Pátrání po pobytu na území členských států

§ 14

Záznam za účelem pátrání po osobě v Schengenském informačním systému

(1) Je-li pro účely doručení písemnosti v trestním řízení osobě ve členském státě nebo v souvislosti s žádostí o právní pomoc třeba pátrat po místě pobytu této osoby, lze pro tyto účely využít Schengenského informačního systému. Žádost o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému dle § 38 ZMJS adresuje soud místně příslušnému útvaru služby kriminální policie a vyšetřování. V žádosti o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému uvede soud důvod své žádosti a místo předpokládaného pobytu osoby (je-li soudu známo).

(2) V odůvodněných případech, kdy není vhodné žádat s ohledem na okolnosti daného případu o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému, či z jiných závažných důvodů se soud se svým požadavkem na prověření místa pobytu hledané osoby může obrátit na Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, fax: 974 834 716 (dále jen „Policejní prezidium“).

§ 15

Ověření informace o omezení nebo odnětí osobní svobody občana České republiky na území některého z členských států

V případě, že soud potřebuje ověřit informaci o tom, že občan České republiky vykonává vazbu či trest odnětí svobody na území některého z členských států, může tak učinit dotazem u odboru konzulárních činností Ministerstva zahraničních věcí, v naléhavých případech pak přímo u konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v dotčeném členském státě. Vykonává-li totiž občan České republiky vazbu či trest odnětí svobody ve státě, mezi nímž a Českou republikou je v platnosti dvoustranná konzulární úmluva, která tak stanoví, musí být konzulární oddělení zastupitelského úřadu České republiky, které je pro takový stát akreditováno, o omezení jeho osobní svobody informováno. V ostatních případech jsou konzulární oddělení za-

stupitelských úřadů České republiky informována pouze v případě, kdy o to občan České republiky požádá. Ministerstvo těmito informacemi nedisponuje.

Informace o odsouzeních příslušníků České republiky soudy jiného členského státu

§ 16

Informace z rejstříků trestů jiných členských států

Je-li třeba pro účely trestního řízení prověřit případnou trestní minulost osoby v jiném členském státě (např. ve státě, jehož je/byla osoba příslušníkem, ve kterém má/měla trvalý pobyt nebo ve kterém se fakticky zdržuje/zdržovala) může soud požádat Rejstřík trestů o vyžádání informací o pravomocných odsouzeních fyzické osoby za trestné činy a o navazujících údajích zapsaných v evidenci jiného členského státu.

§ 17

Žádosti o kopie rozhodnutí a následných opatření

(1) Je-li třeba pro účely trestního řízení vyžádat kopii odsuzujícího rozhodnutí a následných opatření, jakož i další příslušné informace, soud si je vyžádá na základě čl. 6 odst. 1 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracované Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii ze dne 29. května 2000 (č. 55/2006 Sb., dále jen „Úmluva 2000“) přímo u příslušného justičního orgánu, který předmětné cizozemské rozhodnutí vydal.

(2) Ministerstvo je příslušné k zasílání žádostí o právní pomoc dle odst. 1 pouze ve zvláštních případech, kdy nelze využít přímého styku mezi justičními orgány.

(3) Kopii příslušného cizozemského rozhodnutí může soud vyžádat také prostřednictvím Rejstříku trestů na základě ustanovení § 16f odst. (2) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů v platném znění. Z hlediska efektivy a úspory času je však vhodnější využít možnosti přímého styku mezi justičními orgány a postupovat podle odst. 1.

ČÁST DRUHÁ

NĚKTERÉ SUBJEKTY PŮSOBÍCÍ V OBLASTI MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE A SCHENGSKÝ INFORMAČNÍ SYSTÉM

§ 18

Spolupráce s Eurojustem

(1) Evropská jednotka pro justiční spolupráci (dále jen „Eurojust“) je instituce EU⁷⁾, jejímž účelem je usnadnění mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech. Národním členem České republiky v Eurojustu (dále jen „národní člen“) je státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství.

(2) Úkolem národního člena je napomáhat v rámci Eurojustu při vyřizování složitých či problematických případů mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech, zejména pokud se trestná činnost týká dvou a více členských států. V případě potřeby soud konzultuje možnost zapojení Eurojustu do mezinárodní justiční spolupráce ve

⁷⁾ Rozhodnutí Rady (2002/187/SVV) ze dne 28. února 2002 (Úř. věstník L 63, ze dne 6. 3. 2002, s. 1), které bylo doplněno rozhodnutím Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust).

věcech trestních s národním členem, případně s ministerstvem. Kontakt na národního člena je uveden na Extranetu ministerstva v sekci Mezinárodní justiční spolupráce - Evropská unie - trestní (dále jen „Extranet“).

(3) Soudy vedoucí řízení v prvním stupni mají povinnost informovat národního člena o případech uvedených v ustanovení § 30 ZMJS. Tyto informace jsou nezbytné pro plnění cílů Eurojustu, pokud by bez nich nemohl tyto úkoly řádně plnit, zejména lze-li předpokládat, že Eurojust již byl činný v související trestní věci.

(4) Případ se přímo dotýká nejméně tří členských států tehdy, pokud k části jednání nebo následku trestného činu došlo na území nejméně tří členských států. Podmínka zaslání žádosti o mezinárodní justiční spolupráci nejméně dvěma členským státům je splněna tehdy, jsou-li tyto zasílány současně.

(5) Soud zašle informace uvedené v odstavci 3 zastoupení České republiky v Eurojustu e-mailem na formuláři, jenž je k dispozici na Extranetu. Informace jsou poskytovány v českém jazyce.

§ 19

Evropská justiční síť

(1) Pro usnadnění mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech v přímém styku s orgány jiných členských států, Islandu, Lichtenštejnska, Norska, Švýcarska, Černé Hory, Makedonie a Turecka (např. při předjednání žádosti o poskytnutí právní pomoci, při identifikaci a navazování přímých kontaktů s příslušnými orgány členských států, jimž mohou soudy následně zasílat žádosti o právní pomoc, při získávání právních a praktických informací o justiční spolupráci v jiném státě, nebo při zprostředkování řešení obtíží, průtahů a problémů vzniklých při vyřizování žádosti o právní pomoc apod.) lze využít kontaktních bodů Evropské justiční sítě (dále jen „EJN“) zřízené právním předpisem EU⁸⁾, které byly jmenovány v České republice (seznam kontaktních bodů je možné nalézt na Extranetu).

(2) Podrobnější informace k činnosti EJN stejně tak jako řadu praktických informací z oblasti justiční spolupráce v trestních věcech může soud nalézt na internetové

stránce http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Home.aspx. Na této internetové stránce jsou pod odkazem „Atlas“ kontakty na orgány členských států příslušné k přijetí žádosti o poskytnutí právní pomoci.

§ 20

Schengenská spolupráce

(1) Závaznost ustanovení Úmluvy podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu mezi Belgickým královstvím, Spolkovou republikou Německo, Francouzskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím k provedení dohody podepsané dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“) vyplývá pro Českou republiku z čl. 3 odst. 1 Aktu o podmínkách přistoupení a o úpravách smluv, na nichž je založena EU, který je nedílnou součástí Smlouvy o přistoupení k EU⁹⁾.

(2) V českém jazyce byla Schengenská prováděcí úmluva publikována ve svazku 02 Zvláštního vydání Úředního věstníku EU z roku 2004 (Úř. věst., Zvl. vyd. 2004, Kap. 19, sv. 02 (L 239, 22. 9. 2000, s. 19)). Konsolidované znění Schengenské prováděcí úmluvy zachycující aktuální stav, pokud jde o platnost a aplikovatelnost jednotlivých ustanovení v návaznosti na rozvoj schengenského *acquis* a přijímání nových unijních instrumentů v dané oblasti, je dostupné na Extranetu.

(3) Ode dne přistoupení České republiky k EU (1. května 2004) se stala pro Českou republiku závazná a použitelná následující ustanovení Schengenské prováděcí úmluvy dotýkající se justiční spolupráce v trestních věcech: čl. 40, čl. 48 až 59, čl. 61 až 63, čl. 65 až 69 a čl. 73. Ostatní ustanovení vztahující se k justiční spolupráci v trestních věcech se stala použitelnými na základě příslušných rozhodnutí Rady EU vydaných po konzultaci s Evropským parlamentem¹⁰⁾.

(4) Informace o zapojení států do schengenské spolupráce a míře jejich zapojení, stejně tak jako o státech zapojených do užší schengenské spolupráce jsou dostupné na Extranetu.

⁸⁾ Společná akce (98/428/SVV) ze dne 29. června 1998 přijatá Radou na základě čl. K.3 Úmluvy o Evropské unii, o vytvoření Evropské soudní sítě (Úř. věst.: L 191, ze dne 7. 7. 1998, s. 4), která byla nahrazena rozhodnutím Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst.: L 348, ze dne 24. 12. 2008, s. 130).

⁹⁾ Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, který je nedílnou součástí Smlouvy mezi Belgickým královstvím, Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Řeckou republikou, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Irskem, Italskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Portugalskou republikou, Finskou republikou, Švédským královstvím, Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska (členskými státy Evropské unie) a Českou republikou, Estonskou republikou, Kyprskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Maďarskou republikou, Republikou Malta, Polskou republikou, Republikou Slovinsko, Slovenskou republikou o přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii z 16. dubna 2003 (č. 44/2004 Sb. m. s.).

¹⁰⁾ Konkrétně se jedná o Rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007 o uplatňování ustanovení schengenského *acquis* týkajících se Schengenského informačního systému v České republice, Estonské republice, Lotyšské republice, Litevské republice, Maďarské republice, Republice Malta, Polské republice, Republice Slovinsko a Slovenské republice, a to od 1. 9. 2007, jakož i Rozhodnutí Rady EU ze dne 6. 12. 2007 o plném uplatňování ustanovení schengenského *acquis* v České republice, Estonské republice, Lotyšské republice, Litevské republice, Maďarské republice, Republice Malta, Polské republice, Republice Slovinsko a Slovenské republice, a to od 21. 12. 2007, kdy došlo ke zrušení kontrol na vnitřních hranicích mezi těmito státy, resp. od 30. 3. 2008 v případě vzdušné hranice.

§ 21

Schengenský informační systém

(1) Schengenský informační systém je provozovaný Policií ČR. Informace ze Schengenského informačního systému může soud pro účely trestního řízení v souladu s § 36 odst. 1 ZMJS získávat od místně příslušných útvarů policie.

(2) Útvarem Policejního prezidia, který plní úkoly ústředního místa pro výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému - národní centrály SIRENE, je odbor mezinárodní policejní spolupráce, 1. oddělení. Písemnosti určené SIRENE zašle soud datovou schránkou na OMPS: rfxv87v, faxem na číslo 974 834 716, nebo poštou na adresu: Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, P.O. Box 62/MPS, Strojnická 27, 170 89 Praha 7 či elektronicky na adresu: sirene@pcr.cz.

ČÁST TŘETÍ**JEDNOTLIVÉ FORMY
MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE****HLAVA I****PRÁVNÍ POMOC**

§ 22

Základní normativní úprava

Základní vnitrostátní normativní úprava je obsažena v ustanoveních §1 až 13 a § 39 až 77 ZMJS.

Vyžádání právní pomoci z členských států

§ 23

Žádost o právní pomoc

(1) Dospěje-li soud k závěru, že je nezbytné provést procesní úkon ve členském státě, vypracuje žádost o právní pomoc. Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak, obsah a forma žádosti o právní pomoc musí odpovídat podmínkám ustanovení § 41 ZMJS (další specifické náležitosti žádosti jsou uvedeny např. v § 57 odst. 3 ZMJS, pokud je žádáno o výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu, nebo v § 69 odst. 1 ZMJS, pokud je žádáno o dočasné předání osoby z dožádaného státu do České republiky). Vzory dožádání jsou dostupné na Extranetu.

(2) K žádosti o právní pomoc připojí soud kopie listin a fotografickou nebo jinou dokumentaci nezbytnou pro provedení dožádaných úkonů.

(3) Žádost o právní pomoc adresuje soud orgánu členského státu příslušnému k provedení dožádaných procesních úkonů. V případě, že žádost není zasílána v přímém právním styku, ale prostřednictvím ministerstva, a soudu není známo, který orgán členského státu je příslušný k jejímu provedení, adresuje dožádání „justičnímu orgánu (uvede se název členského státu) příslušnému pro (uvede se místo, v němž má být dožádání vyřízeno)“.

(4) Příslušnost orgánů členských států k provedení dožádaných procesních úkonů a jejich adresy lze vyhledat

na internetové stránce EJN <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/> pod odkazem „Atlas“. Se svou žádostí o zjištění příslušnosti orgánu členského státu k provedení dožádaného procesního úkonu a jeho adresy v zahraničí se soud může v případě potřeby obrátit také na ministerstvo (s ohledem na rychlost je doporučeno využít v tomto případě e-mailovou komunikaci; v žádosti je nutné uvést místo, kde má být dožádání vyřízeno, např. uvedením místa pobytu osoby, která má být vyslechnuta, případně procesní úkon, o jehož provedení jde).

(5) Je-li poskytnutí právní pomoci zvláště naléhavé (např. proto, že je obviněný ve vazbě nebo na poskytnutí právní pomoci zásadně závisí další průběh trestního řízení), uvede soud tyto skutečnosti vždy ve své žádosti a požádá rovněž o její urychlené vyřízení. Jakákoliv žádost o vzájemnou pomoc v naléhavém případě může být učiněna prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie INTERPOL (Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce P.O. Box 62/MPS, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, fax. 974 834 716, interpol@pcrcr.cz, resp. sirene@pcr.cz).

§ 24

Použití procesních předpisů České republiky při úkonech v jiném členském státě

(1) Pokud je pro trestní řízení vedené v České republice třeba, aby byl dožádaný úkon proveden v jiném členském státě též v souladu s požadavky trestního řádu České republiky, uvede soud tento požadavek s odůvodněním nezbytnosti takového postupu v žádosti o právní pomoc.

(2) Je-li třeba, aby výslech obviněného, svědka nebo poškozeného byl proveden po poučení podle ustanovení trestního řádu České republiky, požádá soud, aby byla vyslychaná osoba poučena rovněž podle těchto ustanovení, pokud to není v rozporu s právním řádem jiného členského státu. V žádosti soud uvede nebo k ní připojí citaci ustanovení, podle kterých má být vyslychaná osoba poučena, s výjimkou upozornění na možnost předvedení, uložení povinnosti předložit občanský průkaz, pohružky pokutou apod.

(3) Umožňuje-li postup podle odstavců 1 a 2 mezinárodní smlouva, soud v žádosti o právní pomoc výslovně odkáže na její příslušné ustanovení.

§ 25

Přítomnost soudu popřípadě jiných oprávněných osob při úkonech právní pomoci v členských státech

(1) Vyžaduje-li to složitost trestního řízení vedeného v České republice, složitost úkonu, o jehož provedení ve členském státě se žádá, a jeho význam pro trestní řízení vedené v České republice, nebo zajištění řádného výkonu práva na obhajobu, požádá soud ve své žádosti o právní pomoc orgán členského státu o souhlas s přítomností soudce, státního zástupce, popřípadě jiné oprávněné osoby, zejména obhájce, při úkonech právní pomoci na území členského státu. V případě, kdy je žádáno o provedení výslechu ve členském státě, požádá soud zároveň o možnost pokládat prostřednictvím orgánu dožádaného státu, který bude výslech provádět, doplňující otázky, pokud to bude možné podle práva dožádaného státu¹¹⁾.

¹¹⁾ Srov. č. 4/1999 Sb. rozh. tr., č. 20/1999 Sb. rozh. tr. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. března 2006, sp. zn. 6 Tdo 346/2006.

(2) Soud požádá, aby mu bylo sděleno udělení souhlasu spolu s uvedením data a místa konání dožádaného úkonu v dostatečném časovém předstihu, zpravidla nejméně jeden měsíc před provedením plánovaného úkonu. Zároveň požádá, aby v případě, že účast soudce případně jiné oprávněné osoby u dožádaného úkonu nebude povolena, byla tato skutečnost orgánem členského státu výslovně sdělena s uvedením důvodů.

(3) O přímé vyrozumění státního zástupce, popřípadě jiné oprávněné osoby, o místu a času provedení výsledku nežádá soud orgán členského státu, ale provede je sám na základě informací, které od orgánu členského státu obdrží.

(4) Pokud soudce neovládá jazyk, v němž se úkon právní pomoci ve členském státě provádí, zajistí si tlumočníka. O pomoc při zajištění tlumočnicka může požádat i příslušný orgán členského státu, který bude provádět úkon právní pomoci.

Doručování

§ 26

Doručování osobám požívajícím imunit

(1) Je-li třeba doručit písemnost osobě požívající v České republice výsad a imunit podle mezinárodního práva nebo je-li třeba písemnost doručit v místě, které je podle mezinárodního práva nedotknutelné (zejména budovy a místnosti diplomatických a konzulárních misí a obydlí osob požívající v České republice výsad a imunit podle mezinárodního práva), soud zašle písemnost diplomatickému protokolu Ministerstva zahraničních věcí s žádostí o doručení na zvláštním listu.

(2) Má-li soud pochybnosti, zda je postup podle odstavce 1 nezbytný, vyžádá si stanovisko diplomatického protokolu Ministerstva zahraničních věcí.

§ 27

Přímé doručování adresátům na území členských států

Rozhodnutí či jiné písemnosti soud zasílá osobám, které se nacházejí na území jiného členského státu, přímo poštou podle předpisů platných pro poštovní styk. V případě, že jde o svědka, jehož výpověď soud považuje za zvláště důležitou, nemůže se soud ani v případech, kdy je možné přímé doručování písemností poštou, spokojit s předvoláním takového svědka k hlavnímu líčení jen na tzv. mezinárodní doručenkou, ale musí zvolit formu dožádání a požádat dožádanou stranu o doručení předvolání s upozorněním, že jeho osobní účast považuje za zvláště důležitou.¹²⁾

§ 28

Doručování adresátům na území členských států prostřednictvím justičních orgánů

(1) Adresátům na území členských států je možné/vhodné doručit prostřednictvím příslušných justičních orgánů v případě, že

- a) adresa osoby, které je písemnost určena, není známa nebo není jistá,
- b) podle vnitrostátního právního řádu se vyžaduje doklad o doručení písemnosti adresátovi jiný, než který lze získat prostřednictvím pošty (například v případě nutného doručení do vlastních rukou podle § 64 trestního řádu),
- c) písemnost nelze doručit poštou (například z toho dů-

vodu, že si dotčená osoba poštu nepřebírá),

- d) soud považuje doručení poštou za neúčinné nebo nevhodné.

(2) V žádosti o doručení soudní písemnosti soud uvede identifikační údaje o adresátovi, dále adresu, na níž se adresát zdržuje, a způsob, jakým má být písemnost doručena. V žádosti je vhodné uvést, proč soud nedoručuje adresátovi soudní písemnost přímo (např. „Písemnosti byly doručovány přímo na uvedenou adresu, realizace doručení se však nezdařila, neboť adresát odmítl převzít zásilku.“). Žádost o doručení soudní písemnosti a doručovaná písemnost musí splňovat požadavky uvedené v § 23 této instrukce.

(3) Jde-li o doručení předvolání, je nutno žádost o doručení zaslat s dostatečným předstihem, aby mohly být dodrženy minimální lhůty stanovené podle mezinárodních smluv pro zaslání předvolání určitou dobu před datem, kdy se má předvolávaná osoba (obviněný, svědek, znalec) dostavit do dožadujícího státu (zprav. 30 až 50 dnů, a to v návaznosti na prohlášení jednotlivých členských států k mezinárodním smlouvám). Lhůtu mezi doručením předvolání a konáním výsledku předvolané osoby do České republiky, kterou je třeba ve vztahu k určitému členskému státu dodržet, může soud v případě potřeby konzultovat s ministerstvem.

(4) Při doručování písemností osobám do Velké Británie v případech, kdy je třeba získat potvrzení o doručení písemnosti osobě do vlastních rukou, zašle soud žádost o doručení ústřednímu orgánu, kterým je UK Central Authority, Home Office, 5th Floor Fry Building, 2 Marsham Street, London, SW1P 4DF. Nachází-li se osoba na území Skotska, zasílá se žádost ústřednímu orgánu pro Skotsko, kterým je: International Co-operation Unit, Crown Office, 25 Chambers Street, Edinburgh, EH1 1LA. Praktické pokyny k vypracování dožádání jsou dostupné na Extranetu.

(5) Při doručování písemností osobám do Irska se žádosti o doručení v případech, kdy je třeba získat potvrzení o doručení písemnosti osobě do vlastních rukou, zasílají ústřednímu orgánu, kterým je The Central Authority for Mutual Assistance, Department of Justice, Equality and Law Reform, 51 St. Stephen's Green, Dublin 2, Ireland. Při doručování předvolání obžalovanému do Irska je třeba irskému orgánu poskytnout záruku ve smyslu § 44 odst. 2 ZMJS, jehož znění v anglickém jazyce by mělo být v dožádání obsaženo (viz § 44 odst. 3 ZMJS). Praktické pokyny k vypracování dožádání jsou dostupné na Extranetu.

§ 29

Doručování adresátům na území členských států prostřednictvím ministerstva

V případě, že se soudu nepodařilo doručit soudní písemnost adresátovi na území členského státu přímo poštou, ani prostřednictvím justičního orgánu dotčeného členského státu, může požádat o zprostředkování doručení ministerstvo. Doručování prostřednictvím ministerstva by mělo být realizováno s ohledem na efektivitu a hospodárnost celého postupu pouze ve výjimečných a odůvodněných případech.

Vyžádání právní pomoci z České republiky

(1) Dospěje-li soud k závěru, že poskytnutí právní pomoci musí být odmítnuto, nebo odloženo, vyhotoví své

stanovisko s odůvodněním odmítnutí, zejména s odvoláním na příslušné ustanovení mezinárodní smlouvy a poukazem na procesní předpisy České republiky, které zašle orgánu členského státu, a v případě odložení provedení žádosti uvede také předpokládanou dobu, kdy bude dožádání provedeno.

(2) Při poskytování právní pomoci orgánům členských států je povinností soudu zajistit, aby dožádané procesní úkony byly provedeny v souladu se zákonem, přesně, úplně a rychle, a aby protokoly a jiné dokumenty předávané jako vyřízení žádosti o právní pomoc měly bezvadnou vnější úpravu a formální náležitosti.

§ 31

Použití procesních předpisů členského státu při úkonech v České republice

(1) Vyřízení dožádání členského státu provádí soud zásadně podle právních předpisů České republiky, nestanoví-li mezinárodní smlouva (např. čl. 4 Úmluvy 2000, čl. 8 Druhého dodatkového protokolu z 8. listopadu 2001 k Evropské úmluvě o vzájemné právní pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 48/2006 Sb.m.s., dále jen "Druhý dodatkový protokol 2001") nebo zákon (např. § 49 ZMJS) jinak; nestanoví-li mezinárodní smlouva výslovně jinak, vyřízené dožádání soud nepřekládá.

(2) Pokud orgán členského státu požádá o provedení úkonu právní pomoci též způsobem upraveným procesním právem svého státu, soud takovouto žádost přezkoumá z hlediska podmínek příslušné mezinárodní smlouvy a právního řádu České republiky. Pokud takovému požadavku nelze vyhovět, soud to orgánu členského státu neprodleně sdělí, vyžádá si jeho stanovisko k dalšímu postupu a poté zváží, zda a jakým způsobem lze žádost o právní pomoc vyřídit.

(3) Pokud soud na žádost dožadujícího orgánu vyslechl svědka nebo znalce pod přísahou, uvede plný text přísahy v protokolu o výsledku.

§ 32

Přítomnost soudu popřípadě jiných oprávněných osob z jiného členského státu při úkonech právní pomoci v České republice

(1) Obsahuje-li žádost orgánu členského státu o právní pomoc rovněž požadavek, aby úřední či jiné oprávněné osoby tohoto státu mohly být přítomny provádění úkonu právní pomoci v České republice, soud přezkoumá tento požadavek z hlediska podmínek vyplývajících z mezinárodní smlouvy, trestního řádu nebo z jiného obecně závazného právního předpisu.

(2) Soud sdělí orgánu členského státu datum a místo konání úkonů právní pomoci a projedná s ním organizačně technické zabezpečení přítomnosti těchto osob při úkonech právní pomoci.

(3) Jestliže takovému požadavku nelze vyhovět, soud sdělí své stanovisko s odůvodněním orgánu členského státu a požádá ho o vyjádření, zda mají být úkony právní pomoci na území České republiky provedeny bez přítomnosti úředních či jiných oprávněných osob tohoto členského státu.

Zvláštní ustanovení o některých druzích právní pomoci

§ 33

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu

(1) Základní vnitrostátní právní úprava je obsažena v ustanovení § 58 ZMJS.

(2) Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu upravují zejména:

- a) Druhý dodatkový protokol 2001 (čl. 9 a 10),
- b) Úmluva 2000 (čl. 10 a 11).

(3) Pokud soud nemá k dispozici videokonferenční zařízení, nebo toto videokonferenční zařízení je nekompatibilní s videokonferenčním zařízením jiného členského státu, může se obrátit na nadřízený krajský soud, na mezinárodní odbor Nejvyššího státního zastupitelství nebo na ministerstvo se žádostí o umožnění využití videokonferenčního zařízení. Při realizaci výsledku prostřednictvím videokonference lze využít mobilní videokonferenční zařízení instalované do zasedacích místností. Pokud by soud příslušný k provedení videokonference na základě dožádání orgánu členského státu musel videokonferenci realizovat mimo svůj obvod, postupuje podle ustanovení § 53 a § 54 trestního řádu.

(1) V souladu se závazky vyplývajících z mezinárodních smluv (čl. 9 odst. 8 Druhého dodatkového protokolu 2001 a čl. 10 odst. 9 Úmluvy 2000) je pro výslech podezřelého či obviněného prostřednictvím videokonferenčního zařízení vyžadován jeho souhlas. Stanovisko podezřelého či obviněného je třeba zjistit před samotným zahájením organizace videokonference. V případě souhlasu podezřelého či obviněného s konáním videokonference však není dotčeno jeho právo nevypovídat.

(2) Souhlas svědka či znalce se vyžaduje pouze pro výslech konaný prostřednictvím telefonu na základě mezinárodní smlouvy, která jej stanoví jako podmínku tohoto úkonu.

(3) O průběhu výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu podle § 58 ZMJS pořídí soud protokol, jehož vyhotovení zašle dožadujícímu orgánu. Pokud o to dožadující orgán požádá, soud současně pořídí z výsledku pomocí videokonferenčního zařízení videozáznam a z výsledku pomocí telefonu audiozáznam, který přiloží k protokolu zasílanému dožadujícímu orgánu. Po započetí videozáznamu či audiozáznamu a zahájení protokolace soud označí žádost, na jejímž základě je výslech prováděn, uvede popis skutku, pro který se trestní řízení v dožadujícím státě vede, ověří totožnost vyslýchané osoby a provede její poučení podle trestního řádu; poté umožní provedení výsledku příslušnému orgánu dožadujícího státu. Pokud soud výslech přeruší (§ 58 odst. 6 ZMJS), uvede důvod přerušení do protokolu. Případné použití opatření ve smyslu § 58 odst. 7 ZMJS nebo poskytnutí ochrany vyslýchané osobě ve smyslu § 58 odst. 8 ZMJS uvede soud do protokolu.

(4) V žádosti o zajištění výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu (§ 57 ZMJS) soud uvede také způsob, jakým má být vyslýchaná osoba poučena podle práva České republiky, zejména kdy má právo odepřít výpověď. V žádosti uvede soud navrhaný den a hodinu výsledku s uvedením časového pásma, a rovněž alternativní termíny výsledku, dále navrhne termín testovacího spojení před provedením výsledku (nejlépe s týdenním předstihem a ve stejnou hodinu, na kterou je navrhováno uskutečnění videokonference), typ videokonferenčního zařízení, který má soud k dispozici (např. ISDN

nebo IP), a další technické specifikace (telefonní číslo videokonferenčního zařízení), a požádá o sdělení kontaktu na osobu, s kterou mohou být řešeny technické otázky spojené s realizací videokonference (např. pro zajištění testovacího spojení). Soud dále v žádosti uvede, že spojení bude iniciováno českou stranou a do jakých jazyků bude na české straně zajištěno tlumočení. Pro případ, že by z důvodu technických obtíží musel spojení iniciovat orgán jiného členského státu, uvede soud v žádosti, že je připraven mu náklady spojení uhradit.

§ 34

Dočasné převzetí z jiného členského státu za účelem provedení procesních úkonů

(1) Základní vnitrostátní právní úprava je obsažena v ustanovení § 69 ZMJS.

(2) Dočasné převzetí osoby ve vazbě, výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za účelem provedení procesních úkonů upravují:

- a) Evropská úmluva o vzájemné právní pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb.; dále jen "Evropská úmluva 1959") (čl. 11, čl. 12),
- b) Druhý dodatkový protokol 2001 (čl. 3, čl. 13),
- c) Úmluva 2000 (čl. 9).

(3) Dospěje-li soud k závěru, že je nezbytné za účelem provedení procesních úkonů zajistit účast osoby, která se nachází v jiném členském státě ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, bezodkladně vypracuje žádost o právní pomoc. Žádosti o dočasné předání osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, jsou předávány příslušným justičním orgánům členských států prostřednictvím ministerstva.

(4) K žádosti o zajištění dočasného převzetí osoby z jiného členského státu za účelem provedení procesního úkonu adresované ministerstvu soud připojí žádost o právní pomoc, v níž uvede popis skutku, pro který se trestní řízení vede, a jeho právní kvalifikaci, k jakým úkonům je přítomnost této osoby v České republice potřebná, označení dne nebo období, na které je potřebná přítomnost takové osoby zabezpečit, a ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání na území České republiky ve vazbě, a že bude po provedení procesního úkonu, případně i dříve na žádost orgánu členského státu, vrácena zpět. Dle povahy věci připojí soud též předvolání svědka nebo jeho vyrozumění jako poškozeného. Při stanovení doby, na kterou soud vyžaduje předání osoby, je nutné vzít v úvahu i dobu nutnou na převoz osoby z předávacího místa (hraniční přechod) k soudu a stejně tak dobu pro její převoz zpět do předávacího místa. Žádost o právní pomoc soud opatří úředním překladem do oficiálního jazyka státu, z něhož má být osoba dočasně předána.

(5) Realizaci dočasného převzetí osoby zajistí soud, k jehož žádosti je osoba na území České republiky dočasně předávána; soud postup koordinuje s odborem mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia, místně příslušným krajským ředitelstvím Policie ČR - službou cizinecké policie, Generálním ředitelstvím Vězeňské služby (dále jen „GRVS“) a s příslušným orgánem členského státu. Provedení dočasného převzetí osoby od orgánu členského státu a jeho dodání do vazby soud následně oznámí ministerstvu stejně tak jako navrácení dočasně převzaté osoby zpět orgánům dožádaného státu.

(6) Výše uvedený postup se přiměřeně použije i na postup při dočasném převzetí osoby z jiného členského státu k účasti na úkonu právní pomoci prováděného na území České republiky na žádost orgánů členského státu.

§ 35

Dočasné předání do jiného členského státu za účelem provedení procesních úkonů

(1) Základní vnitrostátní právní úprava je obsažena v ustanovení § 70 ZMJS.

(2) Dočasné předání osoby ve vazbě, výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za účelem provedení procesních úkonů upravují:

- a) Evropská úmluva 1959 (čl. 11, čl. 12),
- b) Druhý dodatkový protokol 2001 (čl. 3, čl. 13),
- c) Úmluva 2000 (čl. 9).

(3) Jestliže byla soudu ministerstvem postoupena žádost o právní pomoc spočívající v dočasném předání osoby nacházející se ve vazbě nebo ve výkonu trestu na území České republiky do jiného členského státu za účelem provedení procesních úkonů, soud prověří splnění podmínek pro dočasné předání (§ 70 odst. 1 ZMJS).

(4) Za účelem zjištění souhlasu osoby, o jejíž dočasné předání k provedení procesních úkonů žádá jiný členský stát, provede soud informativní výslech. Při něm seznámí soud osobu, o jejíž dočasné předání jde, s obsahem žádosti, a to včetně popisu skutku, pro který se trestní řízení v dožadujícím státě vede, a předpokládané délky dočasného předání. O pohovoru a provedeném poučení soud sepíše záznam, v němž uvede stanovisko osoby k dočasněmu předání a obsah provedeného poučení. Záznam musí být vlastnoručně podepsán také osobou, o jejíž dočasné předání jde.

(5) Realizaci dočasného předání osoby příslušným orgánům členského státu a její navrácení do výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody zpět na území České republiky zajistí soud, v jehož obvodu je osoba ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody. Soud postup koordinuje s odborem mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia, místně příslušným krajským ředitelstvím Policie ČR - službou cizinecké policie, GRVS a s příslušným orgánem členského státu. Provedení dočasného předání osoby orgánu členského státu soud následně oznámí ministerstvu, stejně tak jako navrácení dočasně převzaté osoby zpět do České republiky.

(6) Výše uvedený postup se přiměřeně použije i na postup při dočasném předání osoby do jiného členského státu k účasti na úkonu právní pomoci prováděného na jeho území na žádost justičního orgánu České republiky.

Náklady dožadání

§ 36

(1) Při poskytování právní pomoci mezi justičními orgány členských států, jež jsou vázány Druhým dodatkovým protokolem 2001, platí, že náklady na vyřízení žádosti o právní pomoc nese orgán, který žádost o právní pomoc realizuje, s výjimkou výdajů na účast znalců na území dožádané strany, výdajů na dočasné předání osoby ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, či vysokých nebo mimořádných výdajů. Náklady na uskutečnění video- nebo telefonního spojení, náklady vztahující se k realizaci

videokonference, odměně tlumočnickům poskytnuté požadovanou stranou a náhrady a cestovné vyplacené svědkům v požadované straně budou uhrazeny požadující stranou. Strany se však mohou dohodnout jinak.

(2) Při poskytování právní pomoci mezi justičními orgány členských států, jež nejsou vázány Druhým dodatkovým protokolem 2001, platí, že náklady na vyřízení žádosti o právní pomoc nese orgán, který žádost o právní pomoc realizuje, s výjimkou výdajů, které souvisí s přítomností znalců na území požadované strany.

(3) V případě žádosti o provedení výslechu prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu podané na základě článku 10 odst. 7 Úmluvy 2000, hradí požadující členský stát požadovanému členskému státu náklady na zajištění videokonference, náklady na provoz videokonferenčního zařízení v požadovaném členském státě, odměnu tlumočnicka poskytnutého požadovaným členským státem, náhradu nákladů svědka a znalce a cestovní výdaje v požadovaném členském státě.

§ 37

Zvláštní ustanovení o právní pomoci s Norskem a Islandem

Na postupy při poskytování právní pomoci ve vztazích s Norskem a Islandem se použije Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k této úmluvě (Úřední věstník EU ze dne 29. 1. 2004, L 26/3).

HLAVA II

PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ DO ČLENSKÝCH STÁTŮ

§ 38

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní právní úprava je obsažena v ustanoveních § 1 až § 13 a § 105 až § 111 ZMJS.

(2) V případě, že předávání trestního řízení ve vztazích mezi Českou republikou a členským státem, kam má být trestní řízení předáno, není upraveno žádnou mnohostrannou ani dvoustrannou mezinárodní smlouvou, lze v souladu s čl. 21 Evropské úmluvy 1959 podat tomuto státu trestní oznámení. Příkladem může být postup předávání trestního řízení do Německa, kdy soud v žádosti adresované německé straně odkáže na čl. 14 dvoustranné smlouvy s Německem, která doplňuje Evropskou úmluvu 1959.

§ 39

Vhodnost předání trestního řízení

(1) Institut předání trestního řízení do jiného členského státu lze využít zejména v případech, kdy se obviněný, obžalovaný či odsouzený zdržuje na území státu, jehož je státním občanem, a nelze dosáhnout jeho předání na základě evropského zatýkacího rozkazu do České republiky nebo předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu není vhodné.

(2) Při posuzování vhodnosti předání trestního řízení vezme soud v úvahu vedle kritérií uvedených v § 105 odst. 4 ZMJS zejména, zda

- a) jsou splněny podmínky pro předání vyplývající z mezinárodní smlouvy, ZMJS nebo z jiného právního předpisu, a neplatí-li ve vztahu mezi Českou republikou a členským státem taková smlouva, rovněž oboustranně dodržované podmínky dosavadního styku při předávání trestního řízení, dále
- b) osobní poměry podezřelého nebo obviněného
- c) možnosti členského státu vést v dané věci trestní řízení, a
- d) zda rozdělení trestního řízení, kde je více podezřelých nebo obviněných, by bylo účelné a nezpůsobilo by důkazní nouzi,
- e) zda v trestním řízení v České republice jsou zajištěny věci, jiné majetkové hodnoty nebo majetek.

(3) Jednou z podmínek předání trestního řízení je oboustranná trestnost. Některé státy však trestní řízení nepřebírají pro trestné činy daňové. Fiskální povaha trestného činu je podle čl. 11 písm. d) Evropské úmluvy o předávání trestního řízení z 15. 5. 1972 (č. 551/1992 Sb.) jedním z důvodů možnosti odmítnutí převzetí trestního řízení. Tak postupují v praxi např. i Slovenská republika a Rakousko, které odmítají přijímat žádosti o převzetí trestního řízení právě s poukazem na uvedené ustanovení Evropské úmluvy o předávání trestního řízení. Má-li dojít k předání trestní věci do členského státu uplatňujícího anglosaský způsob řízení, soud před podáním žádosti možnost předání trestního řízení konzultuje s ministerstvem. Možnost předání trestního řízení je vhodné konzultovat s ministerstvem i v případech, kdy mohou vznikat pochyby o oboustranné trestnosti, nebo je nutné ještě před předáním zjistit, zda by podle právního řádu jiného členského státu nebylo trestní řízení již promlčeno.

§ 40

Žádost o převzetí trestního řízení

(1) Dospěje-li soud k závěru, že účelu trestního řízení lze lépe dosáhnout v jiném členském státě, vypracuje žádost o převzetí trestního řízení. O předání trestního řízení do jiného členského státu nevydává soud formální rozhodnutí.

(2) Před podáním žádosti o převzetí trestního řízení rozhodne soud o dočasném upuštění od některých úkonů trestního řízení pro skutek, pro který se o převzetí trestního řízení žádá (§ 108 odst. 2 ZMJS). Soud rozhoduje formou usnesení, proti němuž není přípustná stížnost. Důsledkem rozhodnutí soudu o dočasném upuštění od některých úkonů trestního řízení je nemožnost pokračovat v trestním řízení v České republice.

(3) Pokud z mezinárodní smlouvy vyplývá, že příslušné orgány členských států se při předávání trestního řízení stýkají přímo, zašle soud žádost o převzetí trestního řízení přímo orgánu členského státu příslušnému ke konání trestního řízení (zpravidla podle známého místa bydliště obviněného, anebo podle místa spáchání skutku). V případě, že mezinárodní smlouva nepředpokládá přímý styk příslušných justičních orgánů členských států při předávání trestního řízení, zašle soud žádost (ve dvou vyhotoveních) společně s podkladovým materiálem k dalšímu postupu ministerstvu.

(4) K žádosti o převzetí trestního řízení soud přiloží ověřenou kopii trestního spisu (v případě nevyhovění žádosti o převzetí trestního řízení může být obtížné získat spis z jiného členského státu zpět, a proto se nedoporučuje do jiných členských států zasílat originál spisu, ledaže to

dožádaný stát vyžaduje), jakož i věcné důkazy, pokud je to možné.

§ 41

Překlady

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak, opatří soud žádost o převzetí trestního řízení i ověřenou kopii trestního spisu úředním překladem do úředního jazyka dožádaného členského státu nebo do jazyka, ve kterém je dožádaný členský stát ochoten žádost přijmout.

(2) Neplatí-li ve vztahu mezi Českou republikou a jiným členským státem taková smlouva, vychází se při pořízení překladu z požadavků vyplývajících z dosavadního vzájemného styku při předávání trestních řízení. V takovém případě se provede překlad písemností do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků členského státu, popřípadě do jiného jazyka v členském státě užívaného. Při výběru jazyka, do něhož mají být písemnosti přeloženy, se bere v úvahu, kterého jazyka se v členském státě nejčastěji užívá. V pochybnostech si soud vyžádá stanovisko ministerstva.

§ 42

Postup po podání žádosti o převzetí trestního řízení

(1) Pokud byla před podáním žádosti o převzetí trestního řízení podána žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS, která nebyla v souvislosti s podáním žádosti o převzetí trestního řízení odvolána, nebo byl vydán evropský zatýkácí rozkaz podle § 190 ZMJS, který nebyl v souvislosti s jejím podáním odvolán, a dojde-li v době mezi podáním žádosti o převzetí trestního řízení a rozhodnutím příslušného orgánu členského státu o převzetí trestního řízení k zatčení obviněného v některém třetím státu, je nutno vzít zpět žádost o převzetí trestního řízení (§ 109 věta první ZMJS) a rozhodnout o ukončení dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení (§ 108 odst. 4, písm. a)). Soud rozhoduje usnesením, proti kterému není přípustná stížnost. Při podání žádosti o převzetí trestního řízení prostřednictvím ministerstva soud vezme zpět svou žádost taktéž prostřednictvím ministerstva.

(2) Při podání žádosti dle § 106 odst. 1 ZMJS ministerstvo zašle soudu rozhodnutí příslušného orgánu členského státu o převzetí trestního řízení a následně rozhodnutí příslušného orgánu členského státu přijaté jako výsledek převzatého trestního řízení, pokud dožádaný stát trestní řízení převzal.

(3) Ministerstvo zašle soudu též všechna oznámení z jiného členského státu, případně i kopii své korespondence s tímto státem, nastanou-li okolnosti opravňující v trestním řízení pokračovat na území České republiky (§ 108 odst. 4 ZMJS).

(4) Pokud byla před podáním žádosti o převzetí trestního řízení podána žádost podle § 79 ZMJS, která nebyla v souvislosti s podáním žádosti o převzetí trestního řízení odvolána nebo byl vydán evropský zatýkácí rozkaz podle § 190 ZMJS, který nebyl v souvislosti s jejím podáním odvolán, soud po rozhodnutí příslušného orgánu členského státu o převzetí trestního řízení svou žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS odvolá, případně odvolá evropský zatýkácí rozkaz, o čemž informuje ministerstvo a odbor mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia.

HLAVA III

PŘÚVOZ OSOB

§ 43

Žádost o povolení průvozu osob přes území třetího státu

K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu je zásadně příslušné ministerstvo (vyjma případů, kdy je příslušné Nejvyšší státní zastupitelství podle § 141 odst. 2 ZMJS). Soud poskytne ministerstvu na jeho žádost podklady, které musí ministerstvo přiložit k žádosti o povolení průvozu (např. kopii evropského zatýkácího rozkazu, případně jeho překlad, kopii osvědčení, případně jeho překlad dle § 317 ZMJS).

HLAVA IV

PŘEDÁNÍ NA ZÁKLADĚ EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 44

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 13. 6. 2002 rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech při předávání mezi členskými státy (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 18. 7. 2002 svazek 6, L 190/1, str. 34. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu. Toto Rámcové rozhodnutí bylo doplněno rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV ze dne 26. 2. 2009. Jeho text je možno nalézt na stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedené Rámcové rozhodnutí je obsažena v ustanoveních § 37, § 189 až § 221 ZMJS. Ustanovení upravující vydávání osob jsou použitelná, pouze pokud na ně právní úprava výslovně odkazuje. Při její aplikaci je nutno přihlídnout také k výše citovaným rámcovým rozhodnutím.

§ 45

Rozsah uplatnění evropského zatýkáacího rozkazu

(1) Vzájemné předávání osob na základě evropského zatýkáacího rozkazu provádějí všechny členské státy.

(2) Pokud právní řád jiného členského státu neumožňuje nebo omezuje aplikaci ustanovení o evropském zatýkáacím rozkazu (např. z důvodu zrušení předmětné právní úpravy příslušným orgánem kontroly ústavnosti), informuje o této skutečnosti ministerstvo sdělením ve Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti s uvedením důvodu a data, od kterého není možné ustanovení o evropském zatýkáacím rozkazu ve vztahu k tomuto členskému státu aplikovat. Stejným způsobem informuje o případném obnovení aplikace ustanovení o evropském zatýkáacím rozkazu ve vztahu k tomuto členskému státu.

(3) Mezi EU a Islandskou republikou a Norským královstvím byla dne 28. 6. 2006 podepsána Dohoda o postupu předávání mezi členskými státy EU a Islandem a Norskem. Tato dohoda je z převážné části obdobou Rámcového rozhodnutí a jejím cílem je zlepšit postup předávání pro účely trestního stíhání či výkonu trestu mezi členskými státy na jedné straně a Norskem a Islandem na straně dru-

hé. Ve vztahu k Islandu a Norsku se uplatní postup předávání osob podle § 222 až § 225 ZMJS (§ 57 této instrukce).

(4) Francie jako předávající stát aplikuje postupy předávání na základě evropského zatýkacího rozkazu na jednání spáchaná od 1. listopadu 1993.

(5) Itálie a Slovinsko jako předávající státy aplikují postupy předávání na základě evropského zatýkacího rozkazu na jednání spáchaná od 7. srpna 2002.

(6) Lucembursko a Rakousko jako předávající státy aplikují postupy předávání na základě evropského zatýkacího rozkazu na jednání spáchaná od 8. srpna 2002.

(7) Kypr jako předávající stát aplikuje postupy předávání na základě evropského zatýkacího rozkazu ve vztahu ke svým občanům na jednání spáchaná od 2. května 2004.

(8) Pro případy uvedené v odstavcích 2, 4 až 7 a § 46 odst. 2 se uplatní Evropská úmluva o vydávání ze 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.) a její tři protokoly z 15. října 1975 (č. 29/1997 Sb.), 17. března 1978 (č. 30/1997 Sb.) a 10. listopadu 2010 (č. 34/2013 Sb. m. s.); soudy v těchto případech postupují podle příslušných ustanovení Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č. j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních.

§ 46

Zvláštní ustanovení týkající se Rakouska

(1) Rakouská republika předává své občany na základě evropského zatýkacího rozkazu, pokud zde není dán žádný z důvodů pro odmítnutí uvedený v čl. 4 nebo čl. 5 odst. 3 Rámcového rozhodnutí. Důvod pro odmítnutí uvedený v čl. 4 odst. 2 a čl. 5 odst. 3 Rámcového rozhodnutí bude užít vždy, pokud se jej dotčená osoba vysloveně nevzdá.

(2) Rakouská republika nepředává osoby pro trestné činy spáchané alespoň z části před 7. 8. 2002 a pro tyto případy aplikuje nadále proceduru vydání. Pokud osoba, kterou je nutné z Rakouska vyžádat, spáchala trestnou činnost nejen před 7. 8. 2002 (uplatňuje se klasická procedura vydání) ale i po 7. 8. 2002 (uplatnila by se procedura předání), uplatní se pouze procedura vydání; v tomto případě musí tedy ministerstvo podat žádost o vydání i pro trestnou činnost spáchanou po 7. 8. 2002.

§ 47

Pořízení záznamu v Schengenském informačním systému

(1) Záznam v Schengenském informačním systému pořídí Policejní prezidium na základě zaslání evropského zatýkacího rozkazu (§ 193 odst. 6 ZMJS). Podle § 37 ZMJS má pro účely předávacího řízení tento záznam stejné účinky jako evropský zatýkací rozkaz. Zpřístupnění evropského zatýkacího rozkazu, včetně jeho překladu, provádí Policejní prezidium prostřednictvím provedení záznamu v Schengenském informačním systému.

(2) Soud zasílá originál evropského zatýkacího rozkazu opatřený překladem v přímém styku příslušnému justičnímu orgánu v jiném členském státě, je-li známo, kde se osoba nachází (§ 193 odst. 6 ZMJS), nebo je-li k tomu vyzván Policejním prezidiem nebo příslušným orgánem jiného členského státu. O přímém zaslání evropského zatýkacího rozkazu soud vždy informuje Policejní prezidium.

Díl 2

Předání z jiného členského státu do České republiky

Evropský zatýkací rozkaz

§ 48

S ohledem na odstranění kontrol na vnitřních hranicích je třeba vydat evropský zatýkací rozkaz bez zbytečného odkladu, nepodaří-li se ve lhůtě šesti měsíců od vydání příkazu k zadržení, příkazu k zatčení nebo příkazu k dodání do výkonu trestu odnětí svobody nebo od učinění úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody osobu zatknout či dodat do výkonu trestu nebo ochranného opatření. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž předání jde, zdržuje v jiném členském státě, soud vydá evropský zatýkací rozkaz neprodleně.

§ 49

Forma a náležitosti evropského zatýkacího rozkazu

(1) Evropský zatýkací rozkaz je zvláštním druhem rozhodnutí, a soud jej proto nevzdává ve formě usnesení nebo opatření. Písemné vyhotovení evropského zatýkacího rozkazu soud vypracuje vždy na formuláři, jehož vzor je k dispozici na Extranetu. Náležitosti evropského zatýkacího rozkazu jsou dány podobou formuláře. Jejich výčet je rovněž stanoven v čl. 8 Rámcového rozhodnutí. Na Extranetu jsou soudům k dispozici praktické vzory a návody pro vyplnění formuláře evropského zatýkacího rozkazu.

(2) Při vyplňování části a) formuláře evropského zatýkacího rozkazu v části týkající se informací k identitě osoby, si soud vyžádá od Policie ČR popis osoby a informaci, zda jsou k dispozici fotografie, otisky prstů a DNA profil vyžadované osoby. Na základě poskytnutých informací pak soud v této části uvede popis osoby a informaci, zda jsou k dispozici fotografie, otisky prstů popř. DNA profil vyžadované osoby s tím, že tyto jsou v kladném případě k dispozici na Policejním prezidiu České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce, 1. oddělení (Národní ústředna SIRENE), P. O. BOX 62/MPS, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, tel.: +420 974 834 210, fax: +420 974 834 716). Otisky prstů a DNA profil se do EZR nepřikládá, přílohou fotografie je na zvážení soudu, je-li kvalita a rozměr dostupné fotografie pro vložení vhodný.

(3) Při vyplňování části e) I. formuláře evropského zatýkacího rozkazu, kde je možno zaškrtnout některé z 32 políček označujících trestná jednání, u nichž se neověřuje oboustranná trestnost, je možno podřazení jednotlivých trestných činů k příslušným kategoriím konzultovat s „Přehledem 32 trestných jednání“, který je k dispozici na Extranetu.

(4) Při vyplňování formuláře evropského zatýkacího rozkazu soud dbá na to, aby vyplnil všechny jeho části. V částech, které se na konkrétní případ neuplatní, se uvede text „neaplikuje se“. Formulář není možno upravovat (vymazávat nehodící se části formuláře) a je jednotný pro oba druhy předání osob (k trestnímu stíhání i k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s omezením osobní svobody). V části f) formuláře je vhodné uvést, že dle vnitrostátního právního řádu trestní stíhání nebo výkon trestu nejsou promlčeny. Dále je třeba uvést, že osoba se zdržuje na svobodě neoprávněně. V části i) formuláře se udaje k ústřednímu orgánu nevyplňují, resp. uvede se „neaplikuje se“; při provádění evropského zatýkacího rozkazu se uplatňuje přímý styk našich soudů s justičními orgány v ostatních členských

státech (ministerstvo není orgánem určeným pro vyžádání osoby z členského státu). V části i) formuláře „Údaje o kontaktní osobě pro potřebná praktická opatření ohledně předání:“ se uvedou kontaktní údaje na Policejní prezidium, které po povolení předání obviněného do České republiky provede jeho eskortu (Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, 1. oddělení (Národní ústředna SIRENE), P. O. BOX 62/MPS, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, tel.: +420 974 834 210, fax: +420 974 834 716).

(5) Pokud je znakem skutkové podstaty trestného činu výše škody, je vhodné, aby soud v evropském zatýkacím rozkazu (v části e) vzor) uvedl také znění § 89 odst. 11 trestního zákona, resp. § 138 trestního zákoníku. Do evropského zatýkacího rozkazu je vhodné uvádět pouze ustanovení podle toho právního předpisu, který se v konkrétním případě použije (současné uvádění znění právní úpravy dle trestního zákona i trestního zákoníku nepřispívá k přehlednosti formuláře evropského zatýkacího rozkazu).

(6) V případě vyžádání osoby z jiného členského státu k výkonu trestu nebo ochranného opatření nepřikládá soud k evropskému zatýkacímu rozkazu stejnopis rozsudku s doložkou právní moci a případné rozhodnutí soudu druhého stupně. Tato rozhodnutí soud zašle příslušnému orgánu vykonávajícího členského státu na jeho výslovnou žádost dodatečně.

§ 50

Překlady

(1) Evropský zatýkací rozkaz soud opatří úředním překladem do úředního jazyka členského státu, na jehož území se osoba zdržuje, příp. do jiného jazyka, v němž je tento členský stát ochoten evropský zatýkací rozkaz přijmout. Seznam jazyků, ve kterých jednotlivé členské státy akceptují zaslání evropských zatýkacích rozkazů, stejně tak jako vzory evropských zatýkacích rozkazů v jednotlivých úředních jazycích EU jsou soudům k dispozici na Extranetu. Pokud není v době vydání evropského zatýkacího rozkazu místo pobytu osoby známo, soud jej neopatřuje překladem. Překlad do příslušného úředního jazyka členského státu soud opatří poté, co bude osoba lokalizována a bude zřejmé, do kterého členského státu bude nutné evropský zatýkací rozkaz zaslat.

(2) Ve vztahu k Rakousku a Slovensku není třeba opatřovat evropský zatýkací rozkaz a případně dodatkově informace překladem, a to s ohledem na příslušná ustanovení dvoustranných smluv a oznámení České republiky generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

§ 51

Zaslání evropského zatýkacího rozkazu

(1) Neprodleně po vydání evropského zatýkacího rozkazu soud požádá Policejní prezidium o zahájení pátrání po osobě a její zatčení (§ 193 odst. 6 ZMJS). Poté, co soud vydá evropský zatýkací rozkaz, zašle jej naskenovaný datovou schránkou Policejnímu prezidiu, odbor mezinárodní policejní spolupráce, 1. oddělení (datová schránka: rfx-v87v), který jej vloží do SIS II. Naskenovaná kopie musí obsahovat razítko soudu a podpis soudce, který evropský zatýkací rozkaz vydal, tak aby bylo možno ověřit jeho autenticitu. Po té, co Policejní prezidium oznámí soudu

zadržení osoby na území jiného členského státu, zajistí soud překlad evropského zatýkacího rozkazu do příslušného jazyka a zašle jej taktéž datovou schránkou Policejnímu prezidiu, které jej vloží do SIS II.

(2) Pokud justiční orgány jiných členských států obdrží český evropský zatýkací rozkaz prostřednictvím SIS II, nebude již následně vyžadováno zaslání jeho originálu poštou. Zejména v počátečních fázích po spuštění SIS II je však možné očekávat, že justiční orgány jiných členských států přesto o zaslání originálu v jednotlivých případech požádají. V případě, že je soud vyzván k zaslání originálu evropského zatýkacího rozkazu (Policejním prezidiem nebo příslušným orgánem jiného členského státu), zašle jej opatřený překladem v přímém styku příslušnému justičnímu orgánu v jiném členském státě. O tomto zaslání informuje Policejní prezidium.

(3) Pokud je soudu známo místo pobytu osoby v jiném členském státě, zašle soud evropský zatýkací rozkaz s jeho úředním překladem, je-li překlad vyžadován, přímo věcně a místně příslušnému orgánu předávajícího státu. Přehled orgánů oprávněných přijímat v jednotlivých členských státech evropský zatýkací rozkaz s uvedením jazykového režimu a kontaktních údajů je k dispozici na Extranetu. Orgány příslušné k přijetí evropského zatýkacího rozkazu a jejich kontaktní údaje lze vyhledat též v databázi „EAW Atlas“ na internetové stránce EJN (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Soud zároveň bezodkladně zašle datovou schránkou evropský zatýkací rozkaz Policejnímu prezidiu včetně informace o zaslání evropského zatýkacího rozkazu přímou cestou.

(4) Byla-li osoba předána z jiného členského státu za podmínky vrácení k výkonu nepodmíněného trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody zpět do tohoto členského státu (§ 194 odst. 3 ZMJS), je tato výhrada závazná. Pro předání osoby k výkonu trestu odnětí svobody zpět do tohoto členského státu se uplatní postup stanovený v § 314 a násl. ZMJS.

§ 52

Odvolání evropského zatýkacího rozkazu

(1) Změna věcné příslušnosti soudu po podání obžaloby nemá vliv na další existenci a význam evropských zatýkacích rozkazů vydaných soudem v přípravném řízení (takové zatýkací rozkazy se neruší, ani nepozbývají platnosti ze zákona), takže nepřipadá v úvahu je nahrazovat novými, vydanými soudem příslušným ve věci po podání obžaloby. Po podání obžaloby je dále příslušný k provádění případných dalších úkonů souvisejících se zatýkacím rozkazem ten soud, který v době úkonů provádí řízení. Tomuto soudu je třeba dodat obviněného, jehož členský stát na základě takového zatýkacího rozkazu předal¹³⁾.

(2) Vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku při trvajícím pobytu osoby, která má být vydána nebo předána, ve členském státě, je důvodem pro odvolání evropského zatýkacího rozkazu vydaného pro účely trestního stíhání a současného vydání nového evropského zatýkacího rozkazu k vyžádání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody (§ 193 odst. 9 ZMJS). Příslušným k těmto úkonům je soud, který rozhodl v prvním stupni¹⁴⁾.

¹³⁾ Srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 24. února 2011, sp. zn. Tpjn 303/2010.

¹⁴⁾ Srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 24. února 2011, sp. zn. Tpjn 303/2010.

(3) Na chyby v evropském zatýkacím rozkazu, které vyjdou dodatečně najevo, nebo na změny vyplývající z postupu při objasňování činu (např. v popisu skutku), musí soud, který zatýkací rozkaz vydal, popř. soud rozhodující o obžalobě, náležitým způsobem reagovat jen v případě, že mají rozhodující význam pro vydání či předání vyžádané osoby členským státem, nebo pro dodržení zásady speciality po vydání či předání vyžádané osoby z členského státu. Soud, který vydal původní evropský zatýkací rozkaz, nebo soud, který vede řízení, vydá v téže věci nový evropský zatýkací rozkaz (s novým datem), kde budou chyby napraveny, aniž by zrušil původní zatýkací rozkaz. Vyžádá-li příslušný orgán členského státu doplňkovou informaci, postačí původní zatýkací rozkaz opatřit dodatkem s uvedením příslušných doplněných nebo opravených informací¹⁵⁾.

§ 53

Zásada speciality

(1) Soud dbá na dodržování zásady speciality (§ 198 ZMJS), pokud jde o jiné skutky spáchané před předáním, než pro které byla vyžádaná osoba do České republiky předána.

(2) Proti osobě předané na základě evropského zatýkacího rozkazu je možno vést trestní řízení a uložit jí trest odnětí svobody i pro jiný skutek, než pro který byla předána, bez souhlasu předávajícího státu, pokud v důsledku tohoto dalšího trestního řízení nedojde k omezení osobní svobody. Souhlas předávajícího státu je třeba vyžádat pro výkon trestu nebo jiného omezení osobní svobody uloženého za skutek, pro nějž nebyla osoba na základě evropského zatýkacího rozkazu předána¹⁶⁾.

(3) V žádosti podle § 198 odst. 1 písm. g) a odst. 3 ZMJS, aby předávající členský stát udělil souhlas s trestním stíháním, výkonem trestu nebo ochranného opatření předané osoby pro jiné trestné činy spáchané před předáním, než ty, pro které bylo předání povoleno, soud uvede údaje odpovídající obsahovým náležitostem evropského zatýkacího rozkazu, nevydává nový evropský zatýkací rozkaz.

Díl 3

Předání z České republiky do jiného členského státu

§ 54

Předběžná vazba

(1) O vzetí vyžádané osoby do předběžné nebo předávací vazby (§ 204 ZMJS, § 94 odst. 1, 2 a 4 ZMJS), včetně uvedení údaje o datu a hodině zadržení osoby a o propuštění osoby z předběžné nebo předávací vazby soud informuje Policejní prezidium a ministerstvo.

(2) Pokud by po propuštění z předběžné vazby nastaly okolnosti, které by odůvodňovaly opětovné vzetí předávané osoby do předběžné vazby, pokyn k obnovení pátrání a zadržení osoby na území České republiky by měl dát Policejnímu prezidiu státní zástupce provádějící předběžné šetření a po podání návrhu na předání (podle § 205 odst. 1 a § 208 odst. 2 ZMJS) soud.

(3) Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, ve výkonu trestu odnětí svobody, nebo vykonává ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, nebo je ve výkonu vyšetřovací vazby v jiné trestní věci, učiní soud všechna potřebná opatření k tomu, aby po propuštění z vyšetřovací vazby nebo po ukončení výkonu trestu odnětí svobody bylo možné osobu opětovně vzít do předběžné či předávací vazby tak, aby předběžná či předávací vazba bezprostředně navazovala na výkon vyšetřovací vazby nebo trestu odnětí svobody. Zejména požádá prostřednictvím věznice, v níž tato osoba vazbu nebo test vykonává, GRVS o zaznamenání informace o řízení o předání a požadavku, aby propuštění této osoby z vazby nebo trestu bylo se soudem koordinováno, aby mohlo být rozhodnuto o předběžné či předávací vazbě. Současně soud prostřednictvím věznice, v níž osoba, o jejíž předání je žádáno, vykonává vazbu nebo trest, požádá GRVS, aby tato osoba byla v průběhu řízení o předání přemísťována do jiné věznice pouze ve výjimečných případech a aby o případném přemístění byli ihned informováni soud a státní zástupce.

§ 55

Rozhodnutí o předání

(1) Pokud soud pro své rozhodnutí potřebuje další informace, které mohou být poskytnuty vyžadujícím státem, vyžádá je přímo od orgánu, který vydal evropský zatýkací rozkaz. Pro poskytnutí dodatkové informace soud stanoví přiměřenou lhůtu. Pro zajištění dodatkových informací může soud ve výjimečných případech požádat o poskytnutí součinnosti Policejní prezidium nebo ministerstvo.

(2) Nezdržuje-li se již vyžádaná osoba na území České republiky nebo se opakovaně nedaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání konaném o předání osoby podle § 205 odst. 5 ZMJS, soud nerozhoduje o předání, ale návrh státního zástupce zamítne¹⁷⁾. O rozhodnutí soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu, Policejní prezidium, a následně také ministerstvo.

(3) Pokud je žádáno o předání osoby pro trestné činy, u kterých soud nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky (§ 207 ZMJS), není soud oprávněn ani zkoumat otázku promlčení takového činu na území České republiky¹⁸⁾.

(4) Byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem předání osoby k výkonu trestu, který byl vyžadován osobě uložen v řízení vedeném v její nepřítomnosti, na starším typu formuláře, jehož část d) neobsahuje všechny potřebné údaje, soud si vyžádá potřebné doplňující informace od příslušného orgánu členského státu v přímém styku.

(5) Ve výroku usnesení podle § 205 odst. 1 ZMJS soud popíše skutek, pro který je o předání žádáno, tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem; uvedení zákonného pojmenování trestného činu a příslušných právních ustanovení nebo uvedení odkazu na evropský zatýkací rozkaz není postačující¹⁹⁾. Při rozhodování o předání soud vždy rozhodne o celém skutku nebo všech skutečích tak, jak jsou označeny v návrhu státního zástupce. Pokud soud vysloví,

¹⁵⁾ Srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 24. února 2011, sp. zn. Tpjn 303/2010.

¹⁶⁾ Srov. rozhodnutí ESD ve věci C-388/08 PPU Artur Leyman a Aleksei Pustovarov.

¹⁷⁾ Srov. č. 26/1996 Sb. rozh. tr.

¹⁸⁾ Srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. prosince 2006, sp. zn. 2 To 94/2006.

¹⁹⁾ Srov. č. 54/1995 Sb. rozh. tr.

že vyžádaná osoba bude předána jen pro určité části skutku (např. jen pro některé dílčí útoky v případě pokračujícího trestného činu) nebo pro některé ze skutků popsaných v evropském zatýkacím rozkazu, rozhodne zároveň, že pro zbývající část skutku či pro zbývající skutky osoba předána nebude. Pokud je podmínkou rozhodnutí o předání vyžádané osoby ujištění poskytnuté vyžadujícím státem podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. a) ZMJS nebo splnění podmínky stanovené v § 205 odst. 4 ZMJS, cituje soud toto ujištění nebo podmínku ve výroku rozhodnutí o předání²⁰⁾.

(6) O rozhodnutí o předání podle § 205 odst. 1 ZMJS soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium, a následně také ministerstvo.

(7) Rozhodl-li soud o nepředání občana České republiky nebo občana jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky podle § 205 odst. 2 písm. a) ZMJS, postoupí věc v souladu s § 8 odst. 1 větou druhou trestního řádu příslušnému státnímu zastupitelství k postupu podle § 2 odst. 3 trestního řádu, § 8 trestního zákoníku.

(8) Před rozhodnutím o nepředání osoby na základě § 205 odst. 2 písm. b) je třeba, aby soud nejprve posoudil, zda jsou splněny podmínky pro uznání cizozemského rozhodnutí a převzetí jeho výkonu na území České republiky. Pokud shledá, že podmínky pro uznání cizozemského rozhodnutí a převzetí jeho výkonu splněny jsou, rozhodne o nepředání osoby (v tomto případě je pak nutné postupovat v souladu s ustanovením § 215 ZMJS); v opačném případě rozhodne o jejím předání, pokud nejsou v daném případě dány jiné důvody pro její nepředání.

(9) O nedodržení lhůt pro rozhodnutí o předání podle evropského zatýkacího rozkazu (§ 209 ZMJS), jakož i o důvodech takového postupu, soud informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a národního člena České republiky v Eurojustu (kontakt je soudům k dispozici na Extranetu).

(10) V případě, že se osoba, o jejíž předání jde, nachází ve výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody, soud informuje příslušnou věznici, v níž se osoba nachází, o rozhodnutí o odložení předání. V případě propuštění této osoby z vazby nebo z výkonu trestu musí být osoba totiž převedena do předběžné nebo předávací vazby tak, aby mohlo být následně realizováno její předání kompetentním orgánům jiného členského státu.

§ 56

Postup po povolení předání

(1) O pravomocném rozhodnutí o povolení předání soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán vyžadujícího státu, Policejní prezidium, a následně také ministerstvo. Nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podává neprodleně tento soud. Současně s oznámením svého rozhodnutí vyzve Policejní prezidium, aby s vyžadujícím členským státem sjednalo datum, čas a místo předání vyžádané osoby orgánům vyžadujícího členského státu.

(2) Soud informuje příslušný orgán vyžadujícího státu o tom, že se vyžádaná osoba vzdala práva na uplatnění zásady speciality a o délce trvání vazby v průběhu předávacího řízení na území České republiky. Sdělení pro orgán vyžadujícího státu není třeba překládat. Pro vyrozumění příslušného orgánu vyžadujícího státu může soud použít

„Jednotný formulář pro rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu“, jehož vzor je ke stažení na Extranetu. Používání tohoto jednotného formuláře k usnadnění výměny informací o rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu není obligatorně uloženo, jeho používání ve všech členských státech je však doporučeno.

Díl 4

Předávání osob s Islandem a Norskem

§ 57

(1) Do vstupu Dohody mezi EU a Islandskou republikou a Norským královstvím ze dne 28. 6. 2006 o postupu předávání mezi členskými státy EU a Islandem a Norskem v platnost postupují soudy podle stávajících mnohostranných úmluv z oblasti vydávání, zejm. tedy podle Evropské úmluvy o vydávání (1957). Po vstupu Dohody v platnost se ve vztahu k Islandu a Norsku pro vyžádání osob na základě zatýkacího rozkazu vydaného soudem České republiky nebo příslušným justičním orgánem Islandu nebo Norska použije formulář zatýkacího rozkazu, který je k dispozici ke stažení na Extranetu.

(2) Podle prohlášení učiněného k Dohodě mezi EU a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy EU a Islandem a Norskem nepředává Česká republika na Island a do Norska státní občany České republiky.

(3) Prohlášení a oznámení České republiky k této Dohodě jsou spolu s jejím textem k dispozici na Extranetu.

HLAVA V

PŘÍKAZ K ZAJIŠTĚNÍ HODNOTY NEBO DŮKAZNÍHO PROSTŘEDKU

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 58

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 22. 7. 2003 rámcové rozhodnutí 2003/577/SVV o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v EU (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 2. 8. 2003, svazek 6, L 196/45, str. 185. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>).

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedené Rámcové rozhodnutí je obsažena v § 226 až § 238 ZMJS. Při její aplikaci je nutno přihlídnout též k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 59

(1) Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit přikládané osvědčení, a o učiněných prohlášeních

²⁰⁾ *Srov. č. 11/1996 Sb. rozh. tr.*

§ 60

**Komunikace soudu s příslušným orgánem
v jiném členském státu**

(1) Soud komunikuje s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu v přímém styku.

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda porídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

§ 61

Rozhodnutí, o jejichž uznání a výkon může být žádáno

(1) Ustanovení § 226 a násl. ZMJS se použijí na zajištění majetku nebo jeho části, věci nebo jiných majetkových hodnot, u kterých je podezření, že byly určeny ke spáchání trestného činu, nebo k jeho spáchání byly užity, nebo jsou výnosem z trestné činnosti nebo svou hodnotou odpovídají takovému výnosu, byť jen zčásti, dále náhradní hodnoty, nebo na zajištění věcných a listinných důkazů podle § 112 trestního řádu. Definice výnosu není v trestních předpisech výslovně uvedena, ale podle ustáleného výkladu se výnosem v českém trestním právu rozumí nejen věci či majetkové hodnoty, které byly získány trestným činem, ale i věci a jiné majetkové hodnoty, které byly nabyty, byť jen zčásti, za takové věci nebo majetkové hodnoty nebo za věci či majetkové hodnoty tvořící odměnu za trestný čin.

(2) Úprava obsažená v § 226 až § 238 ZMJS se netýká zajištění nároku poškozeného podle § 47 trestního řádu nebo zajištění výkonu trestu propadnutí majetku podle § 347 trestního řádu.

Díl 2

**Zajištění hodnoty nebo důkazního prostředku
v jiném členském státě**

§ 62

Vydání a zaslání příkazu k zajištění

(1) Příkaz k zajištění (§ 227 ZMJS), který může mít formu usnesení (§ 79a až 79f) trestního řádu) nebo příkazu (§ 79 trestního řádu), zašle soud společně s vyplněným osvědčením příslušnému justičnímu orgánu jiného členského státu.

(2) Vzor osvědčení v českém jazyce a v jednotlivých úředních jazycích členských států, stejně tak jako přehled jazyků, v nichž jednotlivé členské státy přijímají osvědčení, a seznam příslušných orgánů jiných členských států, kterým mají být příkazy k zajištění majetku nebo důkazního prostředku zaslány, jsou dostupné na Extranetu. Osvědčení má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upravován obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze.

(3) Vzhledem k urgentní povaze tohoto nástroje se doporučuje příslušnému justičnímu orgánu jiného členského státu zaslat s překladem do jazyka, ve kterém tento stát přijímá osvědčení, též samotný příkaz k zajištění.

Díl 3

**Zajištění hodnoty nebo důkazního prostředku
v České republice**

§ 63

Uznání a výkon příkazu k zajištění

(1) K rozhodování o uznání příkazu k zajištění majetku vydaného justičním orgánem jiného členského státu a k zajištění výkonu rozhodnutí o uznání tohoto příkazu je v případě, že byla podána obžaloba, příslušný krajský soud, v jehož obvodu má být zajištění provedeno (§ 48 odst. 5 ZMJS).

(2) Donucovací opatření potřebná k výkonu příkazu k zajištění důkazního prostředku jsou vykonávána podle trestního řádu. Na žádost justičního orgánu jiného členského státu soud zohlední jeho procesní požadavky, pokud nejsou v rozporu se základními právními zásadami České republiky.

(3) Taxativně stanovené důvody pro neuznání příkazu jsou stanoveny v § 233 odst. 4 ZMJS. V případě, že soud obdrží od justičního orgánu jiného členského státu příkaz, ke kterému není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu příkazu nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout, vyzve jej, aby konstatované pochybení v jím stanovené lhůtě napravit, a zároveň jej upozorní na to, že pokud tak neučiní, příkaz k zajištění neuzná.

(4) Pokud se jedná o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejmenší 3 roky nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejmenší 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu i) oddílu 1. formuláře osvědčení, který bude přiložen k zaslanému rozhodnutí, krajský soud není oprávněn přezkoumávat oboustrannou trestnost. V těchto případech nemá krajský soud možnost odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí jiného členského státu z důvodu, že bylo vydáno pro jednání, které podle našeho právního řádu není trestným činem. Výjimkou z tohoto pravidla je situace, kdy by soud zjistil, že popis skutku nebo právní kvalifikace uvedená v osvědčení neodpovídají označenému jednání. Pokud se výkon příkazu k zajištění týká prohlídky (Hlava čtvrtá, Oddíl pátý trestního řádu), lze ji provést pouze za podmínky oboustranné trestnosti.

(5) Pokud by výkon rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění mohl narušit vnitrostátní trestní řízení, nebo hodnota nebo důkazní prostředek, jichž se příkaz k zajištění týká, již byly zajištěny pro účely jiného vnitrostátního trestního řízení (případně byly zajištěny v jiném státu), předseda senátu rozhodne usnesením o odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění.

HLAVA VI

**UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO
NÁHRADNÍ OPATŘENÍ ZA VAZBU**

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 64

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 23. 10. 2009 rámcové rozhodnutí 2009/829/SVV o uplatnění zásady vzájemného uzná-

vání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy EU (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 11. 11. 2009, L 294/20. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedené Rámcové rozhodnutí je obsažena v § 239 až § 256 ZMJS. Při aplikaci vnitrostátní úpravy je nutno přihlídnout také k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 65

Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit příkládané osvědčení, a o učiněných prohlášeních.

Cíl

§ 66

(1) Postup podle Hlavy IV ZMJS má za cíl ve vhodných případech zajistit použití nevazebních opatření jako alternativu zajišťovací vazby u osob, které nemají bydliště ve státě vedoucím trestní řízení, a zajistit těmto osobám stejné zacházení jako osobám, které na území státu vedoucího trestní řízení mají bydliště.

(2) Dohled nad obviněným by měl být zajištěn kontinuálně v součinnosti s příslušným orgánem jiného členského státu tak, aby byla zajištěna ochrana široké veřejnosti.

§ 67

Komunikace soudu s příslušným orgánem v jiném členském státu

(1) Soud komunikuje s příslušným orgánem v jiném členském státu v přímém styku. Příslušným orgánem jiného členského státu může být i jiný než justiční orgán, je-li k vydání takového rozhodnutí oprávněn podle vnitrostátního práva dotčeného členského státu (tímto orgánem může být například probační úředník).

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda pořídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

Díl 2

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího náhradní opatření za vazbu

§ 68

(1) O uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího náhradní opatření za vazbu rozhoduje samosoudce okresního soudu, aniž by konal veřejné zasedání.

(2) Uznávat a vykonávat rozhodnutí příslušných orgánů jiných členských států, kterými bylo v trestním řízení rozhodnuto o přijetí některého z náhradních opatření za vazbu, je možné i v případě, že se jedná o rozhodnutí, která dosud nenabyla právní moci, jsou však vykonatelná. V některých členských státech se totiž uplatňuje tzv. předběžná vykonatelnost takových rozhodnutí. Tento postup je v souladu s ustanovením článku 4 Rámcového rozhodnutí, který stanoví, že rozhodnutím o opatřeních dohledu je vymahatelné rozhodnutí přijaté příslušným orgánem ve vydávajícím státě v souladu s vnitrostátním právem hmotným i procesním v průběhu trestního řízení, které fyzické osobě jako alternativu zajišťovací vazby ukládá jedno nebo více opatření dohledu.

§ 69

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Jednou z podmínek pro převzetí rozhodnutí je skutečnost, že osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a chce se do České republiky vrátit. Obvyklým bydlištěm se rozumí místo, kde se osoba fakticky převážně zdržuje (tj. vede svou domácnost, vykonává zaměstnání), přičemž takové místo se nemusí kryt s místem trvalého pobytu, které má především administrativní povahu. Při zjišťování informací o obvyklém bydlišti osoby se vychází zejména z informací uvedených v osvědčení nebo dodatečně poskytnutých orgánem jiného členského státu. Není úlohou soudu provádět v tomto směru obsáhlá vlastní šetření.

(2) Česká republika neoznámila generálnímu sekretariátu Rady, že je připravena vykonávat dohled nad jinými omezeními nebo povinnostmi než těmi, které jsou vymezeny v ustanovení § 240 odst. 1 ZMJS. Proto v případě, že rozhodnutí jiného členského státu, o jehož uznání a výkon je žádáno, ukládá jiná omezení a povinnosti než ty, které jsou vymezeny v ustanovení § 240 odst. 1 ZMJS, samosoudce řízení ukončí tak, že do spisu provede záznam (nepředpokládá se žádné formální rozhodování), v němž uvede důvody, pro které dospěl k závěru, že se řízení ukončí. O ukončení řízení a důvodech informuje samosoudce orgán jiného členského státu a případně i státního zástupce, pokud byl již ve věci činný, a obhájce, pokud byl zvolen nebo ustanoven. Stejně postupuje i v případě, že nejsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí.

§ 70

Ukončení řízení

V případě, že samosoudce ukončí řízení podle § 242 odst. 2 nebo odst. 3 nebo § 244 odst. 1 nebo 3 ZMJS, učiní tak tím, že do spisu provede záznam (nepředpokládá se žádné formální rozhodování), v němž uvede důvody, pro které dospěl k závěru, že se řízení ukončí. O jeho ukončení a o důvodech ukončení informuje příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li již zvolen nebo ustanoven.

§ 71

Rozhodnutí

Pokud je rozhodnutí o vazbě samostatné, např. osoba je vzata do vazby a následně je vazba nahrazena nevazebním opatřením, musí samosoudce současně s rozhodnutím o uznání a výkonu rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu o uložení náhradního opatření za vazbu rozhodnout i o uznání rozhodnutí o vazbě. Pokud toto roz-

hodnutí není přiloženo k rozhodnutí o uložení náhradního opatření za vazbu, je nutné, aby jej samosoudce od příslušného orgánu jiného členského státu vyžádal²¹⁾.

Díl 3

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího náhradní opatření za vazbu v jiném členském státu

§ 72

Podmínky pro zaslání rozhodnutí

Pokud je jinému členskému státu zasiláno k zajištění výkonu pravomocné rozhodnutí soudu a v přípravném řízení soudece, kterým bylo rozhodnuto o nahrazení vazby některým z nevazebních opatření uvedených v § 73 trestního řádu, je nutné stanovené povinnosti a omezení vždy dostatečně specifikovat. Zejména v případě, kdy je nad obviněným stanoven dohled, je nutné uvést přesně, jaká omezení a povinnosti mu byly v rámci dohledu uloženy a co je tedy od jiného členského státu požadováno, aby uznal a vykonal.

§ 73

Zaslání rozhodnutí do jiného členského státu

(1) Rozhodnutí (jeho originál nebo ověřená kopie) se zasílá příslušnému orgánu jiného členského státu společně s osvědčením na stanoveném formuláři. Seznam příslušných orgánů jednotlivých členských států k přijetí rozhodnutí společně s osvědčením je dostupný na Extranetu.

(2) Formulář osvědčení, vzory osvědčení v úředních jazycích jednotlivých členských států a vzor vyplněného formuláře jsou soudům k dispozici na Extranetu.

(3) Formulář musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků jiného členského státu, nebo do jazyka, v němž jiný členský stát osvědčení podle svého prohlášení přijímá. Informace, do jakého jazyka je nutné zajistit překlad osvědčení, jsou dostupné na Extranetu. Osvědčení má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upravován obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze.

(4) Pokud jiný členský stát uzná rozhodnutí a zahájí na svém území jeho výkon, přechází na něj právo toto rozhodnutí vykonat. Soud je však nadále příslušný k rozhodování o dalším trvání opatření nahrazujícího vazbu, k přezkumu vazebních důvodů, ke změně opatření nahrazujících vazbu a dalším postupům podle ustanovení § 254 ZMJS.

(5) V případě, že bude soud vyrozuměn o tom, že došlo k porušení opatření nahrazujícího vazbu a vazební důvody nadále trvají, soud, v přípravném řízení na návrh státního zástupce, vydá evropský zatýkací rozkaz za účelem předání obviněného k trestnímu stíhání do České republiky. Soud totiž nemůže rozhodnout o jeho vzetí do vazby bezprostředně poté, co byl informován o porušení stanovených opatření nahrazujícího vazbu, neboť jej nejprve musí vyslechnout.

HLAVA VII

PŘEDCHÁZENÍ KOMPETENČNÍM SPORŮM

§ 74

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 30. 11. 2009 rámcové rozhodnutí 2009/948/SVV o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 15. 12. 2009, L 328/42. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedeně Rámcové rozhodnutí je obsažena v § 257 až § 260 ZMJS. Při aplikaci vnitrostátní úpravy je nutno přihlídnout také k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 75

Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech a jazyce, v němž je členský stát ochoten žádost podle § 258 ZMJS přijmout.

HLAVA VIII

UZNÁVÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDÁJÍCÍHO PENĚŽITOU SANKCI NEBO JINÉ PENĚŽITÉ PLNĚNÍ

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 76

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 24. 2. 2005 rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 22. 3. 2005, svazek 48, L 76, str. 16. Rámcové rozhodnutí bylo jednou novelizováno v části týkající se rozhodnutí vynesených v nepřítomnosti (v čl. 7 odst. 2 písm. g), v čl. 7 odst. 3 a formulář osvědčení v písmenu h)), a to rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV, a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně. V českém jazyce bylo posledně uvedené rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 27. 3. 2009, L 81, str. 24.

(2) Text Rámcového rozhodnutí, včetně jeho konsolidované verze ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>).

(3) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedeně Rámcové rozhodnutí je obsažena v § 261 až § 277

²¹⁾ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2003, sp. zn. 4 TZ 24/2003.

ZMJS. Při aplikaci vnitrostátní úpravy je nutno přihlédnout také k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 77

Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit přikládané osvědčení, a o učiněných prohlášeních. V případě, že příslušný členský stát neprovedl potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, soudy postupují při uznání a výkonu rozhodnutí podle části třetí, Hlavy IV ZMJS a příslušných ustanovení Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č.j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních.

§ 78

Komunikace soudu s příslušným orgánem jiného členského státu

(1) Soud komunikuje s příslušným orgánem jiného členského státu v přímém styku. Příslušným orgánem jiného členského státu může být i jiný než justiční orgán, je-li k vydání takového rozhodnutí oprávněn podle vnitrostátního práva dotčeného členského státu (např. správní úřady).

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda pořídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

Díl 2

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění

§ 79

Rozhodnutí jiného členského státu, která mohou být uznána a vykonána na území České republiky

(1) Jiným orgánem členského státu se v souladu s Rámcovým rozhodnutím rozumí jednak jiné orgány než soudy, které rozhodují o trestném činu, jednak jiné orgány než soudy, které rozhodují o protiprávním jednání, které není trestným činem (např. rakouská krajská hejtmanskví, německé úřady nákladní dopravy, nizozemské správní úřady, slovinské celní úřady apod.), za podmínky, že osoba, proti které rozhodnutí směřuje, měla příležitost k pro-

jednání věci před soudem, který je příslušný též v trestních věcech²²⁾.

(2) Postupem podle části páté Hlavy VI ZMJS naopak není možné na území České republiky uznávat a vykonávat rozhodnutí slovinských správních orgánů (tzv. DARS úřady), která ukládají pokutu za jízdu bez dálniční známky (přestupek podle zákona o veřejných komunikacích Republiky Slovinsko). Jednání spočívající v nezaplacení poplatku za využití rychlostní silnice/dálnice totiž nespadá pod kategorii uvedenou v písmenu g) odst. 3 osvědčení (jednání, které porušuje pravidla silničního provozu, včetně porušení pravidel, kterými se řídí doba řízení a odpočinku, a pravidel o nebezpečném zboží) a výjimka ze zásady oboustranné trestnosti se proto neuplatní.

(3) Odškodněním oběti trestného činu podle § 261 odst. 1 písm. b) ZMJS není míněna náhrada škody, kterou poškozený uplatňuje v adhezním řízení, jak je chápána v právní úpravě ČR. Jde o případy jiných typů odškodnění oběti trestného činu, které se oběti přiznává trestním soudem v trestním řízení a které znají některé právní řády jiných členských států. Toto odškodnění je přiznáváno zpravidla jako paušální částka za určitý typ trestného činu a přímo nesouvisí s konkrétní výši škody způsobené trestným činem.

§ 80

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Při posouzení splnění podmínek k převzetí uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu vychází soud především z informací, které příslušný orgán jiného členského státu uvedl v písmenu f) osvědčení. Pokud soud nepovažuje tyto informace za dostatečné k vyhodnocení splnění podmínek převzetí rozhodnutí, obrátí se v přímém styku na příslušný orgán jiného členského státu s žádostí o zaslání dodatkových informací. Soud může využít také standardní informační zdroje, jež má v trestním řízení k dispozici (zejm. § 7 a § 8 trestního řádu).

(2) Obvyklým bydlištěm se rozumí místo, kde se osoba fakticky převážně zdržuje (tj. vede svou domácnost, vykonává zaměstnání), přičemž takové místo se nemusí krýt s místem trvalého pobytu, které má především administrativní povahu. Při zjišťování informací o obvyklém bydlišti osoby se vychází zejména z informací uvedených v osvědčení nebo dodatečně poskytnutých orgánem jiného členského státu. Není úlohou soudu provádět v tomto směru obsáhlá vlastní šetření.

§ 81

Ukončení řízení

V případě, že samosoudce ukončí řízení podle § 264 odst. 2 nebo odst. 3 nebo § 266 odst. 1 ZMJS, učiní tak tím, že do spisu provede záznam (nepředpokládá se žádná

²²⁾ Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-60/12 Baláž ze dne 14. 11. 2013 rozhodl, že pod pojem „soud, který je příslušný též v trestních věcech“ (čl. 1 písm. a) bod iii) rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV) spadá každý soud, před nímž probíhá řízení naplňující základní znaky trestního řízení (zajištění uplatnění zásady presumpce nevinny, zajištění práva na obhajobu, na právní pomoc, práva nevypovídat apod.). Tyto znaky podle Soudního dvora EU naplňuje a pod uvedený pojem spadá rakouský nezávislý správní senát (Unabhängiger Verwaltungssenat), který rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím rakouských krajských hejtmanskví ukládajícím peněžitou sankci za spáchání přestupku na úseku porušení pravidel silničního provozu. Rozhodnutí rakouských krajských hejtmanskví tohoto typu proto náležejí do působnosti Rámcového rozhodnutí a je třeba je nadále při postupu podle části páté Hlavy VI ZMJS považovat za rozhodnutí uvedená v § 261 odst. 1 písm. a) ZMJS. Rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-60/12 Baláž je k dispozici na Extranetu.

formální rozhodování), v němž uvede důvody, pro které dospěl k závěru, že se řízení ukončí. O jeho ukončení a o důvodech ukončení informuje příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li již zvolen nebo ustanoven.

§ 82

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

(1) Výčet jednání, u nichž není přezkoumávána oboustranná trestnost, je obsažen v písmenu g) odst. 3 osvědčení. Mezi 39 kategoriemi jsou zahrnuta rovněž protiprávní jednání, která nelze subsumovat pod některou skutkovou podstatu trestného činu podle trestního zákoníku, ale budou typicky přestupkem. Jde zejména o jednání, jež naplňují znaky přestupku na úseku dopravy, některé formy porušování práv duševního vlastnictví nebo činy naplňující skutkové podstaty zavedené vydávajícím státem, jejichž účelem je provedení závazků vyplývajících z nástrojů přijatých podle Smlouvy o ES nebo Smlouvy o EU. Do této kategorie by měly spadat činy definované ve vnitrostátním právu na základě konkrétního nástroje práva EU, resp. zavedené za účelem implementace povinnosti kriminalizovat určité jednání stanovené v takovém nástroji (harmonizace skutkových podstat trestných činů nebo jiných deliktů v rámci EU).

(2) Výjimka ze zásady oboustranné trestnosti se neuplatní u rozhodnutí slovních DARS úřadů, která ukládají pokutu za jízdu bez dálniční známky, neboť jednání tohoto typu nelze podřadit pod kategorii uvedenou v písmenu g) odst. 3 osvědčení (jednání, které porušuje pravidla silničního provozu, včetně porušení pravidel, kterými se řídí doba řízení a odpočinku, a pravidel o nebezpečném zboží).

(3) Pokud orgán jiného členského státu označil v osvědčení skutek jako některé z jednání v písmenu g) odst. 3 osvědčení, soud nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. Výjimkou jsou případy, kdy popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v osvědčení zjevně neodpovídají označenému jednání. Soud však otázku oboustranné trestnosti v každém případě posoudí pro účely přizpůsobení uložené sankce českému právnímu řádu a stanovení způsobu jejího výkonu (§ 268 odst. 2 ZMJS).

§ 83

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Soud může po příslušném orgánu jiného členského státu požadovat poskytnutí dodatkových informací, pokud je považuje za nezbytné pro své rozhodnutí. Takto postupuje samosoudce například v případě, že zjistí, že peněžitá sankce byla již povinným uhrazena (například bude samosoudci předložen výpis z bankovního účtu potvrzující převedení finanční částky, poštovní poukázka, či jiný doklad prokazující realizované plnění) a samosoudce potřebuje tuto informaci ověřit pro další postup.

(2) Pokud jde o důvody pro neuznání rozhodnutí týkající se vad zaslání osvědčení, Česká republika dle svého prohlášení k Rámcovému rozhodnutí přijímá osvědčení pouze v českém jazyce a ve vztahu k Slovenské republice ve slovenštině. Povinnost překladu se v souladu s Rámcovým rozhodnutím vztahuje pouze na osvědčení, proto nezaslal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí, o jehož výkon a uznání se žádá, spolu s překladem, zajistí si samosoudce překlad rozhodnutí na vlastní náklady.

§ 84

Nakládání s výtěžkem získaným výkonem rozhodnutí v České republice

(1) V návrhu na uzavření dohody o sdílení peněžních prostředků získaných výkonem rozhodnutí jiného členského státu soud uvede:

- informace o žádosti jiného členského státu (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v České republice uznáno cizozemské rozhodnutí,
- informace o uznaném cizozemském rozhodnutí (označení orgánu členského státu, data, spisové značky a právní moci),
- informace o rozhodnutí, jímž bylo cizozemského rozhodnutí v České republice uznáno (označení soudu, datum, spisová značka a právní moc),
- finanční částku, jejíž zaplacení bylo uloženo uznaným rozhodnutím,
- poměr, ve kterém by měla být tato částka rozdělena mezi Českou republiku a jiný členský stát,
- technické podrobnosti (např. bankovní spojení na účet jiného členského státu, na který mají být převedeny peněžní prostředky), pokud byly jiným členským státem sděleny.

(2) Návrh na uzavření dohody o sdílení peněžních prostředků získaných výkonem rozhodnutí jiného členského státu soud zasílá Finančnímu a analytickému útvaru Ministerstva financí (adresa: poštovní příhrádka 675, Jindřišská 14, 111 21 Praha 1; ID datové schránky: meiq7wd; telefon: 257044 501; fax: 257044502; adresa elektronické pošty: fau@mfc.cz) a na vědomí rovněž ministerstvu.

Díl 3

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění v jiném členském státu

§ 85

Rozhodnutí, o jejichž uznání a výkon může být jiný členský stát požádán

Do jiného členského státu nelze zaslat rozhodnutí, kterým byla poškozenému přiznána náhrada škody v adhezním řízení, neboť tento typ rozhodnutí nespadá do působnosti Rámcového rozhodnutí. Je na poškozeném, aby náhradu škody přiznanou v adhezním řízení uplatnil u příslušného orgánu jiného členského státu na základě právních předpisů EU o uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech

§ 86

Postup zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Soud, který rozhodl v prvním stupni, zašle rozhodnutí do členského státu, ve kterém se nachází majetek osoby, proti které rozhodnutí směřuje. Nemá-li soud žádné informace o majetku, zašle rozhodnutí do členského státu, ve kterém má osoba, proti které rozhodnutí směřuje, obvyklé bydliště. Soud přitom vychází z informací, které má k dispozici, případně může využít pomoc ministerstva, EJN nebo národního člena v Eurojustu.

(2) Soud uvede v písmenu f) osvědčení skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že lze na území jiného členského státu zajistit řádný výkon rozhodnutí. Zejména

specifikuje místo, kde se podle jeho informací nachází majetek osoby, proti které rozhodnutí směřuje, resp. údaje o pobytu osoby v daném státě.

(3) Soud zašle rozhodnutí vždy pouze do jednoho členského státu. Právo na výkon rozhodnutí přechází zasláním rozhodnutí na tento jiný členský stát, pouze za podmínky § 276 ZMJS jej lze opět vykonat na území České republiky.

(4) Rozhodnutí (jeho originál nebo ověřená kopie) se zasílá příslušnému orgánu jiného členského státu společně s osvědčením na stanoveném formuláři. Seznam příslušných orgánů jednotlivých členských států, včetně jejich adresy a dalších kontaktních údajů, je dostupný na Extranetu.

(5) Formulář osvědčení, stejně tak i vzory osvědčení v úředních jazycích jednotlivých členských států a vzor vyplněného formuláře a průvodního dopisu jsou soudům k dispozici na Extranetu.

(6) Formulář osvědčení musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků příslušného členského státu, nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení přijímá. Informace, do jakého jazyka je nutné zajistit překlad osvědčení, jsou dostupné na Extranetu. Osvědčení má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upravován obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze. Samotné rozhodnutí není v souladu s požadavky Rámcového rozhodnutí třeba překládat.

§ 87

Nakládání s výtěžkem získaným výkonem rozhodnutí v jiném členském státu

(1) V návrhu na uzavření dohody o sdílení peněžních prostředků získaných v jiném členském státu výkonem rozhodnutí soudu České republiky soud uvede:

- informace o žádosti České republiky (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v jiném členském státu uznáno rozhodnutí soudu České republiky,
- informace o uznaném rozhodnutí soudu České republiky (označení soudu, data, spisové značky a právní moc),
- finanční částku, jejíž zaplacení bylo uloženo uznaným rozhodnutím,
- poměr, ve kterém by měla být tato částka rozdělena mezi Českou republiku a jiný členský stát.

(2) Návrh na uzavření dohody o sdílení peněžních prostředků získaných v jiném členském státu výkonem rozhodnutí soudu České republiky soud zasílá Finančnímu a analytickému útvaru Ministerstva financí (adresa: poštovní příhrádka 675, Jindřišská 14, 111 21 Praha 1; ID datové schránky: meiq7wd; telefon: 257044 501; fax: 257044502; adresa elektronické pošty: fau@mfc.cz) a na vědomí rovněž ministerstvu.

HLAVA IX

UZNÁVÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍCH PROPADNUTÍ NEBO ZABRÁNÍ MAJETKU, VĚCÍ NEBO JINÝCH MAJETKOVÝCH HODNOT

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 88

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 6. 10. 2006 Rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 24. 11. 2006, L 328, str. 59. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující výše uvedené Rámcové rozhodnutí je obsažena v ustanoveních § 278 až § 297 ZMJS. Při její aplikaci je nutno přihlídnout též k ustanovením Rámcového rozhodnutí.

§ 89

(1) Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit přikládané osvědčení, a o učiněných prohlášeních.

(2) V případě, že příslušný členský stát neprovedl potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, soudy postupují při uznání a výkonu rozhodnutí podle části třetí, Hlavy IV ZMJS a příslušných ustanovení Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č.j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních

§ 90

Komunikace soudu s příslušným orgánem v jiném členském státu

(1) Soud komunikuje s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu v přímém styku.

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda pořídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

Díl 2

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího propadnutí nebo zabránění majetku, věci nebo jiných majetkových hodnot

§ 91

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Důvodem v § 281 odst. 3 ZMJS, který brání řádnému průběhu uznávacího a vykonávacího řízení, je např. situace, kdy odsouzený není dosažitelný pro účely uznávacího a vykonávacího řízení v České republice, nebo uznávací a vykonávací řízení nemá vůbec smysl v České republice vést, protože osoba, vůči jejímuž majetku rozhodnutí

směřuje a jejíž majetek má být zkonfiskován, zemřela (byla prohlášena za mrtvou), pokud jde o majetek ve vlastnictví takové osoby a nikoli o majetek, který nabyla trestnou činností a který nevlastní - ten lze zabrat i v případě její smrti. V takovém případě nezaniká povinnost rozhodnutí jiného členského státu uznat a vykonat. Vzhledem k faktickým překážkám se však jeví vhodně konzultovat s příslušným orgánem jiného členského státu, zda za daných okolností na uznání a výkonu svého rozhodnutí trvá.

(2) Postupem dle § 287 ZMJS je možné odložit uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu o propadnutí nebo zabrání. Odložit samostatně výkon takového rozhodnutí možné není, neboť přímo ze zákona nastává ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uznání přechod vlastnického práva z povinné osoby na stát. Důvody pro odložení výkonu rozhodnutí jiného členského státu je proto třeba uplatnit již v době rozhodování o jeho uznání a výkonu a nikoli až v průběhu vykonávacího řízení, které zde v klasickém slova smyslu nenastává. Tímto postupem je dána možnost upřednostnit vnitrostátní exekuční řízení nebo jiné civilní či správní řízení, v němž může dojít k odnětí majetku povinnému, pokud by tak soud uznal za vhodné a potřebné a je-li mu existence takového řízení známa. Naopak není zapotřebí uvádět jako důvod odkladu, že byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o uznání a výkonu, neboť je-li podán řádný opravný prostředek, pak rozhodnutí o uznání a výkonu není pravomocné a nelze je vykonat; pokud by šlo o mimořádné opravné prostředky, nelze použít odložení výkonu rozhodnutí, protože dotčený majetek je již ve vlastnictví státu, ale došlo by ke zrušení rozhodnutí o uznání a výkonu cestou mimořádného opravného prostředku a následně by se věc řešila vrácením majetku nebo náhradou škody.

(3) Česká republika učinila prohlášení dle čl. 7 odst. 5 Rámcového rozhodnutí, dle něhož orgány České republiky nebudou uznávat a vykonávat příkazy ke konfiskaci za okolností, kdy byl příkaz ke konfiskaci majetku vydán na základě rozšířených konfiskačních pravomocí uvedených v čl. 2 písm. d) bodě iv) Rámcového rozhodnutí v případě, že způsob konfiskace uvedený v příkazu ke konfiskaci není v České republice s ohledem na její vnitrostátní právní řád možný.

Díl 3

Postup při předání rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu

§ 92

Postup zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Seznam příslušných orgánů jiných členských států, formulář osvědčení, vzory osvědčení v úředních jazycích jednotlivých členských států a vzor vyplněného formuláře a průvodního dopisu jsou soudům k dispozici na Extranetu.

(2) Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávacího členského státu, případně do jiného jazyka, v němž je tento členský stát ochoten osvědčení přijmout. Osvědčení má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upravován obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze formuláře, které jsou k dispozici na Extranetu.

§ 93

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Dohodu podle § 290 ZMJS lze uzavřít ohledně sdílení majetku, ale i ohledně sdílení nákladů. Soud, který

uznal a vykonal rozhodnutí jiného členského státu o propadnutí nebo zabrání, může Ministerstvu financí podat návrh na uzavření takové dohody. V dohodě by Česká republika měla zohlednit podíl obou států na celém procesu vedoucím k propadnutí nebo zabrání majetku, vynaložené náklady spojené s uznáním a výkonem rozhodnutí jiného členského státu, náklady spojené s realizací majetku, vzájemnou praxi a další relevantní okolnosti případu. Dohoda může být uzavřena pro každý konkrétní případ, nebo lze uzavřít i dohodu generální, která nastaví pravidla sdílení obecně vůči vybranému členskému státu.

(2) V návrhu na uzavření dohody o sdílení majetku propadlého nebo zabraného v České republice na žádost jiného členského státu soud uvede:

- informace o žádosti jiného členského státu (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v České republice uznáno cizozemské rozhodnutí,
- informace o uznaném cizozemském rozhodnutí (označení orgánu členského státu, data, spisové značky a právní moc), na jehož základě v České republice propadl nebo byl zabrán majetek,
- informace o rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí (označení soudu, data, spisové značky a právní moc),
- identifikaci majetku, který v důsledku výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí v České republice propadl nebo byl zabrán, včetně označení orgánu, v jehož dispozici tento majetek v době podání návrhu je,
- poměr, ve kterém by měl být propadlý nebo zabraný majetek rozdělen mezi Českou republiku a jiný členský stát (obvykle se částka 10 000 EUR a nižší nesdílí, částka vyšší se celá dělí na polovinu mezi Českou republiku a žadající stát),
- technické podrobnosti (např. bankovní spojení na účet členského státu, na který mají být převedeny peněžní prostředky), pokud byly členským státem sděleny.

(3) V návrhu na uzavření dohody o sdílení majetku propadlého nebo zabraného na žádost České republiky v jiném členském státu soud uvede:

- informace o žádosti České republiky (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v jiném členském státě uznáno rozhodnutí soudu České republiky,
- informace o rozhodnutí soudu České republiky (označení soudu, data, spisové značky a právní moc), na jehož základě v jiném členském státě propadl nebo byl zabrán majetek,
- identifikaci majetku, který v důsledku výkonu rozhodnutí soudu České republiky v jiném členském státě propadl nebo byl zabrán,
- poměr, ve kterém by měl být propadlý nebo zabraný majetek rozdělen mezi Českou republiku a jiný členský stát.

(4) Návrh na uzavření dohody o sdílení majetku podle odstavce 1 nebo 2 soud zasílá Finančnímu a analytickému útvaru Ministerstva financí (adresa: poštovní přihrádka 675, Jindřišská 14, 111 21 Praha 1; ID datové schránky: meiq7wd; telefon: 257044 501; fax: 257044502; adresa elektronické pošty: fau@mfc.cz) a na vědomí rovněž ministerstvu.

Hlava X**UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO NEPODMÍNĚNÝ TREST ODNĚTÍ SVOBODY NEBO OCHRANNÉ OPATŘENÍ SPOJENÉ SE ZBAVENÍM OSOBNÍ SVOBODY****Díl 1****Obecná ustanovení****§ 94****Základní normativní úprava**

(1) Rada EU přijala dne 27. 11. 2008 rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v EU (dále v této hlavě jen „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 5. 12. 2008, L 327/27. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedené Rámcové rozhodnutí je obsažena v § 298 až § 322 ZMJS. Při aplikaci vnitrostátní úpravy je nutno přihlídnout také k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 95**Cíl**

(1) Postup podle Hlavy VIII ZMJS má usnadnit a přispět k resocializaci osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, tj. umožnit jí, aby trest nebo ochranné opatření vykonávala ve státu své příslušnosti nebo ve státu, k němuž má úzkou vazbu, a mohla využívat všech výchovných, rekvalifikačních a resocializačních programů v plném rozsahu, aniž by musela čelit jazykové bariéře nebo jiným omezením. Pro účely posouzení tohoto kritéria může soud konzultovat zamýšlený postup s příslušným orgánem jiného členského státu a předem získat jeho stanovisko, jakož i potřebné informace k posouzení podmínek výkonu trestu nebo ochranného opatření v tomto státu (konzultace jsou prováděny neformálně prostřednictvím výměny dopisů).

(2) Příslušné orgány by měly v rámci tohoto postupu vzít v úvahu vždy všechny okolnosti mající vliv na možnost resocializace osoby, jako například spojení dané osoby s vykonávajícím státem, skutečnost, zda je vykonávající stát místem, kde má rodinné, jazykové, kulturní společenské nebo ekonomické a jiné vazby.

§ 96

(1) Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit přikládané osvědčení, a učiněných prohlášeních.

(2) Pokud příslušný členský stát neprovedl potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je třeba využít existujících mezinárodních úmluv upravujících tuto problematiku (Úmluva o předávání odsouzených osob, Štrasburk 21. 3. 1983, č. 553/1992 Sb.; Dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob, Štrasburk 18. 12. 1997, č. 26/2003 Sb. m. s.; Hlava III, kapitola 5

Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích). Při uznání a výkonu rozhodnutí se postupuje podle části třetí, Hlavy IV ZMJS a podle příslušných ustanovení Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č.j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních.

§ 97**Komunikace soudu s příslušným orgánem v jiném členském státu**

(1) Soud komunikuje s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu v přímém styku.

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení a rozhodnutí, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda pořídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

Díl 2**Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody z jiného členského státu****§ 98****Podmínky pro převzetí rozhodnutí**

(1) V ustanovení § 299 ZMJS se alternativně vymezují podmínky, jež musí být splněny, aby rozhodnutí jiného členského státu mohlo být převzato za účelem uznání a výkonu. Nejsou-li tyto podmínky splněny, řízení se ukončí tak, že předseda senátu provede záznam do spisu (nepředpokládá se žádné formální rozhodování).

(2) Kromě podmínky předchozího souhlasu dotčené osoby se vyžaduje, aby se tato osoba nacházela na území České republiky nebo jiného členského státu, o jehož rozhodnutí jde, přičemž tato osoba musí mít k České republice dostatečnou vazbu (státní příslušnost, obvyklé bydliště). Obvyklým bydlištěm se rozumí místo, kde se osoba fakticky převážně zdržuje (tj. vede svou domácnost, vykonává zaměstnání), přičemž takové místo se nemusí krýt s místem trvalého pobytu, které má především administrativní povahu. Při zjišťování informací o obvyklém bydlišti osoby se vychází zejména z informací uvedených v osvědčení nebo dodatečně poskytnutých jiným členským státem. Není úlohou soudu provádět v tomto směru obsáhlá vlastní šetření.

(3) V případě, že jsou podmínky uvedené v § 299 odst. 1 ZMJS splněny, má Česká republika povinnost rozhodnutí převzít. Pokud je však soud přesvědčen o tom, že výkon rozhodnutí v České republice nesplní sledovaný cíl, může své výhrady proti převzetí rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu sdělit. Pokud příslušný orgán jiného členského státu svůj postup nepřehodnotí a svou žádost nevezme zpět, soud musí rozhodnutí převzít a postupovat v řízení dále. I přesto, že podmínky uvedené v § 299 odst. 1 ZMJS nejsou splněny, může soud souhlasit s převzetím rozhodnutí v případě, že tento postup považuje za vhodný z hlediska naplnění sledovaného cíle (např. cizí

státní příslušník má na území České republiky pobyt, žije zde jeho rodina, má zde zajištěnu práci). Soud musí posoudit vždy individuální okolnosti daného případu.

(4) Na žádost dotčené osoby, jejích příbuzných, z jiného podnětu nebo v jiných odůvodněných případech, pokud takový postup považuje za žádoucí z hlediska dosažení stanoveného cíle, může soud požádat příslušný orgán jiného členského státu, aby mu zaslal rozhodnutí směřující vůči dotčené osobě k uznání a výkonu. Přitom musí být splněny podmínky, že je takový postup žádoucí z hlediska výše uvedených cílů (efektivní dosažení účelu trestu nebo ochranného opatření) a osoba se zdržuje na území České republiky, nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat.

§ 99

Ukončení řízení

V případě, že předseda senátu ukončí řízení podle § 302 odst. 2 nebo odst. 3, § 304 odst. 1 nebo odst. 3 ZMJS, učiní tak tím, že do spisu provede záznam (nepředpokládá se žádné formální rozhodování), v němž uvede důvody, pro které dospěl k závěru, že se řízení ukončí. O jeho ukončení a o důvodech ukončení informuje příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li již zvolen nebo ustanoven.

§ 100

Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí

(1) Pokud jde o způsob uznání rozhodnutí jiného členského státu, vychází se z obecné úpravy uznání cizozemského rozhodnutí (§ 124 ZMJS).

(2) Ve výroku rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí soud mimo jiné uvede:

- a) všechna rozhodnutí, z jejichž spojení odsouzení cizozemským soudem sestává, včetně rozhodnutí o opravných prostředcích, jakož i rozhodnutí, jejichž výroky o trestu byly zrušeny při ukládání souhrnného trestu²³⁾,
- b) v jakém rozsahu se návrhu na uznání cizozemského rozhodnutí vyhovuje a v jakém rozsahu se návrhu nevyhovuje, pokud soud rozhodl, že cizozemské rozhodnutí se uznává jen zčásti²⁴⁾.

(3) Pokud se na odsouzeného po jeho převzetí bude vztahovat zásada speciality, soud uvede ve výroku rozhodnutí o uznání popis skutku a právní kvalifikaci podle práva odsuzujícího členského státu i podle českého práva²⁵⁾. Pokud se na něj zásada speciality vztahovat nebude (neuplatní se v případě, že osoba se svým předáním k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření do České republiky souhlasila), uvede soud popis skutku v odůvodnění rozhodnutí o uznání. Výrok o pokračování ve výkonu trestu soud v případě, že nerozhodl o přizpůsobení trestu podle § 124 odst. 2 písm. a) nebo b) ZMJS, v rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí neuvádí (nerozhodl-li soud o přizpůsobení trestu, vždy se ve výkonu trestu pokračuje).

(4) Vzhledem k tomu, že příslušný orgán jiného členského státu může požadovat, aby rozhodnutí o předčasném

nebo podmíněném propuštění zohlednilo pravidla jeho vnitrostátního práva pro předčasné nebo podmíněné propuštění, stanoví ustanovení § 307 ZMJS soudu možnost zohlednit právo jiného členského státu. Zohlednění lhůt bude třeba zvažovat zejména v případě, kdy osoba bude mít zájem si trest vykonat v České republice, bude k ní mít úzký vztah a bude souhlasit i s tím, že podmínky pro podmíněné propuštění stanovené právem jiného členského státu budou přísnější a příslušný orgán jiného členského státu bude trvat na zohlednění lhůt s tím, že pokud by jej soud nezohlednil, vezme rozhodnutí a osvědčení zpět. Pokud soud rozhodne o zohlednění práva jiného členského státu, uvede to do výroku rozhodnutí o uznání.

(5) Rozhodnutí podle § 124 až § 127 ZMJS soud doručí příslušnému orgánu jiného členského státu ještě před jeho právní mocí, neboť příslušný orgán jiného členského státu má možnost vzít rozhodnutí s osvědčením zpět až do doby zahájení výkonu rozhodnutí. Z toho důvodu je nutné jej vyrozumět už o nepravomocném rozhodnutí, aby mohl zvážit, zda mu podmínky, za kterých bude vykonávána sankce podle právního řádu České republiky, vyhovují, nebo zda vezme rozhodnutí s osvědčením zpět.

(6) Po nabytí právní moci rozsudku o uznání a výkonu rozhodnutí o tom soud informuje příslušný orgán jiného členského státu a vyhotoví trestní list, který v elektronické podobě zašle Rejstříku trestů [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů].

§ 101

Realizace předání odsouzené osoby z jiného členského státu

(1) Převzetí odsouzené osoby od příslušného orgánu jiného členského státu zajistí příslušné orgány Vězeňské služby. Předseda senátu informuje příslušný orgán jiného členského státu o tom, že rozhodnutí o uznání a výkonu nabylo právní moci a zároveň jej požádá o to, aby byla realizace předání odsouzené osoby na území České republiky dohodnuta prostřednictvím GRVS.

(2) O tom, že rozhodnutí nabylo právní moci, informuje předseda senátu zároveň GRVS, kterému zároveň zašle nařízení výkonu trestu nebo ochranného opatření a dá pokyn k převzetí odsouzené osoby od příslušného orgánu jiného členského státu a jejímu umístění do příslušné věznice, popř. do příslušného zařízení pro výkon ochranného opatření na území České republiky. Pokyn soud zašle faxem a prostřednictvím datové schránky na adresu GRVS (Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, +420 244 024 809, e-podateln@grvs.justice.cz, ID datové schránky: b86abcb).

(3) GRVS vyrozumí o dodání osoby do příslušného zařízení soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, a zašle mu Protokol o převzetí odsouzené osoby od příslušného orgánu jiného členského státu. Kopii Protokolu o převzetí odsouzené osoby zašle též na vědomí ministerstvu.

§ 102

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Výkon uznaného rozhodnutí je prováděn obdobně, jako by se jednalo o vnitrostátní případ.

²³⁾ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2003, sp. zn. 11 Tcu 272/2003.

²⁴⁾ Např. jen ohledně některého ze sbíhajících se skutků, anebo ohledně jen některého ze současně uložených trestů; srov. č. 54/1999 Sb. NS.

(2) Ustanovení § 310 ZMJS vymezuje nad rámec obecné úpravy specifické důvody pro upuštění od výkonu trestu nebo ochranného opatření (jedná se o skutečnosti, které podle právního řádu jiného členského státu brání dalšímu výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření, nebo o faktickou nemožnost výkon provést, protože není znám pobyt dotčené osoby).

(3) Pokud dojde k situaci podle § 310 odst. 2 písm. b) ZMJS, pak předseda senátu požádá příslušný orgán jiného členského státu, aby jej vyrozuměl o tom, kdy byly trest nebo ochranné opatření vykonány, nebo že nastala skutečnost, pro kterou se podle právního řádu tohoto státu na dotčenou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena. Tato informace je významná z hlediska zahlazení odsouzení a výmazu z evidence Rejstříku trestů.

(4) V případě, že dojde k pravomocnému zrušení uznaného rozhodnutí v jiném členském státě, předseda senátu zruší i uznávací rozhodnutí a přijme nezbytná opatření i k tomu, aby dotčená osoba neměla záznam v evidenci Rejstříku trestů.

(5) Předseda senátu dbá na dodržení informační povinnosti stanovené v ustanovení § 310 ZMJS tak, aby byla zajištěna výměna informací a pokud možno kontinuita při zajištění výkonu trestu nebo ochranného opatření dotčenou osobou.

(6) V případě, že dojde k útěku dotčené osoby z výkonu trestu nebo ochranného opatření, je nutné zajistit pátrání po osobě tak, aby případně byla zjištěna ještě na území České republiky a dodána zpět do výkonu (může se jednat o nebezpečné osoby, které se navíc dopouštějí trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání). Teprve v případě, že pátrání nebude úspěšné, předseda senátu oznámí tuto skutečnost jinému členskému státu. Právo vykonat uloženou sankci přechází na jiný členský stát.

Díl 3

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v jiném členském státu

§ 103

Podmínky pro zaslání rozhodnutí

(1) Soud, který rozhodl v prvním stupni o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, o výkonu jeho zbytku, o výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, o výkonu náhradního trestu odnětí svobody za nevykonaný trest domácího vězení nebo peněžitý trest, nebo který na nepodmíněný trest odnětí svobody přeměnil trest obecně prospěšných prací, uložil ochrannou výchovu, ochranné léčení nebo zabezpečovací detenci, může zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu. Soud takto postupuje na základě žádosti odsouzeného nebo bez takové žádosti (podnět k takovému postupu může dát i příslušná věznice, ve které odsouzený vykonává trest odnětí svobody, nebo ministerstvo), či na žádost příslušného orgánu jiného členského státu.

(2) Podmínkou pro takový postup je jeho vhodnost z pohledu zajištění úspěšného začlenění osoby do společnosti nebo zajištění její úspěšné léčby. Jiný členský stát má právo vyjádřit své stanovisko k zamýšlenému zaslání rozhodnutí za účelem jeho uznání a výkonu, nicméně bude-li

nesouhlasné a soud přesto dospěje k závěru, že je takový postup nejvhodnější, může rozhodnutí při splnění podmínek uvedených v § 315 odst. 1 a 3 ZMJS zaslat i přes toto negativní stanovisko (jiný členský stát nemá právo převzetí rozhodnutí odmítnout).

(3) Pokud soud rozhodl o uložení ochranného léčení nebo o zabezpečovací detenci v případě, že pachatel činu jinak trestného není pro nepřičetnost trestně odpovědný a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, a pokud hodlá toto rozhodnutí zaslat příslušnému orgánu jiného členského státu k uznání a výkonu, tento postup předem konzultuje s příslušným orgánem jiného členského státu (je totiž možné, že v souladu s Rámcovým rozhodnutím bude důvodem odmítnutí uznání a výkonu v příslušném členském státě skutečnost, že osoba nebyla uznána vinnou spácháním trestného činu).

(4) Další podmínkou je, že se osoba nachází na území České republiky (většinou se bude jednat o osobu, která zde bude vykonávat trest odnětí svobody nebo ochranné opatření a bude se tedy jednat o fyzické předání odsouzeného do jiného členského státu), nebo na území jiného členského státu (v tomto případě se bude jednat o předání pouze výkonu rozhodnutí do jiného členského státu bez fyzického předání odsouzeného), o který jde, a tato osoba má k tomuto členskému státu určitý vztah:

- a) je státním občanem tohoto členského státu a má na jeho území obvyklé bydliště,
- b) je státním občanem tohoto členského státu, nemá na jeho území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření do něj bude vyhoštěna,
- c) v jiných případech za podmínky souhlasu příslušného členského státu.

(5) Dotčená osoba musí se zasláním rozhodnutí do jiného členského státu souhlasit. Souhlas odsouzeného zajišťuje příslušný soud provedením informativního výsledku s odsouzeným a jeho poučením o stanoveném postupu, zejména o skutečnosti, že se tím vzdává práva na uplatnění zásady speciality. O informativním výsledku a provedeném poučení soud sepíše záznam, v němž uvede stanovisko odsouzeného k předání a obsah provedeného poučení. Záznam musí být vlastnoručně podepsán odsouzeným. Souhlas odsouzeného se však nevyžaduje, pokud jsou splněny podmínky stanovené v ustanovení § 315 odst. 3 ZMJS. Jednou udělený souhlas je neodvolatelný.

(6) I pokud není vyžadován souhlas dotčené osoby, a osoba se nachází na území České republiky, soud zjistí její stanovisko, neboť i postoj osoby k výkonu sankce v jiném členském státě může být relevantním faktorem pro posouzení úspěšnosti dosažení sledovaného cíle. Soud může zjistit stanovisko dotčené osoby prostřednictvím příslušné věznice, v níž odsouzený vykonává trest odnětí svobody nebo ochranné opatření, stanovisko odsouzené osoby může vyplývat například i z jejího dopisu adresovaného soudu, jímž žádá o své předání k výkonu trestu odnětí svobody do svého domovského státu.

§ 104

Žádost o předběžné zatčení a vzetí do uznávací vazby

(1) Soud může požádat jiný členský stát současně se zasláním rozhodnutí, nebo ještě před jeho zasláním k uznání a výkonu, aby přijal opatření k zajištění, že odsouzená osoba zůstane na jeho území až do rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu, tedy aby danou osobu vzal do

vazby nebo učinil jiné obdobné opatření, kterým by zabránil jejímu útěku. Tuto žádost učiní s ohledem na okolnosti daného případu, pokud předává výkon rozhodnutí a existuje reálná hrozba, že v případě, že by byl výkon rozsudku do jiného členského státu předán a osoba nebyla omezena na osobní svobodu, mohla by z tohoto členského státu utéci a tak by byl zmařen výkon předaného výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření.

(2) Žádost musí soud přeložit do úředního jazyka tohoto členského státu nebo do jazyka, v němž je tento stát ochoten žádost přijmout.

(3) V případě, že je žádost zasílána ještě před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu, je nezbytné, aby žádost obsahovala dostatečné informace a odůvodnění toho, že lze předpokládat, že jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí k jeho uznání a výkonu (např. osoba převzala výzvu k nástupu trestu, ale výkon trestu nenastoupila, jsou zde poznatky o tom, že osoba může opustit území dotčeného členského státu, již v minulosti proti byl dotčené osobě vydán mezinárodní nebo evropský zatýkácí rozkaz, případně vnitrostátní příkaz k zatčení nebo dodání do výkonu trestu apod.).

§ 105

Zaslání rozhodnutí do jiného členského státu

(1) Rozhodnutí (jeho originál, nebo ověřenou kopii) zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu společně s osvědčením na stanoveném formuláři. Formulář musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení přijímá. Pokud byl odsouzenému uložen souhrnný trest, zašle soud rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii rozhodnutí soudu druhého stupně.

(2) Před zasláním rozhodnutí soud ověří, zda odsouzenému nebyl i jiným soudem uložen trest odnětí svobody, který dosud nebyl vykonán, případně zda není proti odsouzenému na území České republiky vedeno jiné trestní řízení. V kladném případě svůj postup ohledně zaslání rozhodnutí do jiného členského státu konzultuje s příslušným justičním orgánem tak, aby zasláním jednoho rozhodnutí k uznání a výkonu do jiného členského státu nebyl zmařen výkon ostatních dosud nevykonaných trestů odnětí svobody, či nebylo zmařeno dosud neukončené trestní řízení. V případě, že v zájmu efektivnosti a hospodárnosti považuje soud takový postup za vhodný, požádá ministerstvo o koordinaci postupu ve vztahu k jinému členskému státu. Spolu s takovou žádostí zašle ministerstvu rozhodnutí společně s osvědčením. Pokud členský stát učiní prohlášení, podle kterého požaduje, aby bylo přeloženo i postupované rozhodnutí, je nutné, aby soud zaslal příslušnému orgánu členského státu rozhodnutí společně s předkladem.

(3) Seznam orgánů jednotlivých členských států příslušných k přijetí rozhodnutí společně s osvědčením, formulář osvědčení, vzor vyplněného formuláře, vzory osvědčení v úředních jazycích jednotlivých členských států, informace, do jakého jazyka je nutné zajistit překlad osvědčení, a seznam členských států, které požadují zaslání předloženého rozhodnutí (společně s uvedením akceptovaných jazyků), jsou soudům k dispozici na Extranetu. Osvědčení

má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upraven obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze.

(4) Pokud je vyžadován souhlas dotčené osoby s předáním rozhodnutí, připojí se i tento souhlas. V případě, že souhlas není vyžadován (a osoba se nachází na území České republiky), zašle se jinému členskému státu její stanovisko k předání rozhodnutí (např. i ve formě dopisu, ve kterém dotčená osoba žádá o předání k výkonu trestu do svého domovského státu).

(5) Soud informuje dotčenou osobu o zaslání rozhodnutí vůči ní směřujícího za účelem jeho uznání a výkonu na předepsaném formuláři. Formulář oznámení je soudům k dispozici na Extranetu. Pokud se dotčená osoba v době zaslání rozhodnutí již nachází na území členského státu, kterému se rozhodnutí zasílá, toto oznámení se připojí k rozhodnutí a osvědčení za účelem jeho doručení dotčené osobě (případně se zašle jinému členskému státu dodatečně).

(6) Současně se zasláním rozhodnutí a osvědčení může soud požádat jiný orgán členského státu o poskytnutí informace o platných pravidlech pro možné předčasné nebo podmíněné propuštění. Tuto informaci pak soud vezme v úvahu při rozhodování o případném zpětvzetí osvědčení a rozhodnutí podle ustanovení § 318 odst. 1 ZMJS.

§ 106

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Pokud jiný členský stát vyjádří své nesouhlasné stanovisko s převzetím rozhodnutí (i když v případě, že jsou splněny podmínky v § 315 odst. 1 a 3 ZMJS nemůže převzetí rozhodnutí odmítnout), může soud po obdržení takového stanoviska vzít rozhodnutí a osvědčení zpět. Takto bude postupovat zejména v případě, že příslušný orgán jiného členského státu uvede takové významné skutečnosti, které by nevedly k dosažení účelu sledovaného předáním rozhodnutí do tohoto státu (např. rodina odsouzeného neposkytuje dostatečnou záruku toho, že odsouzenému bude nápomocna při jeho znovu začlenění do společnosti a odsouzený již po mnoho let v dotčeném členském státě nežije, jeho trvalý pobyt je hlášen např. na místním úřadě apod.).

(2) Soud může vzít své rozhodnutí s osvědčením zpět a to až do doby zahájení výkonu trestu nebo ochranného opatření i v případě, že jsou dle něj podmínky pro výkon jím uloženého trestu v jiném členském státě nedostatečné a nepovedou k naplnění sledovaného účelu (např. provedenou adaptaci považuje za nedostatečnou z hlediska délky trestu, nebo považuje provedenou adaptaci za příliš přísnou, nesouhlasí s použitím platných pravidel pro možné předčasné nebo podmíněné propuštění, či uznání jeho rozhodnutí je možné pouze částečně).

(3) Bylo-li rozhodnutí předáno do jiného členského státu k uznání a výkonu a výkon byl v tomto státě již zahájen, pak je výkon v České republice nepřipustný.

(4) V případě, že osoba z výkonu trestu nebo ochranného opatření v jiném členském státu uprchla, přechází právo výkonu nevykonaného trestu zpět na Českou republiku s tím, že do trestu, který má být takto vykonán, se započte již vykonaný trest v jiném členském státu.

§ 107

Realizace předání odsouzené osoby do jiného členského státu

(1) Předání odsouzené osoby na území jiného členského státu zajistí příslušné orgány Vězeňské služby. Předání je nutné realizovat ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí členského státu o uznání a výkonu. Prodloužení uvedené lhůty je možné za podmínek stanovených v ustanovení § 319 odst. 2 ZMJS.

(2) Bez odkladu poté (s ohledem na výše uvedenou lhůtu a s přihlédnutím k tomu, že GRVS potřebuje dostatečnou dobu na realizaci eskorty odsouzeného), co je soud informován o nabytí právní moci rozhodnutí jiného členského státu o uznání rozhodnutí, zašle pokyn GRVS k předání odsouzené osoby příslušným orgánům jiného členského státu. Pokyn soud zašle faxem a prostřednictvím datové schránky na adresu GRVS (Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, +420 244 024 809, e-podatelna@grvs.justice.cz, ID datové schránky: b86abcb). Soud v pokynu adresovanému GRVS požádá o pořízení protokolu, jehož součástí mimo jiné musí být informace o tom, jaká část trestu byla vykonána, včetně údajů o vykonané vazbě a sdělení skutečností důležitých pro výkon trestu, a pokud to přichází v úvahu i zdravotní a popř. sociální zpráva o odsouzené osobě, informace o jejím léčení v České republice a doporučení k dalšímu léčení. Pokyn k předání odsouzené osoby soud zašle pro informaci Policejnímu prezidiu České republiky (Odboru mezinárodní policejní spolupráce, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, fax: 974 834 716) a požádá jej o poskytnutí součinnosti GRVS při sjednání termínu realizace předání odsouzené osoby do jiného členského státu.

§ 108

Výkon trestu v návaznosti na evropský zatýkací rozkaz

(1) Pokud předávající stát zamítl předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody z důvodu, že je tato osoba jeho občanem, má na jeho území trvalý pobyt nebo se na něm zdržuje (§ 195 ZMJS), předseda senátu dále postupuje za účelem uznání a výkonu rozhodnutí v tomto členském státě podle příslušných ustanovení Hlavy VIII ZMJS (§ 314 a násl. ZMJS).

(2) Pokud byla z jiného členského státu předána osoba na základě evropského zatýkacího rozkazu a předávající stát podmínil předání osoby tím, že bude v případě odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody vrácena zpět do tohoto členského státu (§ 194 ZMJS), předseda senátu postupuje za účelem uznání a výkonu rozhodnutí v tomto členském státě podle příslušných ustanovení Hlavy VIII ZMJS (§ 314 a násl. ZMJS).

HLAVA XI**UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ
UKLÁDÁJÍCÍHO TREST NESPOJENÝ SE
ZBAVENÍM OSOBNÍ SVOBODY, DOHLED NEBO
PŘÍMĚŘENÁ OMEZENÍ ANEBŮ POVINNOSTI****Díl 1****Obecná ustanovení**

§ 109

Základní normativní úprava

(1) Rada EU přijala dne 27. 11. 2008 rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (dále v této hlavě „Rámcové rozhodnutí“). V českém jazyce bylo Rámcové rozhodnutí publikováno v Úředním věstníku EU ze dne 16. 12. 2008, L337/102, str. 102-122. Text Rámcového rozhodnutí v úředních jazycích všech členských států lze nalézt na internetových stránkách Úředního věstníku EU (<http://eur-lex.europa.eu>) nebo na Extranetu.

(2) Základní vnitrostátní právní úprava implementující uvedený Rámcový rozhodnutí je obsažena v § 323 až § 339 ZMJS. Při aplikaci vnitrostátní úpravy je nutno přihlídnout také k uvedenému Rámcovému rozhodnutí.

§ 110

(1) Aktuální seznam členských států, které provedly potřebnou vnitrostátní implementaci Rámcového rozhodnutí, je všem soudům přístupný na Extranetu. V části věnované každému členskému státu je připojen přehled obsahující informace o příslušných orgánech, jazyce, do kterého je nutné přeložit přikládané osvědčení, a o učiněných prohlášeních.

(2) Ve vztahu k těm členským státům, které dosud neimplementovaly Rámcové rozhodnutí a jsou zároveň smluvní stranou Evropské úmluvy o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachatelé, je možno postupovat podle této úmluvy. Vzhledem k prohlášení učiněnému při podpisu a ratifikaci nelze podle této úmluvy do ciziny předat výkon trestu odnětí svobody po zrušení jeho podmíněného odkladu (část III úmluvy) ani tzv. úplný výkon trestu (část IV úmluvy). Možné je pouze předání výkonu samotného dohledu (část II úmluvy). Pro postup podle úmluvy je stanoven styk prostřednictvím ministerstva spravedlnosti. Při uznání a výkonu rozhodnutí se v tomto případě postupuje podle části třetí, Hlavy IV ZMJS, a podle příslušných ustanovení Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014 č. j. 37/2013-MOT-J/65 o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních.

§ 111

**Komunikace soudu s příslušným orgánem
v jiném členském státu**

(1) Soud komunikuje s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu v přímém styku.

(2) Vzhledem k tomu, že Rámcové rozhodnutí stanoví jazykový režim pouze ve vztahu k zasílanému osvědčení, mohou soudy komunikovat s příslušným orgánem jiného členského státu v českém jazyce. Je na zvážení soudu, zda pořídí překlad této komunikace do jazyka příslušného členského státu, případně alespoň do angličtiny s ohledem na efektivitu takového postupu. Soudy mohou využít i vzorové dopisy, které jsou k dispozici na Extranetu. Tyto vzory jsou pro soudy nezávazné a jejich účelem je usnadnění komunikace soudu s příslušným justičním orgánem v jiném členském státu.

Díl 2**Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu
ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní
svobody, dohled nebo přiměřená omezení
anebo povinnosti**

§ 112

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu jsou stanoveny v § 324 ZMJS.

(2) Obvyklým bydlištěm se rozumí místo, kde se osoba fakticky převážně zdržuje (tj. vede svou domácnost, vykonává zaměstnání), přičemž takové místo se nemusí krýt s místem trvalého pobytu, které má především administrativní povahu. Při zjišťování informací o obvyklém bydlišti osoby se vychází zejména z informací uvedených v osvědčení nebo dodatečně poskytnutých jiným členským státem. Není úlohou soudu provádět v tomto směru obsáhlá vlastní šetření. Úmysl osoby vrátit se do České republiky dokládá sama osoba a informace dokládající tento záměr by měly být uvedeny v osvědčení (příslib zaměstnání, rodina žijící v České republice).

(3) Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 324 odst. 1 a 2 ZMJS, má Česká republika povinnost rozhodnutí k uznání a výkonu převzít.

(4) V praxi se mohou vyskytnout potíže s faktickou možností převzít určitý typ povinnosti či omezení (např. rekvalifikační, terapeutické a jiné programy pro dospělé). V takových případech je třeba co nejdříve takovou skutečnost konzultovat s justičním orgánem jiného členského státu, který může osvědčení a rozhodnutí vzít zpět, aby nedocházelo k tomu, že se cizozemské rozhodnutí uzná, ale fakticky bude nevykonatelné.

§ 113

Postup po obdržení žádosti z jiného členského státu

(1) Žádostí o převzetí dohledu se rozumí zaslání osvědčení a rozhodnutí, o jehož uznání a výkon žádá jiný členský stát, příslušnému okresnímu soudu. Osvědčení má podobu formuláře, jehož podoba je daná a jehož vzor tvoří přílohu Rámcového rozhodnutí. Formulář osvědčení je dostupný na Extranetu.

(2) V případě, že je žádost neúplná nebo nejasná, požádá soud v přímém styku justiční orgán jiného členského státu o doplnění žádosti (např. opravu či doplnění osvědčení, překlad osvědčení, zaslání chybějícího rozhodnutí nebo o zaslání dodatečné informace nebo stanoviska dle § 328 odst. 6 ZMJS) potřebné pro rozhodnutí o uznání a výkonu. K tomu soud stanoví přiměřenou lhůtu. V žádosti o doplnění podkladů musí být justiční orgán jiného členského státu upozorněn, že v případě, že požadované informace nebudou ve stanovené lhůtě soudu zaslány, bude řízení o uznání a výkonu ukončeno. Podle Rámcového rozhodnutí je možno nárokovat překlad do českého jazyka pouze u osvědčení, nikoliv u rozhodnutí. V případě potřeby si toto rozhodnutí musí přeložit na vlastní náklady soud.

(3) Před rozhodnutím o udělení souhlasu nebo o odmítnutí převzetí a výkonu rozhodnutí jiného členského státu za podmínek dle § 324 odst. 3 ZMJS si soud vyžádá stanovisko ministerstva.

(4) Podle § 327 odst. 2 ZMJS rozhodne samosoudce o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se neuzná, bez zbytečného odkladu, zpravidla ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy soud obdržel rozhodnutí spolu s osvědčením. Do lhůty se nezapočítává

doba potřebná na pořízení překladu, nebo získání dalších podkladů z jiného členského státu. Není-li možné lhůtu pro vydání rozhodnutí za podmínek stanovených v zákoně dodržet, musí o tom soud informovat neprodleně příslušný orgán jiného členského státu.

(5) Rozhodnutí o uznání a výkonu doručuje soud v přímém styku osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci. Nedaří-li se doručit rozhodnutí osobě, vůči níž směřuje, soud řízení ukončí a informuje o tom neprodleně v přímém styku s uvedením důvodu justiční orgán jiného členského státu.

(6) Soud vyrozumí v přímém styku příslušný orgán jiného členského státu o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu, a to včetně informace o přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti a o důvodech takového přizpůsobení. V případě neuznání, soud informuje o důvodech takového postupu.

(7) Soud vyrozumí v přímém styku příslušný orgán jiného členského státu o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

(8) Po rozhodnutí o převzetí dohledu soud v přímém styku vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který o předání dohledu do České republiky požádal.

§ 114

Ukončení řízení

Možnost ukončit postup vedoucí k uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí předpokládá ZMJS v § 326 odst. 2 a 3, § 327 odst. 1 a 4 a v § 332 odst. 1. Řízení se ukončí tak, že samosoudce do spisu provede záznam (nepředpokládá se žádné formální rozhodování), v němž uvede důvody, pro které dospěl k závěru, že se řízení ukončí. O jeho ukončení a o důvodech ukončení informuje příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byli-li již ve věci činný, a obhájce, byli-li již zvolen nebo ustanoven.

§ 115

Rozhodnutí

(1) O uznání a výkonu rozhoduje samosoudce usnesením, proti kterému je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(2) Rozhoduje-li samosoudce o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, které vydal jiný orgán než soud (§ 323 odst. 3 ZMJS), uzná se podle § 329 ZMJS také podkladové rozhodnutí soudu tohoto členského státu, na něž rozhodnutí tohoto jiného orgánu navazuje. Pokud není toto podkladové rozhodnutí přiloženo k osvědčení a rozhodnutí jiného orgánu než soudu podle § 323 odst. 3 ZMJS, je nutné, aby je samosoudce od příslušného orgánu jiného členského státu vyžádal²⁶⁾.

(3) Obligatorní důvody pro neuznání rozhodnutí jsou stanoveny v ustanovení § 328 odst. 1 ZMJS.

(4) Fakultativním důvodem pro neuznání rozhodnutí je skutečnost, že soud obdržel pouze osvědčení bez příloženého rozhodnutí, nebo k zaslání rozhodnutí nebylo připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, nebo osvědčení trpí některými formálními vadami (např. není přeloženo do českého jazyka, není úplné apod.). Před rozhodnutím

²⁶⁾ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2003, sp. zn. 4 TZ 24/2003.

o neuznání má však samosoudce povinnost vyzvat příslušný orgán jiného členského státu, aby konstatované nedostatků napravil, k čemuž mu musí stanovit přiměřenou lhůtu. O neuznání pak může rozhodnout, pokud je příslušný orgán jiného členského státu i přes učiněnou výzvu nečinný

§ 116

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení po pravomocném uznání a zahájení výkonu rozhodnutí

(1) Vzhledem k tomu, že příslušný orgán jiného členského státu má právo vzít rozhodnutí s osvědčením zpět až do doby zahájení výkonu rozhodnutí (§ 332 ZMJS), musí jej samosoudce informovat už o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu, stejně tak jako i o případném přizpůsobení uloženého opatření, či podání stížnosti proti rozhodnutí, jakož i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

(2) Za situace stanovené v § 332 odst. 2 ZMJS informuje soud příslušný orgán jiného členského státu o tom, že ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení již nelze přihlížet.

§ 117

Porušení podmínek výkonu dohledu

V případě, že osoba, nad níž je vykonáván dohled podle § 330 odst. 4 ZMJS nebo § 323 odst. 1 c) ZMJS, závažným způsobem nebo opakovaně poruší podmínky dohledu, vyrozumí o tom soud v přímém styku bez zbytečného odkladu příslušný orgán jiného členského státu. Vyrozumění se zasílá na jednotném formuláři, který není nutné překládat (příloha II Rámcového rozhodnutí; k dispozici rovněž na Extranetu).

Díl 3

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti v jiném členském státu

§ 118

Podmínky pro zaslání rozhodnutí

(1) Jinému členskému státu je možné zaslat k uznání a výkonu rozhodnutí soudu ukládající trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti typově vymezená v § 336 odst. 1 ZMJS, kterými se odsouzené osobě ukládá přiměřená povinnost nebo přiměřené omezení stanovené v § 324 odst. 1 ZMJS, nebo omezení nebo povinnost, o kterých jiný členský stát oznámil, že nad nimi lze na jeho území vykonávat dohled nebo jinak zajistit jejich kontrolu.

(2) Rozhodnutí k uznání a výkonu je možno do jiného členského státu zaslat, pouze pokud se dotčená osoba na jeho území nachází a má tam obvyklé bydliště, anebo lze mít důvodně za to, že se do tohoto členského státu zamýšlí vrátit. Rozhodnutí lze zaslat do jiného členského státu rovněž v případě, že o to dotčená osoba požádá, zdržuje se na jeho území a příslušný orgán jiného členského státu bude s takovým postupem s ohledem na vhodnost a účelnost souhlasit.

§ 119

Zaslání rozhodnutí do jiného členského státu

(1) Příslušným k zaslání rozhodnutí jinému členskému státu je podle § 337 odst. 1 ZMJS soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

(2) Rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody zasílá do jiného členského státu odsuzující soud z podnětu soudu, který rozhodl o podmíněném propuštění.

(3) Rozhodnutí soudu (jeho originál nebo ověřená kopie) se zasílá spolu s osvědčením na stanoveném formuláři (příloha I Rámcového rozhodnutí; k dispozici rovněž na Extranetu) příslušnému orgánu jiného členského státu.

(4) Osvědčení musí být přeloženo do jazyka, ve kterém příslušný orgán jiného členského státu tyto žádosti přijímá. Formulář osvědčení, vzory osvědčení v úředních jazycích jednotlivých členských států a vzor vyplněného osvědčení a průvodního dopisu jsou soudům k dispozici na Extranetu. Informace o tom, do jakého jazyka je nutné zajistit překlad osvědčení, jsou rovněž dostupné na Extranetu. Osvědčení má podobu formuláře, který nesmí být při vyplňování upravován obsahově ani terminologicky. Pro účely pořizování překladu osvědčení je proto nezbytné využít předepsané jazykové verze formuláře k dispozici na Extranetu.

(5) Rozhodnutí soudu, které se k osvědčení přikládá, není třeba překládat, nemá-li soud jeho překlad k dispozici. Spolu s rozhodnutím o podmíněném propuštění je třeba do jiného členského státu vždy zaslat též podkladové rozhodnutí, kterým byl nepodmíněný trest odnětí svobody uložen.

(6) Při postupu podle této části je třeba, aby soud postupoval v souladu s § 44a trestního řádu. Pokud by měl být dohled předán do jiného členského státu, ve kterém se zdržuje svědek či poškozený, a soud by v konkrétním případě informační povinnost ve smyslu § 44a neměl, měl by soud i přesto zvážit, zda by i v takovém případě neměla být informace ve smyslu § 44a poškozenému či svědkovi zaslána.

(7) Ministerstvo zajišťuje soudům součinnost při zjištění příslušného orgánu v jiném členském státě, kterému se rozhodnutí spolu s osvědčením zasílá.

§ 120

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Společně se zasláním rozhodnutí a osvědčení je vhodné, považuje-li to soud za potřebné, požádat o informaci podle § 338 odst. 1 ZMJS. Na základě získaného sdělení orgánu jiného členského státu může soud následně ve lhůtě 10ti dnů tento orgán informovat, že bere rozhodnutí s osvědčením zpět podle § 338 odst. 2 ZMJS. Zpětvzetí není možné, byl-li v jiném členském státu již výkon uznaného rozhodnutí zahájen.

(2) Podmínky, za nichž je možno vzít rozhodnutí a osvědčení zpět, jsou stanoveny v § 338 ZMJS.

§ 121

Výkon rozhodnutí

(1) Soud musí neprodleně vyrozumět v přímém styku příslušný orgán jiného členského státu o všech skutečnostech, které mohly vést ke změně výkonu předaného rozhodnutí nebo k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Stejně musí informovat o udělení milosti nebo amnestie nebo o jiném rozhodnutí, opatření nebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně (§ 339 odst. 3 ZMJS).

(2) V případě, že se proti osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, vede na území České republiky jiné trestní řízení, vyrozumí o tom soud orgán jiného členského státu a požádá ho o předání výkonu uznaného rozhodnutí zpět do České republiky podle § 339 odst. 1 ZMJS a čl. 20 odst. 2 Rámcového rozhodnutí.

(3) Další případy, kdy se vrací výkon rozhodnutí zpět na území České republiky, stanoví § 339 ZMJS.

(4) V případech, kdy jiný členský stát na základě učiněného prohlášení nezajišťuje výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody, vyrozumí soud příslušný orgán tohoto jiného členského státu o tom, že byl v České republice nařízen výkon trestu odnětí svobody nebo že bylo ambulantní ochranné léčení změněno na ústavní ochranné léčení (§ 339 odst. 4 ZMJS).

ČÁST TŘETÍ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 122

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. srpna 2007 č. j. 66/2004-MO-J/155, o postupu soudů ve styku se členskými státy Evropské unie ve věcech trestních, která byla publikována pod č. 25/2007 Sbírky instrukcí a sdělení a která vstoupila v účinnost dne 1. září 2007.

§ 123

Přechodné ustanovení

V řízeních, která se v souladu s § 340 odst. 5 a 8 až 11, 13, 16 a 17 ZMJS dokončí podle trestního řádu ve znění do 31. prosince 2013, se postupuje podle instrukce uvedené v § 122 této instrukce.

§ 124

Účinnost

Tato instrukce nabývá účinnosti dnem 15. května 2014.

ministřyně spravedlnosti v.r.
prof. JUDr. Helena **Válková**, CSc. v.r.

Příloha č. 1

SEZNAM MEZINÁRODNÍCH ÚMLUV O DIPLOMATICKÝCH A KONZULÁRNÍCH STYCÍCH, KTERÝMI JE ČESKÁ REPUBLIKA VÁZÁNA

Vícestranné mezinárodní smlouvy

- Vídeňská úmluva o diplomatických stycích ze dne 18. dubna 1961 (č. 157/1964 Sb.),
- Vídeňská úmluva o konzulárních stycích ze dne 24. dubna 1963 (č. 32/1969 Sb.) - čl. 36 odst. 1 písm. b) - vyrozumění konzulárního úřadu o omezení osobní svobody cizince má být realizováno bez prodlení. Není-li s daným státem uzavřena dvoustranná smlouva o konzulárních stycích, anebo pokud taková smlouva neobsahuje konkrétní ustanovení stanovující konkrétní lhůtu pro vyrozumění konzulárního úřadu o omezení osobní svobody cizince, postupuj se podle čl. 36 odst. 1 písm. b) této vícestranné smlouvy.

Dvoustranné konzulární úmluvy, jimiž je Česká republika vázána

Stát	konzulární úmluva	vyrozumění konzulárního úřadu o omezení osobní svobody cizince
Belgie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Belgickým královstvím ze dne 15. 6. 1976 (č. 41/1979 Sb.)	čl. 47 odst. 1 - bez odkladu
Bulharsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Bulharskou lidovou republikou a Protokol, který je její součástí ze dne 16. 3. 1972 (č. 63/1974 Sb.)	čl. 36 odst. 2 - neodkladně
Chorvatsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Francie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Francouzskou republikou ze dne 22. 1. 1969 (č. 79/1971 Sb.)	čl. 40 odst. 1 písm. b) - bez prodlení, nejpozději do deseti dnů
Itálie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou ze dne 19. 10. 1975 (č. 42/1979 Sb.)	čl. 43 odst. 1 písm. b) - bez prodlení, nejpozději do tří dnů
Kypr	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou ze dne 12. 5. 1976 (č. 74/1979 Sb.)	čl. 36 odst. 1 - neprodleně
Maďarsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou a Protokol, který je její součástí ze dne 17. 5. 1973 (č. 50/1974 Sb.)	čl. 37 odst. 2 - pouze povinnost vyrozumět
Polsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou ze dne 9. 6. 1972 (č. 83/1973 Sb.)	čl. 38 odst. 1 - ihned
Rakousko	Dohoda mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o konzulárních stycích ze dne 14. 3. 1979 (č. 22/1981 Sb.)	čl. 18 odst. 1 - neprodleně, nejpozději v průběhu pěti dnů

Rumunsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Rumunskou socialistickou republikou ze dne 9. 12. 1972 (č. 64/1974 Sb.)	-
Řecko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou ze dne 22. 10. 1980 (č. 18/1985 Sb.)	čl. 40 odst. 1 - neprodleně
Slovensko	Ujednání mezi MZV ČR a MZV SR o spolupráci v oblasti konzulárních služeb, Bratislava ze dne 4. února 1993 (č. 120/2001 Sb.m.s.) Ujednání mezi Ministerstvem zahraničních věcí České republiky a Ministerstvem zahraničních věcí Slovenské republiky k provádění článku 1 Ujednání mezi Ministerstvem zahraničních věcí České republiky a Ministerstvem zahraničních věcí Slovenské republiky o spolupráci v oblasti konzulárních služeb ze dne 4. února 1993 (75/2003 Sb.m.s.)	-
Slovinsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávie z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Španělsko	Ujednání mezi Československou socialistickou republikou - a Španělskem o vzájemném zřízení konzulárních a obchodních zastupitelství ze dne 16. 11. 1970 (č. 28/1971 Sb.)	-
Velká Británie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska ze dne 3. 4. 1975 (č. 135/1976 Sb.)	čl. 42 odst. 1 - co nejrychleji, nejpozději do 3 dnů od doby, kdy byla omezena osobní svoboda

Aktualizováno ke dni 15. 11. 2013

Aktuální přehled konzulárních úmluv je dostupný na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

Příloha č. 2

SEZNAM VÍCESTRANNÝCH MEZINÁRODNÍCH ÚMLUV, KTERÝMI JE ČESKÁ REPUBLIKA VÁZÁNA V OBLASTI MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE VE VĚCECH TRESTNÍCH**Smlouvy Spojených národů:**

- Mezinárodní úmluva, aby byl potlačen obchod s děvčaty ze dne 4. května 1910, č. 26/1913 Zákoníku říšského pro království a země v radě říšské zastoupená, Částka XII. - Vydána a rozeslána dne 20. února 1913, ve znění Vyhlášky ministra zahraničních věcí ze dne 8. února 1922 o přístupu Československé republiky k mezinárodní úmluvě ze dne 4. května 1910, aby byl potlačen obchod s děvčaty (č. 160/1922 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o potírání obchodu s ženami a dětmi ze dne 30. září 1921 (č. 123/1924 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o potírání obchodu zletilými ženami ze dne 11. října 1933 (č. 32/1936 Sb.)
- (Česká republika ratifikovala rovněž Úmluvu OSN o potlačování obchodu s lidmi a využívání jiných k prostituci ze dne 21. 3. 1950, která nahrazuje shora uvedené mezinárodní smlouvy. Tuto úmluvu však Česká republika nikdy nepublikovala ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv. Přestože je tedy Česká republika touto smlouvou v mezinárodních vztazích vázána, podle čl. 10 Ústavy ČR tato úmluva není součástí našeho právního řádu. V následujícím období se plánuje její vypovězení.)
- Úmluva o otroctví ze dne 25. 9. 1926 (č. 165/1930 Sb.)
- Úmluva o potírání šíření necudných publikací z 4. května 1910 (č. 116/1912 ř. z., č. 184/1922 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o potlačování obchodu s necudnými publikacemi a jejich rozšiřování z 12. září 1923 (č. 96/1927 Sb. z. a n.)
- Úmluva o potírání penězokazectví ze dne 20. dubna 1929 (č. 15/1932 Sb.)

Smlouvy Organizace spojených národů:

- Úmluva Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami ze dne 20. prosince 1988 (462/1991 Sb.)
- Úmluva o nedovoleném obchodu na moři, kterou se provádí článek 17 Úmluvy Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami ze dne 31. 1. 1995 (č. 50/2005 Sb. m. s.)
- Jednotná úmluva o omamných látkách z 31. března 1961 (č. 47/1965 Sb.)
- Protokol o změnách Jednotné úmluvy o omamných látkách z roku 1961 z 25. března 1972 (č. 458/1991 Sb.)
- Úmluva o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8. prosince 1948 (č. 32/1955 Sb.)
- Úmluva o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti ze dne 26. listopadu 1968 (č. 53/1974 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o potlačení a trestání zločinu apartheidu ze dne 30. listopadu 1973 (č. 116/1976 Sb.)
- Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 10. prosince 1984 (č. 143/1988 Sb.)
- Opční protokol k Úmluvě proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 18. 12. 2002 (č. 78/2006 Sb. m. s.)
- Úmluva o trestných a některých jiných činech spáchaných na palubě letadla ze dne 14. září 1963, podepsaná v Tokiu (č. 102/1984 Sb.)
- Úmluva o potlačení protiprávního zmocnění se letadel ze dne 16. prosince 1970, podepsaná v Haagu (č. 96/1974 Sb.)
- Úmluva o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví ze dne 23. září 1971, podepsaná v Montrealu (č. 16/1974 Sb.)
- Úmluva o zabránění a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických zástupců ze dne 14. prosince 1973 (č. 131/1978 Sb.)
- Mezinárodní úmluva proti braní rukojmí ze dne 17. prosince 1979 (č. 36/1988 Sb.)
- Mezinárodní úmluva o potlačování teroristických bombových útoků, která byla otevřena k podpisu dne 15. prosince 1997 (č. 80/2001 Sb.m.s.)
- Mezinárodní úmluva o potlačování financování terorismu ze dne 9. 12. 1999 (č. 18/2006 Sb. m. s., č. 9/2010 Sb. m. s.)
- Mezinárodní úmluva o potlačování činů jaderného terorismu ze dne 13. 4. 2005 (č. 57/2007 Sb. m. s.)
- Basilejská úmluva o kontrole pohybu nebezpečných odpadů přes hranice států a jejich zneškodňování ze dne 22. března 1989 (č. 100/1994 Sb.)

- Úmluva o zákazu a okamžitých opatřeních k odstranění nejhorších forem dětské práce ze dne 17. června 1999 (č. 90/2002 Sb. m. s.)
- Úmluva na ochranu kulturních statků za ozbrojeného konfliktu s Protokolem ze dne 14. 5. 1954 (č. 94/1958 Sb.)
- Druhý protokol k Úmluvě na ochranu kulturních statků za ozbrojeného konfliktu ze dne 26. 3. 1999 (č. 71/2007 Sb. m. s.)
- Dohoda mezi Českou republikou a Organizací spojených národů o relokační svědků Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii ze dne 15. 9. 2006 (č. 56/2007 Sb. m. s.)
- Úmluva o mořském právu ze dne 16. prosince 1982 (č. 240/1996 Sb.)
- Úmluva o volném moři ze dne 6. 5. 1964 (č. 92/1964 Sb.)
- Úmluva o fyzické ochraně jaderných materiálů z 26. října 1979 (č. 114/1996 Sb., č. 27/2007 Sb. m. s.)
- Úmluva o bezpečnosti personálu Organizace spojených národů a přidruženého personálu z 9. prosince 1994 (č. 46/1999 Sb.)
- Opční protokol k Úmluvě o bezpečnosti personálu Organizace spojených národů a přidruženého personálu z 8. prosince 2005 (č. 69/2010 Sb. m. s.)
- Římský statut Mezinárodního trestního soudu ze 17. července 1998 (č. 84/2009 Sb. m. s.)
- Úmluva Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu ze dne 15. listopadu 2000 (č. 75/2013 Sb.m.s.);
- Protokol proti nedovolené výrobě střelných zbraní, jejich součástí a dílů a střeliva a proti obchodování s nimi doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu ze dne 31. května 2000 (č. 76/2013 Sb.m.s.);
- Protokol proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu ze dne 15. listopadu 2000 (č. 77/2013 Sb.m.s.);
- Úmluva Organizace spojených národů proti korupci ze dne 31. října 2003 (č. 105/2013 Sb.m.s.)

Úmluvy Rady Evropy

- Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb., změny: č. 29/1997 Sb., č. 30/1997 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 32/2004 Sb. m. s.);
- Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání ze dne 15. října 1975 (č. 29/1997 Sb.)
- Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání ze dne 17. března 1978 (č. 30/1997 Sb.)
- Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb., změna: č. 31/1997 Sb.)
- Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 17. března 1978 (č. 31/1997 Sb.)
- Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 8. listopadu 2001 (č. 48/2006 Sb. m. s.)
- Evropská úmluva o předávání trestního řízení ze dne 15. května 1972 (č. 551/1992 Sb., změna: č. 147/1993 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 20/2004 Sb. m. s.)
- Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. listopadu 1990 (č. 33/1997 Sb.)
- Trestněprávní úmluva o korupci ze dne 27. ledna 1999 (č. 70/2002 Sb. m. s., 43/2009 Sb. m. s.),
- Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977 (č. 552/1992 Sb.)
- Evropská úmluva o odškodňování obětí násilných trestných činů ze dne 24. listopadu 1983 Sb. (č. 141/2000 Sb.m.s.)
- Úmluva o finančních operacích prováděných důvěrně obeznámenými osobami ze dne 20. dubna 1989 (č. 142/2000 Sb.m.s.) s Protokolem k této úmluvě ze dne 11. září 1989 (č. 143/2000 Sb.m.s.)
- Evropská úmluva o kontrole nabývání a držení střelných zbraní jednotlivými osobami ze dne 28. června 1978 (č. 46/2002 Sb.m.s.)
- Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o poskytování informací o cizím právu ze dne 15. března 1978 (č. 221/1998 Sb.)
- Evropská úmluva o odškodňování obětí násilných trestných činů ze dne 24. listopadu 1983 (č. 141/2000 Sb.m.s.)
- Úmluva o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 (č. 553/1992 Sb.)
- Dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 18. prosince 1997 (č. 26/2003 Sb.m.s., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 49/2003 Sb. m. s.)

- Evropská úmluva o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli ze dne 30. listopadu 1964 (č. 75/2002 Sb.m.s.)
- Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. 11. 1990 (č. 33/1997 Sb.)
- Evropská úmluva o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 26. listopadu 1987 (č. 9/1996 Sb.)
- Úmluva o počítačové kriminalitě ze dne 23. listopadu 2001 (č. 104/2013 Sb.m.s.)

Úmluvy Evropské Unie

- Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 29. května 2000 (č. 55/2006 Sb. m. s)
- Protokol k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 16. října 2001 (č. 55/2006 Sb. m. s)
- Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k této úmluvě (Úřední věstník EU ze dne 29. 1. 2004, L 26/3)

Ostatní vícestranné smlouvy:

- Úmluva OECD o boji proti podplácení zahraničních veřejných činitelů v mezinárodních podnikatelských transakcích ze dne 17. prosince 1997 Sb. (č. 25/2000 Sb.m.s.)
- Úmluva o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany (č. 123/1980 Sb.)
- Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Schengenská prováděcí úmluva)
- Úmluva o potlačování protiprávních činů proti bezpečnosti námořní plavby ze dne 10. 3. 1988; č. 100/2005 Sb. m. s.)
- Protokol o potlačování protiprávních činů proti bezpečnosti pevných plošin umístěných na pevninské mělčině ze dne 10. 3. 1988 (č. 101/2005 Sb. m.s.)

Aktualizováno ke dni 31. 12. 2013

Bližší informace k výše uvedeným mnohostranným úmluvám včetně aktuálních seznamů smluvních stran lze získat na internetových stránkách příslušných mezinárodních organizací, zejména:

Evropská unie

Rada Evropy

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD)

Organizace spojených národů (OSN)

Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO)

www.consilium.europa.eu

conventions.coe.int

www.oecd.org

treaties.un.org

www.icao.org

Pokud jde o internetové stránky Rady Evropy, jsou čísla ETS, resp. CETS, podle kterých lze úmluvy na těchto internetových stránkách vyhledávat, uvedena v seznamu všech úmluv Rady Evropy na těchto internetových stránkách. Údaje na stránkách Rady Evropy jsou průběžně aktualizovány.

Seznam mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku je obsažen rovněž na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

Konsolidované znění Schengenské prováděcí úmluvy k 5. 4. 2010 je možno najít na stránkách ministerstva vnitra: www.mvcr.cz.

Orientačně lze některé údaje o vybraných mnohostranných smlouvách závazných pro Českou republiku zjistit na internetových stránkách ministerstva (<http://portal.justice.cz/> > Ministerstvo spravedlnosti > Odborné činnosti a služby veřejnosti > Mezinárodní vztahy > Mnohostranné vztahy).

Příloha č. 3

**SEZNAM DVOUSTRANNÝCH MEZINÁRODNÍCH SMLUV, KTERÝMI JE ČESKÁ REPUBLIKA
VÁZÁNA V OBLASTI MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE VE VĚCECH TRESTNÍCH**

Belgie	Úmluva o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních, uzavřená mezi republikou Československou a královstvím Belgickým (č. 79/1928 Sb.)
Bulharsko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Bulharskou lidovou republikou o právní pomoci a úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních (č. 3/1978 Sb.)
Dánsko	Úmluva mezi republikou Československou a Dánskem o vzájemném vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 34/1932 Sb.)
Chorvatsko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních (č. 207/1964 Sb.) Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody (č. 473/1990 Sb.)
Francie	Úmluva mezi Československem a Francií o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 11/1931 Sb.)
Itálie	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (č. 508/1990 Sb.)
Kypr	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 19. května 1983, č. 96/1983 Sb.)
Lucembursko	Úmluva o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních mezi republikou Československou a velkovévodstvím Lucemburským (č. 104/1936 Sb.)
Maďarsko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Maďarskou lidovou republikou o právní pomoci a úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních (č. 63/1990 Sb.)
Monako	Úmluva mezi Československem a knížectvím Monackým o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 222/1936 Sb.)
Nizozemsko	Úmluva ze mezi republikou Československou a královstvím Nizozemským o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 65/1932 Sb.)
Polsko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou o právní pomoci a úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných, pracovních a trestních (č. 42/1989 Sb.) Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o změně a doplnění Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou o právní pomoci a úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných, pracovních a trestních (č. 2/2006 Sb. m. s.)
Portugalsko	Úmluva mezi republikou Československou a republikou Portugalskou o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 24/1931 Sb.)
Rakousko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o právní pomoci ve věcech trestních (č. 90/1985 Sb.) Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Rakouskou republikou o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních (č. 113/1992 Sb.) Smlouva mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího uplatnění (č. 2/1996 Sb.) Smlouva mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o právní pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 a o usnadnění jejího uplatnění (č. 3/1996 Sb.)
Rumunsko	Smlouva mezi Československou republikou a Rumunskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních (č. 31/1959 Sb., změna: č. 1/1996 Sb.) Smlouva mezi Českou republikou a Rumunskem o spolupráci v boji proti organizovanému zločinu, nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami a prekurzory, terorismu a další závažné trestné činnosti (č. 33/2003 Sb. m. s.)

Řecko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (č. 102/1983 Sb.)
Slovensko	Smlouva mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech (č. 209/1993 Sb.)
Slovinsko	Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugosláviioúpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních (č. 207/1964 Sb.) Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody (č. 473/1990 Sb.)
Spolková republika Německo	Smlouva mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o dodatcích k Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a usnadnění jejího používání (č. 67/2002 Sb.m.s.) Smlouvamezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o dodatcích k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 a usnadnění jejího používání (č. 68/2002 Sb.m.s.) Nóta Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 19. června 2002 o změně v označení a příslušnosti orgánů uvedených v člancích 19 odst. 1 a 20 odst. 4 Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o dodatcích k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 a usnadnění jejího používání z 2. února 2000(č. 126/2002 Sb. m. s.) Nóta Velvyslanectví Spolkové republiky Německo z 5. 1. 2006 o změně v označení a příslušnosti orgánů uvedených v čl. 23 odst. 3 č. 2 písm. b) Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o dodatcích k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 a usnadnění jejího používání (č. 30/2006 Sb.m.s.)
Spojené království Velké Británie a Severního Irska	Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců ze dne 11. listopadu 1925 změněná Protokolom podepsaným v Londýně dne 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb.) - Tato smlouva byla ve vztahu k Velké Británii fakticky nahrazena Evropskou úmluvou o vydávání z r. 1957. právní pomoci v trestních věcech z 4. února 1998 (č. 40/2000 Sb. m. s.)
Španělsko	Smlouva mezi republikou Československou a královstvím Španělským o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 20/1931 Sb.)

Aktualizováno ke dni 15. 11. 2011.

Příloha č. 4

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VYDÁVÁNÍ
z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.)**SEZNAM SMLUVNÍCH STRAN¹⁾**
ke dni 15. listopadu 2013

Smluvní strana	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Belgie	27/11/97	V/P
Bulharsko	15/09/94	V/P
Česká republika	01/01/93	P
Dánsko	12/12/62	V/P
Estonsko	27/07/97	P
Finsko	10/08/71	V/P
Francie	11/05/86	V/P/Ú
Chorvatsko	25/04/95	P
Irsko	31/07/66	V/P
Island	18/09/84	V/P
Itálie	04/11/63	V/P
Kypr	22/04/71	P
Lichtenštejsko	26/01/70	V/P
Litva	18/09/95	V/P
Lotyšsko	31/07/97	P
Lucembursko	16/02/77	V/P
Maďarsko	11/10/93	V/P
Malta	17/06/96	V
Německo	01/01/77	V/P/Ú
Nizozemí	15/05/69	V/P/Ú
Norsko	18/04/60	V/P
Polsko	13/09/93	V
Portugalsko	25/04/90	V/P
Rakousko	19/08/69	V/P
Rumunsko	09/12/97	V/P
Řecko	27/08/61	V/P
Slovensko	01/01/93	P
Slovinsko	17/05/95	
Španělsko	05/08/82	V/P
Švédsko	18/04/60	V/P
Švýcarsko	20/03/67	V/P
Velká Británie	14/05/91	V/P/Ú

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti
Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 024

¹⁾ Pouze členské státy Evropské unie a státy zapojené do užší schengenské spolupráce.

Příloha č. 5

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VYDÁVÁNÍ

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ
ke dni 15. listopadu 2013
(neoficiální překlad)

BELGIE

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise ministra zahraničních věcí Belgie ze dne 3. června 1997, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 29. srpna 1997 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Belgie si vyhrazuje právo nepovolit vydání, jestliže osoba, jejíž vydání se žádá, by mohla být postavena před soud se zvláštní působností nebo jestliže je vydání žádáno k vykonání trestu uloženého takovým soudem.

Vydání nebude povoleno, jestliže by předání mohlo mít výjimečně závažné důsledky pro osobu, jejíž vydání se žádá, zejména vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu.

Článek 18

Povinnost propustit po uplynutí 30 dní podle článku 18, odstavce 4 nebude použitelná v případě, že osoba, jejíž vydání se žádá, podala odvolání proti rozhodnutí o povolení vydání nebo odvolání týkající se zákonnosti zadržení.

Článek 19

Vláda Belgické království povolí dočasné předání podle článku 19, odstavce 2, pouze pokud se týká osoby, která vykonává trest na jejím území, a pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 28

Vzhledem ke zvláštním ujednáním mezi státy Beneluxu belgická vláda nepřijímá článek 28, odstavce 1 a 2, pokud se týká jejich vztahů k Nizozemskému království a Lucemburskému velkovévodství.

Belgická vláda si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud se týká jejich vztahů k ostatním členským státům Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 1

Belgická vláda je toho názoru, že výhrada učiněná Portugalskem ohledně článku 1, písmene c není slučitelná s účelem Úmluvy. Podle ní tato výhrada znamená, že vydání nebude povoleno jen tehdy, jestliže v souladu se zákonodárstvím dožadujícího státu nemůže být osoba odsouzená k trestu odnětí svobody na doživotí po určité době v rámci právního či správního řízení propuštěna.

Článek 14

Belgie je toho názoru, že zásada speciality není použitelná, pokud osoba, o jejíž vydání Belgie žádá, dala před soudním orgánem dožadovaného státu svůj výslovný souhlas s tím, že bude stíhána a potrestána podle jakéhokoliv obvinění, umožňující-li to zákonodárství takového státu. Na druhou stranu, je-li žádáno vydání z Belgie, má Belgie za to, že pokud se osoba, jejíž vydání je žádáno, formálně zřekla formalit a záruk vydání, neuplatní se dále zásada speciality.

Článek 15

Belgie je toho názoru, že výjimka upravená v článku 15 se rozšíří v případě, že osoba vydaná do Belgie se zřekla speciality vydání v souladu se zákonodárstvím dožadované strany.

Článek 21

Belgická vláda umožní průvoz přes své území za stejných podmínek, za jakých vyhoví žádosti o vydání.

Článek 23

Jestliže žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, jsou v jazyce dožadující strany a jestliže tímto jazykem není holandština, francouzština ani němčina, pak musí být opatřeny překladem do francouzštiny.

Prohlášení obsažené v dopisu ministra spravedlnosti Belgie ze dne 20. dubna 2004, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 26. dubna 2004 - or. fr.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Belgie prohlašuje, že aplikuje zákon ze dne 19. prosince 2003, který implementuje rámcové rozhodnutí Evropské unie ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, na zatýkání a předávání všech osob od 1. ledna 2004 ve vztazích mezi Belgií a členskými státy Evropské unie. Tento zákon se vztahuje také na vztahy mezi Belgií a novými členskými státy ode dne jejich přistoupení k Unii.

Jako výjimka se budou Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a další úmluvy týkající se vydávání i nadále na dočasném základě aplikovat:

1. s členskými státy, které neimplementovaly rámcové rozhodnutí ke dni 1. ledna 2004 nebo ke dni svého přístupu, a to dokud tyto státy nenotifikují generálnímu sekretariátu Rady Evropské unie, že se uvedly do souladu;

2. na předávání do Belgie (jako dožadujícího státu) osob:

a) vyžadovaných pro činy spáchané před 1. listopadem 1993 a zatčené ve Francii;

b) vyžadovaných pro činy spáchané před 7. srpna 2002 a zatčené v Rakousku nebo v Itálii.

BULHARSKO

***Výhrady a prohlášení** učiněné při podpisu dne 30. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 17. června 1994 - or. fr.*

Výhrady

Článek 1

Vydání může být odmítnuto, pokud osoba, proti které se řízení vede, má být v dožadujícím státě souzena zvláštním soudem nebo pokud má být na této osobě vykonán rozsudek takovým soudem vynesený.

Článek 4

Vydání pro trestné činy vojenské, které jsou zároveň trestnými činy podle obecného práva, může být povoleno výhradně za podmínky, že vydávaná osoba nebude souzena vojenským soudem nebo obviněna z vojenského trestného činu.

Článek 7

Bulharská republika vyhlašuje své právo podle článku 7, odstavce 2 odmítnout vydání, pokud dožadující strana odmítne vydání v obdobných případech.

Článek 12¹⁾

Bulharská republika vyhlašuje své právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila důkazy, že trestný čin byl spáchan osobou, jejíž vydání je žádáno. Pokud usoudí, že předložené důkazy jsou nedostatečné, může vydání odmítnout.

Prohlášení

Článek 6²⁾

Dne 12. listopadu 2003 Národní shromáždění Bulharské republiky přijalo zákon novelizující zákon o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a Dodatkového protokolu k ní, Úmluvy o předávání odsouzených osob a Evropské úmluvy o vydávání a dvou dodatkových protokolů k ní. Uvedený zákon byl publikován v Úředním věstníku č. 103/2003, ze dne 25. listopadu 2003.

Text prohlášení učiněného Bulharskou republikou, pokud jde o článek 6 odstavec 1 Evropské úmluvy o vydávání, je proto modifikován a zní:

„Bulharská republika prohlašuje, že za občana bude pro účely této Úmluvy považovat jakoukoli osobu, která bude bulharským občanem v době obdržení žádosti o vydání.“

Článek 21

Bulharská republika prohlašuje, že bude umožňovat průvoz za stejných podmínek, za jakých se bude povolovat vydání.

Článek 23³⁾

Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby všechny dokumenty byly zasílány buď s překladem do bulharštiny, anebo s překladem do některého z úředních jazyků Rady Evropy.

ČESKÁ REPUBLIKA

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15.*

¹⁾ Výhrada odvolána verbální nótou stálého zástupce Bulharska ze dne 12. června 2001, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 13. června 2001.

²⁾ Prohlášení bylo modifikováno verbální nótou stálého zastoupení Bulharska ze dne 5. ledna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 6. ledna 2004 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že za občana bude pro účely této Úmluvy považovat jakoukoli osobu, která bude bulharským občanem v době nařízení vydání.“

³⁾ Prohlášení bylo doplněno verbální nótou stálého zástupce Bulharska ze dne 7. března 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 2002 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby dokumenty předkládané při provádění této Úmluvy byly opatřeny překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.“

dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

DÁNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vydání může být povoleno za podmínky, že osoba obviněná z trestného činu nebude souzena před zvláštním soudem. Vydání může být odmítnuto, pokud je účelem vydání výkon trestu uloženého takovým soudem.

Vydání může být odmítnuto, pokud by mohlo mít zvláště závažné důsledky pro osobu, jejíž vydání se žádá, vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu nebo jiným osobním důvodům.

Vydání může být odmítnuto, pokud příslušné orgány třetího státu pravomocným rozsudkem předmětnou osobu buď zprostitily obžaloby, anebo odsoudily pro o trestný čin, který je důvodem podání žádosti o vydání, nebo pokud příslušné orgány třetího státu rozhodly odložit nebo zastavit řízení o témže trestném činu.

Článek 2

Závazek povolit vydání bude omezen na trestné činy, za jejichž spáchání lze podle dánského trestního zákoníku uložit trest přísnější než jeden rok odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Článek 3

Rozhodnutí, zda v daném případě má být usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny považováno za politický trestný čin, bude učiněno po zvážení okolností případu.

Článek 4

Vydání pro vojenský trestný čin, který je zároveň civilním trestným činem, může být povoleno pouze za podmínky, že vydávaná osoba není odsouzena podle vojenského práva.

Článek 12

Kde je to zjevně odůvodněno zvláštními okolnostmi, dánské orgány mohou požadovat, aby dožadující stát předložil důkazy zakládající dostatečný předpoklad viny na straně předmětné osoby. Pokud takové důkazy budou shledány nedostatečnými, vydání může být odmítnuto.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občan“ v Dánsku znamená občana Dánska, Finska, Islandu, Norska či Švédska či osobu s trvalým pobytem v některé z těchto zemí.

Článek 28

Úmluva se nebude vztahovat na dánské vztahy s Norskem a Švédskem, neboť vydávání mezi skandinávskými státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, doručeného generálnímu sekretariátu při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr. - a odvolaná dopisem stálého zástupce Dánska ze dne 23. září 2002, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 23. září 2002 - or. angl.

Článek 2

Závazek povolit vydání bude omezen na trestné činy, za něž lze podle dánského trestního zákoníku uložit přísnější trest než trest odnětí svobody na dobu jednoho roku či zadržení.

Prohlášení obsažené v dopisu stálého zastoupení Dánska ze dne 12. listopadu 2003, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. listopadu 2003 - or. angl.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání dánská vláda tímto oznamuje implementaci rámcového rozhodnutí EU ze dne 13. října 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA) v dánském zákonodárství.

Rámcové rozhodnutí bylo implementováno v dánském právu zákonem č. 443 ze dne 10. června 2003. Zákon vstoupí v účinnost dne 1. ledna 2004 a bude se vztahovat na žádosti o předání (vydání) učiněné členskými státy Evropské unie od tohoto data. Ustanovení evropského zatýkacího rozkazu tímto nahradí odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a jejích dvou protokolů ze dne 15. října 1975 a ze dne 17. března 1978 ve vzájemných vztazích mezi Dánskem a ostatními členskými státy Evropské unie.

Odkazuje se na článek 31 (1) (a) rámcového rozhodnutí EU.

ESTONSKO

Prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. dubna 1997 - or. angl.

Článek 6

Podle článku 6, odstavce 1, písmene (a) Úmluvy, si Estonská republika vyhrazuje právo odmítnout vydání svého občana, jestliže k němu tento občan nedal souhlas.

Podle článku 6, odstavce 1, písmene (b) Úmluvy Estonská republika prohlašuje, že pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy znamená občany Estonské republiky.

Článek 23

Podle článku 23 Úmluvy Estonská republika prohlašuje, že žádosti a přílohy k nim předkládané Estonské republice musí být opatřeny překladem do angličtiny.

FINSKO

Výhrady obsažené v ratifikační listině uložené dne 12. května 1971 - or. angl.

Článek 1

Finsko si vyhrazuje právo vymínit si při povolení vydání, že vydávaná osoba nebude stíhána pro předmětný trestný čin u soudu, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy. Vydání žádané k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem může být odmítnuto.

Finsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud by vydání vzhledem k věku, zdravotnímu stavu nebo jakékoli jiné okolnosti ovlivňující předmětného jednotlivce nebo vzhledem ke zvláštním podmínkám bylo nepřiměřené z humanitárních důvodů.

Závazek vydat uvedený v odstavci 1 článku 2 se omezuje na trestné činy, za které lze podle finského práva uložit trest přísnější než trest odnětí svobody na jeden rok. Osoba odsouzená v cizím státě pro takový trestný čin může být vydána, pouze pokud délka dosud nevykonaného trestu odnětí svobody činí alespoň čtyři měsíce.

Článek 3

Finsko si vyhrazuje právo považovat trestný čin uvedený v odstavci 3 tohoto článku 3 za politický trestný čin, pokud byl spáchán v otevřeném boji.

Článek 4

Pokud vojenský trestný čin zakládá rovněž trestný čin, pro který je vydání jinak přípustné, Finsko si vyhrazuje právo vymínit si, že vydávaná osoba nebude potrestána podle ustanovení týkajících se trestných činů vojenských.

Článek 18

Pokud osoba, na kterou byla uvalena vazba a jejíž vydání bylo povoleno, nebude převzata dožadujícím státem ve stanovenou dobu, Finsko si vyhrazuje právo ji okamžitě propustit.

Prohlášení obsažené v dopise finského velvyslanectví ve Francii ze dne 12. května 1971, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny téhož dne - or. angl.

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy pojem „občané“ znamená občany Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizince s trvalým pobytem v těchto státech.

Článek 28

Tato Úmluva se nebude vztahovat na vydávání pro trestné činy mezi Finskem, Dánskem, Islandem, Norskem a Švédskem, neboť vydávání mezi těmito státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálého zastoupení Finska ze dne 21. dubna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátu dne 21. dubna 2004 - or. angl.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání bude Finsko ve vztahu k členským státům Evropské unie aplikovat národní zákonodárství implementující rámcové rozhodnutí Rady (2002/584/JHA) o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie.

FRANCIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. února 1986 - or. fr.

Výhrady**Článek 1**

Vydání nebude povoleno, pokud by vyžadovaná osoba byla v dožadujícím státě souzena tribunálem, který nezajišťuje základní procesní záruky a ochranu práv na obhajobu, nebo před tribunálem vytvořeným pro jedinečný případ této osoby nebo pokud je vydání požadováno k výkonu trestu nebo vazby, které uložil takový tribunál.

Vydání může být odmítnuto, pokud by předání pravděpodobně mělo zvláště závažné důsledky pro vyžadovanou osobu, zejména z důvodu jejího věku nebo zdravotního stavu.

Článek 2

Pokud jde o stíhané osoby, vydání bude povoleno jen pro trestné činy, za které francouzské právo i právo dožadujícího státu stanoví trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody v maximální délce nejméně dvou let.

Pokud jde o tresty, které jsou přísnější než odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, vydání může být odmítnuto, pokud tyto tresty nebo ochranná opatření spočívající v omezení osobní svobody nejsou uvedeny mezi druhy trestů, které lze ve Francii uložit.

Článek 3

Francie si vyhrazuje právo posoudit ve světle individuálních okolností každého případu, zda usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny má či nemá být považováno za politický trestný čin.

Článek 14

Francie bude vyžadovat, aby se jakýkoli nový popis trestného činu týkal stejných skutečností, pro které bylo povoleno vydání, a aby tento nový popis nevedl k uložení trestu, pro který by mohlo být vydání odmítnuto.

Článek 16

V případě žádosti o předběžnou vazbu bude Francie vyžadovat krátké memorandum popisující údajné skutečnosti, pro které je osoba vyžadována.

Prohlášení**Článek 5**

Francie prohlašuje, že pro trestné činy související s daněmi, poplatky, cly a valutami bude vydání dožadujícímu státu povoleno, pokud o tom bude rozhodnuto pouhou výměnou dopisů v každé kategorii případů.

Článek 6

Vydání bude odmítnuto, pokud měla vyžadovaná osoba francouzské občanství v době, kdy údajně došlo k trestnému činu.

Článek 21

Francie si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.

Článek 23

Francie prohlašuje, že bude vyžadovat překlad žádostí o vydání a k nim připojených dokumentů do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy a že si volí francouzštinu.

Článek 27

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že pokud jde o Francii, Úmluva se vztahuje na evropské i na zámořské departementy Republiky.

CHORVATSKO

Prohlášení obsažená v přístupových dokumentech uložených 25. ledna 1995- org. ang.

Článek 6

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských státních příslušníků. Chorvatsko v důsledku tohoto nebude vydávat své vlastní občany

Článek 21

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských státních příslušníků. Chorvatsko v důsledku tohoto neudělí souhlas s průvozem svých vlastních občanů (článek 21 odst. 2)

Článek 6

Státní občanství osoby, o jejíž vydání je žádáno bude stanoveno ke dni spáchání trestné činnosti v souladu s vnitrostátní legislativou Chorvatské republiky upravující státní občanství.

Článek 21

Chorvatská republika udělí souhlas s průvozem osoby pouze za podmínky, které se uplatňují na vydávání (článek 21 odst. 5).

IRSKO

Výhrada obsažená v ratifikační listině uložené 2. května 1966 - or. angl.

Článek 9

Irské orgány nepovolí vydání, pokud konečný rozsudek za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad dožádanou osobou vyneseno ve třetím státě.

Prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Irska ze dne 2. května 1966, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu a při uložení ratifikační listiny téhož dne - or. angl.

Článek 6

Mám tu čest prohlásit podle článku 6 Úmluvy, že pokud jde o moji vládu, je pojem „občan“ v Úmluvě tímto definován jako „občan Irska“.

Prohlášení učiněné při potvrzení ratifikace dne 12. července 1988 - or. angl.

Rozhodnutí irského Nejvyššího soudu způsobilo pro Irsko nemožnost dostát svým mezinárodním závazkům podle Evropské úmluvy o vydávání.

Tento soud rozhodl, že Irsko není vázáno svou ratifikací podobné extradiční smlouvy, neboť Sněmovna Irska neschválila podmínky smlouvy ještě před ratifikací, jak to vyžaduje Ústava Irska. Výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu slouží jako závazný precedens ve všech budoucích případech vydávání.

Stejně okolnosti platí v případě Evropské úmluvy o vydávání. Ke schválení Sněmovnou nedošlo před ratifikací výše zmíněné Úmluvy jménem vlády v roce 1966. V důsledku toho je pravděpodobné, že v případě námítky u soudu bude irská ratifikace v roce 1966 prohlášena za neplatnou podle národních zákonů.

Aby tento stav napравиła, Sněmovna schválila podmínky Evropské úmluvy o vydávání dne 29. června 1988. Nyní je pro účely národních požadavků třeba, aby irská vláda potvrdila dřívější ratifikaci předložením nové ratifikační listiny.

Prohlášení předané dopisem stálého zástupce ze dne 13. května 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě téhož dne - or. angl.

Vláda Irska v souladu s článkem 28, odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání, 1957, tímto oznamuje generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, že vztahy vlády Irska a vlády Spojeného království, pokud jde o vydávání, se budou nadále řídit výlučně zákony účinnými na příslušných jejich územích, které stanoví, že na územích obou stran je možno vykonávat zatýkácí rozkazy vydané na území druhé strany.

ISLAND

Výhrady obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1984 - or. angl.

Článek 1

Island si vyhrazuje právo vymínit si při povolení vydání, že vydávaná osoba nesmí být předvolána před dočasný soud nebo před soud, který je pouze za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy, jakož i právo odmítnout vydání k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem.

Vydání může být odmítnuto, pokud by mohlo mít zvláště závažné důsledky pro dožádanou osobu vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu či jiným osobním okolnostem.

Článek 2

Island může povolit vydání, jen pokud jde o trestný čin nebo odpovídající trestný čin, za který podle islandského práva lze nebo by bylo možné uložit trest odnětí svobody delší než jeden rok.

Článek 3

Island si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4

Vydání pro vojenský trestný čin, který je zároveň trestným činem podle obecného trestního práva, může být povoleno pouze za předpokladu, že vydávaná osoba není odsouzena podle vojenského práva.

Článek 12

Island si vyhrazuje právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila důkaz, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který se vydání žádá. Vydání může být odmítnuto, pokud je důkaz shledán nedostatečným.

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Islandu, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 20. června 1984 - or. angl.

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy pojem „občané“ znamená občana Islandu a občana Dánska, Finska, Norska či Švédska nebo osobu, která má trvalé bydliště na Islandu nebo v některé výše zmíněné zemi.

Článek 28

Úmluva se nebude vztahovat na vydávání do Dánska, Finska, Norska či Švédska, neboť vydávání mezi severskými zeměmi se řídí jednotným právem.

ITÁLIE

Výhrada a prohlášení učiněné při podpisu dne 13. prosince 1957 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 6. srpna 1963 - or. fr.

Výhrada

Článek 25

Itálie činí výslovnou výhradu nepovolovat vydání osob vyžadovaných k výkonu ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody, ledaže:

- a. jsou v každém případě splněna všechna kritéria stanovená v článku 25,
- b. zmíněné ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody je výslovně upraveno v trestním právu dožadující strany jako nutný důsledek trestného činu.

Prohlášení

Článek 11

Itálie prohlašuje, že za žádných okolností nepovolí vydání pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti.

KYPR

Prohlášení učiněná při podpisu dne 18. září 1970 - or. angl.

Článek 1

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že podle článku 11. 2. f Ústavy Republiky nesmí být provedeno žádné vydání občanů Republiky. Ustanovení tohoto článku by se, pokud jde o Kyperskou republiku, měla omezovat na vydávání cizinců.

Článek 6⁴⁾

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že vzhledem k tomu, že podle Ústavy není povolena vydávání občanů Republiky (viz. prohlášení k článku 1), pojem „občané“ ve smyslu této Úmluvy, pokud jde o Kyperskou republiku, by měl znamenat „občané Kyperské republiky nebo osoby, které podle platných předpisů týkajících se občanství Republiky, by měly nárok stát se občany Republiky“.

Dále mohou být občané Republiky podle ustanovení kyperského trestního zákoníku trestně stíháni na Kypru pro trestné činy spáchané v cizině, za které lze uložit trest odnětí svobody delší než dva roky, pokud jednání nebo opomenutí zakládající trestný čin je trestné též podle práva státu, kde bylo spácháno.

Článek 11⁵⁾

Podle kyperského trestního zákoníku v případě občanů Republiky, kteří spáchali trestný čin v cizím státě, za který podle kyperského práva lze uložit trest smrti, ale podle práva onoho cizího státu nikoli, trest smrti v Republice ukládan nebude, ale takovému občanu bude možné uložit jakýkoli jiný trest, a to až trest odnětí svobody na doživotí.

Článek 21

Pokud jde o občany Kyperské republiky, prohlašuje se totéž, co k článkům 1 a 6.

LICHTENŠTEJNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. října 1969 - or. fr.

Výhrady

⁴⁾ Prohlášení bylo doplněno dopisem stálého zástupce Kypru ze dne 25. května 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. května 2002 - or. angl.

Text původního druhého odstavce prohlášení: „Dále mohou být občané Republiky podle ustanovení kyperského trestního zákoníku trestně stíháni na Kypru pro trestné činy spáchané v cizině, za které lze uložit trest smrti nebo trest odnětí svobody delší než dva roky, pokud jednání nebo opomenutí zakládající trestný čin je trestné též podle práva státu, kde bylo spácháno.“

⁵⁾ Prohlášení bylo odvoláno dopisem stálého zástupce Kypru ze dne 25. května 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. května 2002 - or. angl.

Text: „Vláda Kypru odvolává prohlášení učiněné k článku 11 Úmluvy o vydávání ve světle skutečnosti, že trest smrti za trestné činy, na které se uvedená Úmluva vztahuje, byl již na Kypru zrušen.“

Článek 1

Vydávání je Lichtenštejnským knížectvím v zásadě povolováno pouze za podmínky, že osoba, proti které se vede řízení pro trestný čin, bude souzena řádnými soudy dožadujícího státu. Vyhrazuje si proto právo povolit vydání pouze za podmínky, že dožadující stát poskytne v tomto směru dostatečné záruky.

Článek 11

Lichtenštejnské knížectví si vyhrazuje právo používat článek 11 analogicky tam, kde dožadující stát neposkytne lichtenštejnským orgánům dostatečné záruky, že neuloží žádný trest nebo opatření, které je v rozporu s lichtenštejnským právem nebo které zasahuje do principu nedotknutelnosti osoby způsobem, který je neslučitelný s lichtenštejnským právem.

Článek 21

Lichtenštejnské knížectví si vyhrazuje právo odmítnout průvoz přes své území i v případech, kdy trestný čin, který je obviněné straně kladen za vinu, je zahrnut v článku 5 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 6

Vláda Lichtenštejnského knížectví prohlašuje, že lichtenštejnské právo nedovoluje vydávání lichtenštejnských občanů. Jakmile vstoupí na území Knižectví, budou souzeni lichtenštejnskými orgány podle lichtenštejnského trestního práva (§ 36 trestního zákoníku) za trestné činy spáchané v cizině bez ohledu na zákony státu, kde byl trestný čin spáchán. „Občané“ ve smyslu Úmluvy jsou osoby mající lichtenštejnské občanství.

Článek 23

Lichtenštejnské knížectví požaduje, aby žádosti a předkládané dokumenty, které jsou sepsány v jiném jazyce než v němčině, byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

LITVA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1995 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Vydání bude povoleno jen za podmínky, že osoba podezřelá ze spáchání trestného činu nebude souzena zvláštním soudem dožadující strany.

Litevská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by taková osoba byla tímto vydáním nepříznivě ovlivněna z důvodů jejího zdraví, věku či z osobních příčin.

Článek 3

Litevská republika si vyhrazuje právo uvedené v článku 3 Úmluvy rozhodovat v každém jednotlivém případě, zda činy uvedené v článku 3, odstavci 3 Úmluvy, budou považovány za politické trestné činy.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občané“ znamená osoby, které mají litevské občanství podle zákona o litevském občanství (zákon o občanství). Podle článku 6 zákona o litevském občanství (zákon o občanství), nevydává Litevská republika své občany do cizích států. Veškeré žádosti o vydání litevských občanů budou zamítnuty.

Článek 12

Písemné žádosti o vydání mohou být vyměňovány mezi ministerstvem spravedlnosti a generální prokuraturou dožadující strany a litevským Ministerstvem spravedlnosti nebo Generální prokuraturou. Použití diplomatických cest není vyloučeno.

Článek 21

Litevská republika v žádném případě nepovolí průvoz, pokud jde o litevské občany.

Článek 23

Žádosti o vydání (včetně dokumentů odůvodňujících takovou žádost) musí být opatřeny řádným překladem do litevštiny, angličtiny, francouzštiny, ruštiny nebo němčiny, pokud takové dokumenty nejsou vyhotoveny v některém z těchto jazyků.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě Ministerstva zahraničních věcí Litvy ze dne 15. července 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 28. července 2004 - or. fr.

Článek 28

[Text prohlášení dosud nebyl uveřejněn.]

LOTYŠSKO

Prohlášení obsažené ve verbální nótě ministra zahraničních věcí Lotyšska ze dne 17. dubna 1997, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 2. května 1997 - or. angl.

Článek 6

Podle odstavce 1 článku 6 Úmluvy o vydávání z roku 1957 Lotyšská republika definuje, že ve smyslu této Úmluvy se pojem „občan“ vztahuje na občany Lotyšské republiky a ne-občany, kteří podléhají zákonu o postavení bývalých občanů SSSR, kteří nejsou občany Lotyšska ani žádného jiného státu.

LUCEMBURSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Lucemburska ze dne 16. listopadu 1976, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 18. listopadu 1976 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit vydání, které je žádáno pro účely vykonání rozsudku vyneseného pro zmeškání, proti kterému již nezbyl žádný opravný prostředek, pokud by takové vydání mohlo vést k tomu, že vyžadovaná osoba bude podrobena trestu, aniž jí bylo umožněno uplatnit práva na obhajobu stanovená v článku 6.3.c Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu představovalo zvláštní tvrdost například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu.

Článek 7

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud v souladu s článkem 7 (2) by požadující stát byl oprávněn odmítnout vydání v obdobných případech.

Článek 9

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí vydání, pokud je jí známo, že za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad vyžadovanou osobou vynesen konečný rozsudek příslušnými orgány třetího státu, a v případě odsouzení za takový trestný čin, že odsouzený svůj trest vykonává, již jej vykonal nebo mu jeho výkon byl prominut.

Článek 21

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí průvoz svých vlastních občanů.

Článek 28

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu Vláda Lucemburského velkovévodství nepřijímá článek 28.1 a 2, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Belgií.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 6

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí vydání svých vlastních občanů.

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že pokud jde o Lucemburské velkovévodství, „občany“ se pro účely Úmluvy rozumějí osoby s lucemburským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do lucemburské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Lucembursku pro čin, pro který je vydání žádáno.

Článek 19

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí dočasné vydání podle článku 19.2 s výjimkou osoby, která vykonává trest na jejím území, pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 21

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.

MAĎARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Maďarska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. července 1993 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Maďarsko nepovolí vydání, pokud vyžadovaná osoba by měla být předvedena před zvláštní soud, nebo pokud by vydání mělo vést k vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení svobody, které uložil takový soud.

Maďarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu představovalo zvláštní tvrdost například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu nebo jakékoli jiné okolnosti ovlivňující danou osobu s přihlédnutím též k povaze trestného činu a k zájmům požadujícího státu.

Článek 6⁶⁾

Bez ohledu na ustanovení článku 6, odstavce 1.a Mírové smlouvy uzavřené v Paříži dne 10. února 1947, nebude Maďarsko povolovat vydávání svých vlastních občanů s výjimkou případu, kdy osoba, jejíž vydání je žádáno, je zároveň občanem jiného státu a má trvalé bydliště v cizím státu. Bez ohledu na jeho trvalé bydliště a jeho případné jiné občanství, maďarský občan smí být předán do jiného státu, pokud vydání takové osoby do Maďarska bylo povoleno za podmínky, že po ukončení trestního řízení proti ní či vykonání trestu na ní bude předána zpět do takového státu, aby byla splněna žádost o vydání.

Maďarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání osob trvale usídlených v Maďarsku.

Článek 11

Maďarsko odmítne vydání, pokud je žádáno k vykonání trestu smrti nebo k trestnímu stíhání osoby obviněné z trestného činu, za který lze uložit trest smrti. Vydání však může být povoleno, pokud jde o trestný čin, za který lze uložit trest smrti podle práva dožadujícího státu, pokud tento stát souhlasí, trest smrti, pokud bude uložen, nebude vykonán.

Prohlášení

Článek 16

V případě žádosti o vzetí do předběžné vazby Maďarsko rovněž požaduje krátké prohlášení o skutečnostech, ze kterých je vyžadovaná osoba obviněna.

Článek 21

Maďarsko odmítne průvoz svých vlastních občanů a osob v Maďarsku trvale usídlených.

Článek 23

Maďarsko prohlašuje, že bude vyžadovat překlad žádosti o vydání a dokumentů k ní přiložených buď od maďarštiny, nebo do některého z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nejsou vyhotoveny v některém z těchto jazyků.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálého zastoupení Maďarska ze dne 26. května 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 27 května 2004 - or. angl.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Maďarská republika tímto oznamuje Radě Evropy implementaci rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA).

Rámcové rozhodnutí bylo implementováno v maďarském právu zákonem č. CXXX z roku 2003. Zákon vstoupil v účinnost dne 1. května 2004 a vztahuje se na žádosti o předání učiněné členskými státy Evropské unie od tohoto data. Ustanovení evropského zatýkacího rozkazu tímto nahrazují odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 a jejich dvou protokolů ze dne 15. října 1975 a 17. března 1978 ve vztahu k členským státům Evropské unie, pokud je rámcové rozhodnutí aplikovatelné ve vztazích mezi Maďarskou republikou a jiným členským státem.

MALTA

Výhrady učiněné při uložení ratifikační listiny dne 19. března 1996 - or. angl.

Článek 1

Malta si vyhrazuje právo vyhovět žádosti o vydání osoby obviněné z trestného činu jen v případech, kdy soud vykonávající předběžné řízení je poté, co vyslechl veškerá svědectví na podporu žádosti o navrácení této osoby a svědectví a důkazy ve prospěch této osoby, přesvědčen, že důkazy by byly dostatečné pro nařízení hlavního líčení pro daný trestný čin, pokud by tento trestný čin byl spáchán v působnosti maltských trestních soudů. Osoba odsouzená za trestný čin v nepřítomnosti bude považována za osobu z takového trestného činu obviněnou.

Malta si vyhrazuje právo při povolení vydání stanovit, že vydávaná osoba nebude trestně stíhána za předmětný trestný čin soudem, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy. Vydání žádané k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem může být odmítnuto.

Malta si vyhrazuje právo používat Úmluvu v souladu s § 20 kapitoly 276 zákonů Malty (zákon o vydávání z roku 1978), který zní:

„Na základě odvolání k Trestnímu odvolacímu soudu nebo na základě ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu podle § 46 Ústavy Malty může kterýkoli z těchto soudů, aniž by byla dotčena jiná pravomoc, přikázat, aby předmětná osoba byla propuštěna z vazby, jestliže se tento soud domnívá, že:

⁶⁾ Výhrada byla doplněna verbální nótou, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 25. února 1999 - or. angl.

Text původní výhrady: „Bez ohledu na ustanovení článku 6, odstavce 1.a Mírové smlouvy uzavřené v Paříži dne 10. února 1947, nebude Maďarsko povolovat vydávání svých vlastních občanů.“

- a) vzhledem k triviálnímu charakteru trestného činu, z něhož je obviněna nebo za který byla odsouzena, nebo
- b) vzhledem době, která uplynula podle okolností případu buď od okamžiku, kdy jej měla spáchat, anebo od okamžiku, od kterého měla být protiprávně na svobodě, nebo
- c) obvinění proti ní nebylo vzneseno v dobré víře v zájmu spravedlnosti, a proto by s přihlédnutím ke všem okolnostem bylo nespravedlivé nebo kruté ji navrátit.“

Článek 3

Malta si vyhrazuje právo používat odstavec 3 tohoto článku v souladu s § 10 (5) zákona o vydávání, který zní:

„Pro účely tohoto oddílu, trestný čin proti životu či osobě hlavy státu nebo příbuzný trestný čin popsany v odstavci (3) § 5 tohoto zákona, nemusí být nutně považován za trestný čin politického charakteru.“

Článek 9

Malta si vyhrazuje právo používat tento článek v souladu s pravidlem „non bis in idem“ jak stanoví § 527 trestního zákoníku (kapitola 9 zákonů Malty), který zní:

„Byl-li v soudním řízení vynesena rozsudek zprošťující obviněného nebo obžalovaného, je nezákonné, aby byl znovu souzen pro stejný skutek.“

Článek 18

Malta si vyhrazuje právo používat ustanovení odstavců 4 a 5 tohoto článku v souladu s § 24 zákona o vydávání (kapitola 276 zákonů Malty), který zní:

„(1) Jestliže osoba, jejíž navrácení bylo prohlášeno za přípustné, je ve vazbě na Maltě podle tohoto zákona, pak po vypršení následujícího období, to jest:

- a) v každém případě období dvou měsíců počínaje prvním dnem, kdy s přihlédnutím k odstavci (2) § 21 tohoto zákona mohla být navracena,
 - b) jestliže byl vydán příkaz k jejímu navrácení podle § 21 tohoto zákona, období jednoho měsíce počínaje dnem, kdy byl takový příkaz vydán,
- se může obrátit na odvolací trestní soud, který působí jako odvolací soud proti rozsudkům policejního soudu, se žádostí o své propuštění.

(2) Jestliže po posouzení této žádosti soud dojde k závěru, že ministři byla tato žádost oznámena s dostatečným časovým předstihem, může, nehovoří-li dostatečné důvody pro opak, nařídit, aby žadatel byl z vazby propuštěn, a jestliže byl již vydán příkaz k jeho navrácení podle uvedeného ustanovení, tento příkaz zrušit.“

Článek 21

Malta si vyhrazuje právo povolovat průvoz podle tohoto článku pouze v rozsahu, v jakém je průvoz přípustný podle jejího vlastního práva.

NĚMECKO

Výhrady a prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 2. října 1976 - or. angl.

Výhrady

Článek 21

Má-li být průvoz přes území Spolkové republiky Německo proveden vzdušnou cestou bez úmyslu přistát, bude požadována záruka, že podle skutečností známých dožadující straně a podle dokladů v jejím držení není vydaná osoba Němec ani se k takovému statutu nehlásí.

Článek 27⁷⁾

Žádosti o vydání občana Francouzské republiky, Spojeného království Velké Británie a Severního Irska nebo Spojených států amerických ze spolkové země Berlín může být vyhověno jen poté, co souhlasil velitel ozbrojených sil dotyčného státu.

Prohlášení

Článek 6

Vydávání Němců ze Spolkové republiky Německo do cizí země není podle článku 16, odstavce 2, věty první Základního zákona Spolkové republiky Německo dovoleno, a musí proto být v každém případě odmítnuto. Pojem „občané“ ve smyslu článku 6, odstavce 1 b Evropské úmluvy o vydávání zahrnuje všechny Němce ve smyslu článku 116, odstavce 1 Základního zákona Spolkové republiky Německo.

Článek 21

V případě průvozu podle článku 21 Evropské úmluvy o vydávání bude mutatis mutandis aplikován článek 11 této Úmluvy.

Průvoz Němce přes území Spolkové republiky Německo není podle článku 16, odstavce 2, věty první Základního zákona Spolkové republiky Německo dovolen, a musí proto být ve všech případech odmítnut.

⁷⁾ Platnost do 3. října 1990.

Článek 23

V případech, kdy žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, nejsou v německém jazyce, musí být opatřeny překlady žádosti a ostatních dokumentů do německého jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 27⁷⁾

Evropská úmluva o vydávání se bude rovněž vztahovat na Spolkovou zemi Berlín s platností ode dne, kdy vstoupí v platnost ve Spolkové republice Německo.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálé mise ze dne 4. února 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 5. února 1991 - or. fr.*

Článek 1

Vláda Spolkové republiky Německo považuje výhradu Portugalska (pod bodem c) k článku 1 Úmluvy za slučitelnou s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud odmítnutí vydání pro trestné činy, za jejichž spáchání lze uložit doživotní trest nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, nejsou absolutní. Činí výhradu, že jedinou okolností, za které nebude vydání povoleno, je, že podle práva dožadujícího státu není žádná možnost, aby osoba odsouzená k doživotnímu trestu odnětí svobody po vykonání určité části trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody dosáhla soudního přezkoumání svého případu za účelem podmíněného propuštění z výkonu trestu.

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 11. října 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 13. října 1993 - or. angl.*

Článek 6

Spolková republika Německo považuje stavění osob, kterým byl udělen azyl v Polsku, na stejnou úroveň jako polské občany v polském prohlášení k článku 6, odstavci 1 (a) Úmluvy za slučitelné s cílem a účelem Úmluvy pouze za předpokladu, že to nevylučuje vydání takových osob do jiného státu než je stát, ve vztahu ke kterému byl azyl udělen.

NIZOZEMÍ

***Prohlášení** učiněné při popisu dne 21. ledna 1965 - or. fr.*

Článek 27

S přihlédnutím k existující rovnosti ve veřejném právu mezi Nizozemím, Surinamem⁸⁾ a Nizozemskými Antilami nemá pojem „metropolitní území“ použitý v odstavci 1 článku 27 této Úmluvy již svůj původní význam ve vztahu k Nizozemskému království, a proto bude, pokud jde o Království, znamenat „evropské území“.

***Výhrady** obsažené v ratifikační listině uložené dne 14. února 1969 - or. fr.*

Článek 1

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit vydání žádané pro účely výkonu rozsudku vyneseného pro zmeškání, proti kterému nezůstaly dostupné žádné opravné prostředky, pokud by takové vydání mohlo mít za následek podrobení vyžadované osoby trestu, aniž by jí bylo umožněno uplatnit právo na obhajobu stanovené v článku 6 (3) c Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu znamenalo zvláštní tvrdost, například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu.

Článek 7

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by dožadující stát byl v souladu s článkem 7 (2) oprávněn odmítnout vydání v obdobných případech.

Článek 9

Nizozemská vláda nepovolí vydání, pokud je jí známo, že za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad vyžadovanou osobou vynesen konečný rozsudek příslušnými orgány třetího státu, a v případě odsouzení za takový trestný čin, že odsouzený svůj trest vykonává, již jej vykonal nebo mu jeho výkon byl prominut.

Článek 28

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu nizozemská vláda nepřijímá článek 28 (1) a (2), pokud jde o její vztahy s Belgickým královstvím a Lucemburským velkovévodstvím.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 24. prosince 1985, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 3. ledna 1986 - or. angl.*

Ostrov Aruba, který je v současnosti stále součástí Nizozemských Antil, obdrží vnitřní autonomii jako země v rámci Nizozemského království od 1. ledna 1986. V důsledku toho se Království nebude nadále sestávat ze dvou zemí, to jest z Nizozemí (Království v Evropě) a z Nizozemských Antil (ležících v Karibské oblasti), ale bude se sestávat ze tří zemí, tedy ze dvou řečených zemí a ze země Aruba.

⁸⁾ Poznámka sekretariátu: Surinam se stal nezávislým dne 25. listopadu 1975.

Vzhledem k tomu, že změny provedené k 1. lednu 1986 se týkají pouze posunu ve vnitřních ústavních vztazích v rámci Nizozemského království, a vzhledem k tomu, že Království jako takové zůstane subjektem podle mezinárodního práva, se kterým jsou uzavírány smlouvy, uvedené změny nebudou mít žádné důsledky v mezinárodním právu, pokud jde o smlouvy uzavřené Královstvím, které se již vztahují na Nizozemské Antily včetně Aruby. Tyto smlouvy zůstanou v platnosti pro Arubu i v jejím novém postavení jako země v rámci Království. Proto se budou tyto smlouvy od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily (bez Aruby) a Arubu.

V důsledku toho se smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou a které se vztahují na Nizozemské Antily, budou od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily a Arubu.

Seznam úmluv, na které odkazuje toto prohlášení

...

24 Evropská úmluva o vydávání

...

***Prohlášení⁹⁾** obsažené ve verbální nótě stálého zástupce Nizozemí ze dne 14. října 1987, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 15. října 1987 - or. angl. - a dokončené verbální nótou stálého zástupce Nizozemí ze dne 12. prosince 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 15. prosince 1994 - or. angl.¹⁰⁾*

Články 6 a 21

Vláda Nizozemského království nepovolí průvoz nizozemských občanů ani jejich vydání pro účely výkonu trestů či jiných opatření.

Nizozemští občané však mohou být vydáni pro účely trestního stíhání, pokud dožadující stát poskytne záruku, že vyžadovaná osoba může být vrácena do Nizozemí, aby tam vykonala svůj trest, pokud jí bude po vydání uložen trest odnětí svobody jiný než podmíněně odložený nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemském království pro čin, pro který je vydání žádáno, pokud u takových cizinců není očekáváno, že ztratí své právo pobytu v Království v důsledku uložení trestu nebo opatření po jejich vyhoštění.

Toto prohlášení vstoupí v platnost dne 1. ledna 1988.

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 4. října 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. října 1993 - or. angl.*

Článek 27

Dne 8. a 29. července 1993 si vlády Nizozemského království a Švédského království vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1993.

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 3. listopadu 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 10. listopadu 1993 - or. angl.*

Článek 27

Dne 30. června a 29. září 1993 si vlády Nizozemského království a Lichtenštejnského knížectví vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. prosince 1993.

⁹⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 13. února 1969, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 14. února 1969 - or. fr.

Text původních prohlášení:

„Článek 6

Nizozemská vláda nepovolí vydání svých vlastních občanů. Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemí pro čin, pro který je vydání žádáno.

Článek 19

Nizozemská vláda nepovolí dočasné vydání podle článku 19 (2) s výjimkou osoby, která vykonává trest na jejím území, pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 21

Nizozemská vláda nepovolí průvoz svých vlastních občanů. Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemí pro čin, pro který je vydání žádáno.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.“

¹⁰⁾ Poznámka sekretariátu: Prohlášení ze dne 12. prosince 1994 zní:

„Pro větší jasnost se k prohlášení učiněnému dne 15. října 1987 dodává tato klauzule:

(... žádáno), pokud u takových cizinců není očekáváno, že ztratí své právo pobytu v Království v důsledku uložení trestu nebo opatření po jejich vyhoštění.“

Prohlášení obsažená ve verbální nótě stálé mise ze dne 9. prosince 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 14. prosince 1993 - or. angl.

Článek 27

Dne 20. a 28. října 1993 si vlády Nizozemského království a Švýcarska vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. ledna 1994.

Dne 20. září a 22. listopadu 1993 si vlády Nizozemského království a Lucemburského velkovévodství vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. února 1994.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 3. ledna 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 4. ledna 1994 - or. angl.

Článek 27

Dne 30. července a 2. prosince 1993 si vlády Nizozemského království a Francie vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. března 1994.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 31. ledna 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 2. února 1994 - or. angl.

Článek 27

Dne 8. června a 21. prosince 1993 si vlády Nizozemského království a Itálie vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 30. prosince 1993.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 8. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 1994 - or. angl.

Článek 27

Dne 19. ledna a 3. února 1994 si vlády Nizozemského království a Turecka vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu.

Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. května 1994.

Dne 20. ledna a 4. února 1994 si vlády Nizozemského království a Dánska vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu.

Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. května 1994.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 18. května 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 20. května 1994 - or. angl.

Článek 27

Dne 26. ledna a 18. února 1994 si vlády Nizozemského království a Norska vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1994.

Dne 3. srpna a 3. března 1994 si vlády Nizozemského království a Kypru vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1994.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 8. listopadu 1996, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. listopadu 1994 - or. angl.

Článek 27

Dne 20. července 1993 a 21. února 1994 si vlády Nizozemského království a České republiky vyměnily nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. června 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou:

- Řecka dne 21. září 1993 a 16. června 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. září 1994.
- Slovenska dne 20. června 1993 a 30. června 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. září 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Islandu dne 26. ledna 1994 a 22. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Rakouska dne 22. července 1994 a 28. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. ledna 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Španělska dne 11. listopadu 1993 a 24. listopadu 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. února 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska dne 8. listopadu 1994 a 24. listopadu 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 4. března 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Izraele dne 28. února 1994 a 31. července 1995. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. listopadu 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Portugalska dne 6. července 1995 a 29. srpna 1995. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. prosince 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Chorvatska dne 16. října 1995 a 12. února 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Maďarska dne 28. března 1996 a 2. dubna 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. července 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou:

- Finska dne 5. února 1996 a 4. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1996.
- Bulharska dne 29. března 1996 a 17. července 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1996.

NORSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 13. prosince 1957 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Vydání může být odmítnuto z humanitárních důvodů, je-li pravděpodobné, že předání by mělo následky výjimečné závažnosti pro vyžadovanou osobu, zejména z důvodu jejího věku, zdravotního stavu či jiných osobních okolností.

Článek 2¹¹⁾

Podle ustanovení norského zákona č. 39 z 13. června 1975 o vydávání pachatelů trestných činů atd., § 3, je Norsko v postavení, kdy může povolit vydání, pouze pokud jde o trestný čin nebo o odpovídající trestný čin, za který je nebo by bylo možné podle norského práva uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.

Článek 3¹²⁾

Norsko si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4¹³⁾

Pokud trestný čin podle vojenského práva zahrnuje také trestný čin, pro který lze vydání jinak povolit, Norsko si vyhrazuje právo vymínit si, že vydaná osoba nebude potrestána podle vojenského práva dožadujícího státu.

Prohlášení

¹¹⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Podle ustanovení norského zákona o vydávání ze dne 13. června 1908, § 2, je Norsko v postavení, kdy může povolit vydání, pouze pokud jde o trestné činy, za které je nebo by bylo možné podle norského trestního zákoníku uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.“

¹²⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Podle ustanovení norského zákona o vydávání, § 3, vydání pro usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny nemusí být povoleno, pokud byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s jiným trestným činem politické povahy.“

¹³⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Pokud jde o trestné činy, které by podle norského práva byly považovány za trestné činy vojenské, vydání lze povolit podle ustanovení § 2 norského zákona o vydávání, pokud by trestný čin zbaven svých vojenských prvků zakládal extradiční trestný čin, a za podmínky, že vydaná osoba nebude potrestána přísněji, než je nejvyšší trest stanovený za odpovídající trestný čin v běžném trestním zákoníku.“

Článek 6

Pokud jde o Norsko, pojem „občan“ zahrnuje jak občany, tak osoby s trvalým pobytem v Norsku. Tento pojem zahrnuje také občany a osoby s trvalým pobytem v Dánsku, Finsku, na Islandu a ve Švédsku, pokud vydání žádají státy jiné, než jmenované.

Článek 12

Norské orgány si vyhrazují právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila zjevné důkazy, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který se vydání žádá. Žádost může být odmítnuta, pokud tyto důkazy budou shledány nedostatečnými.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.*

Článek 28

Tato Úmluva se nebude vztahovat na vydání do Dánska, Finska nebo Švédska, neboť vydání mezi uvedenými státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

POLSKO

***Prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 15. června 1993 - or. fr.*

Článek 6

Polská republika prohlašuje v souladu s odstavcem 1 (a) článku 6, že za žádných okolností nevydá své vlastní občany.

Polská republika prohlašuje, že pro účely Úmluvy v souladu s odstavcem 1 (b) článku 6 bude s osobami, kterým byl v Polsku udělen azyl, zacházeno jako s polskými občany.

PORTUGALSKO

***Výhrady a prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Portugalska ze dne 12. února 1990, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 13. února 1990 - or. fr.*

Výhrady

Článek 1

Portugalsko nepovolí vydání osob, které mají být souzeny zvláštním soudem nebo které mají vykonat trest uložený takovým soudem.

Portugalsko nepovolí vydání osob, u nichž bylo prokázáno, že budou souzeny v řízení, které neposkytuje žádné právní záruky, že trestní řízení bude v souladu s podmínkami mezinárodně uznávanými za nezbytné pro ochranu lidských práv, nebo že budou vykonávat svůj trest v nelidských podmínkách.

Portugalsko nepovolí vydání osob, které jsou vyžadovány v souvislosti s trestným činem, za který lze uložit doživotní trest nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Článek 2

Portugalsko povolí vydání pouze pro trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.

Článek 11

Portugalsko nepovolí vydání pro trestné činy, za které lze podle práva dožadujícího státu uložit trest smrti.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občané“ ve smyslu této Úmluvy se bude vztahovat na portugalské občany bez ohledu na to, jak své občanství získali.

Portugalsko nepovolí vydání, pokud jde o portugalské občany.

Článek 21

Portugalsko povolí průvoz přes své státní území, jen pokud jde o osoby za takových okolností, že by mohlo být povoleno jejich vydání.

RAKOUSKO

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 21. května 1969 - or. angl., fr. a něm.*

Výhrady

Článek 1

Rakousko nepovolí vydání, pokud má být vyžadovaná osoba předvedena před zvláštní soud nebo pokud by vydání vedlo k vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Článek 5

Rakousko bude dále povolovat vydání pro trestné činy, které jsou výlučně porušením předpisů o monopolech nebo o vývozu, dovozu, průvozu nebo přidělování zboží, pouze za podmínek uvedených v článku 5.

Článek 11

Rakousko odmítne vydání žádané k výkonu trestu smrti. Vydání pro trestný čin, za který lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti, bude povoleno, pouze pokud dožadující stát přijme podmínku, že trest smrti nebude uložen. Rakousko bude uplatňovat stejné zásady v případech trestů, které jsou neslučitelné s požadavky humanity a lidské důstojnosti.

Prohlášení

Článek 2

Rakousko povolí vydání též za podmínek uvedených v článku 2, odstavci 2.

Článek 6

Rakousko bude pro určení občanství za rozhodující považovat dobu vydání vyžadované osoby.

Článek 7

Rakousko povolí vydání osoby pro trestný čin, který je podle rakouského práva pod rakouskou jurisdikcí, pouze pokud bude taková osoba vydána pro jiný trestný čin a odsouzení této osoby soudními orgány dožadujícího státu pro všechny trestné činy je v zájmu zjištění pravdy nebo užitečné z důvodu určení trestu a jeho výkonu.

Článek 9

Rakousko povolí vydání, pokud vyžadovaná osoba byla zproštěna pouze z důvodu nedostatku rakouské jurisdikce nebo pokud pouze z tohoto důvodu nebylo proti této osobě zahájeno trestní řízení nebo bylo již zahájené trestní řízení zastaveno.

Článek 16

V případě žádosti o prozatímní vazbu Rakousko požaduje rovněž krátké prohlášení o skutečnostech, které jsou vyžadované osobě kladeny za vinu.

Článek 21

Rakousko v každém případě odmítne průvoz rakouských občanů.

Průvoz pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti nebo trest, který je neslučitelný s požadavky humanity a lidské důstojnosti, bude povolen za podmínek, jimiž se řídí vydávání pro takové trestné činy¹⁴⁾.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 4. června 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 7. června 1991 - or. angl.

Článek 11

S odvoláním na váš oběžník č. JJ2356C Tr./24-4 z 16. února 1990 o prohlášeních a výhradách Portugalska¹⁵⁾ k Evropské úmluvě o vydávání a s odvoláním na prohlášení vlády Spolkové republiky Německo ze dne 4. února 1991 mám tu čest informovat Vás, že moje vláda sdílí německý výklad této záležitosti.

Článek 11 Evropské úmluvy o vydávání stanoví možnost odmítnout vydání v případech, kdy za trestný čin, pro který je vydání žádáno, lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti. Tato úmluva však neobsahuje obdobné ustanovení pro trest odnětí svobody na doživotí.

Používání Evropské úmluvy o vydávání, pokud jde o Portugalsko, bez výkladu navrženého německou vládou by vedlo k situaci, kdy vydávání pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na doživotí, by muselo být odmítnuto.

To je neslučitelné se zněním a s účelem Úmluvy. Výsledkem takového používání by bylo pravidelné odmítání vydání pro závažné trestné činy a povolování vydávání pro relativně méně závažné trestné činy. To by bylo v rozporu s účelem Úmluvy, zejména s dosažením spolupráce mezi smluvními stranami při mezinárodní akci proti zločinu.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Rakouska v Radě Evropy ze dne 7. ledna 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 11. ledna 1994 - or. fr.

Článek 6

Ohledně prohlášení a výhrad formulovaných Polskem, pokud jde o Evropskou úmluvu o vydávání, rakouská vláda sdílí výklad obsažený v prohlášení vlády Spolkové republiky Německo ze dne 11. října 1993.

¹⁴⁾ Prohlášení bylo pozměněno dopisem stálého zástupce Rakouska ze dne 16. dubna 1985, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 17. dubna 1985 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Rakousko odmítne průvoz též pro fiskální trestné činy ve smyslu článku 5 a pro trestné činy uvedené ve výhradě k článku 5. Průvoz pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti nebo trest, který je neslučitelný s požadavky humanity a lidské důstojnosti, bude povolen za podmínek, jimiž se řídí vydávání pro takové trestné činy.“

¹⁵⁾ Poznámka sekretariátu: dopis stálého zástupce Portugalska ze dne 12. února 1991.

Vláda Rakouska prohlašuje, že polské prohlášení k článku 6, odstavci 1 (b) Evropské úmluvy o vydávání Rakousko vykládá stejně, to jest, že osoby, kterým byl v Polsku udělen azyl, budou postaveny na stejnou úroveň jako polští občané pouze v případě žádosti o vydání pronásledujícím státem a že v tomto případě takové osoby nebudou vydány.

Prohlášení Polska týkající se článku 6, odstavce 1 (b) je slučitelné s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud vydání osob, kterým byl v Polsku udělen azyl, do třetího státu není odmítáno pouze z toho důvodu, že se s těmito osobami nakládá, jako s polskými občany.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Rakouska ze dne 3. prosince 1997, který byl zaregistrován v sekretariátu dne 5. prosince 1997 - or. fr. a angl.*

Článek 6

Vláda Rakouska prohlašuje, že Rumunská výhrada ohledně článku 6, odstavce 1 (a) a (b) a článku 21, odstavec 5 Úmluvy je Rakouskem vykládána tak, že osoby, kterým byl udělen azyl v Rumunsku, budou postaveny na stejnou úroveň s rumunskými občany pouze v případě žádosti o vydání či průvoz přes rumunské území pronásledujícím státem a že v tomto případě takové osoby nebudou vydány a ni převezeny přes Rumunsko.

Prohlášení Rumunska ohledně článku 6, odstavce 1 (a) a (b) a článku 21, odstavce 5 je slučitelné s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud vydání či průvoz osob, kterým byl v Rumunsku udělen azyl, přes rumunské území do třetího státu není odmítáno pouze z toho důvodu, že se s těmito osobami nakládá jako s rumunskými občany.

RUMUNSKO

***Výhrada a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. září 1997 - or. fr. a rumunsky*

Výhrada

Článek 2

Ohledně článku 2, odstavce 1: Rumunsko bude žádat a povolovat vydání:

- k trestnímu stíhání pouze pro takové činy, jejichž spáchání vede podle zákonů dožadující strany i dožádané strany k odnětí svobody převyšujícímu dva roky nebo k přísnějšímu trestu;
- k výkonu trestu, pouze pokud odnětí svobody převyšuje jeden rok nebo je přísnější.

Prohlášení

Článek 6

Ohledně článku 6, odstavce 1.a: Rumunsko nevydává svého občana a osoby, kterým byl v Rumunsku udělen azyl.

Ohledně článku 6, odstavce 1.b: pojem „občané“ ve smyslu této Úmluvy, označuje rumunské občany nebo osoby, kterým byl v Rumunsku udělen azyl.

Článek 21

Ohledně článku 21, odstavce 5: žádost o průvoz rumunského občana nebo osoby, které byl v Rumunsku udělen azyl, přes rumunské území bude odmítnuta.

ŘECKO

***Výhrady a prohlášení** učiněné při uložení ratifikační listiny dne 29. května 1961 - or. fr.*

Výhrady

Článek 7

Odstavec 1 článku 7 bude používán za podmínek ustanovení článku 438 (b) řeckého trestního řádu.

Článek 11

Článek 437 (1) řeckého trestního řádu bude i nadále používán místo článku 11 Úmluvy. Podle tohoto ustanovení je vydání cizího občana pro trestný čin, za který lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti, povoleno, pouze pokud řecké trestní právo stanoví za trestný čin, o který jde, stejný trest.

Článek 18

Poslední věta článku 18 (4) Úmluvy se přijímá s dodatkem následujícího ustanovení z článku 454 řeckého trestního řádu: „za podmínky, že nová žádost je založena na stejných skutečnostech“.

Článek 19

Tento článek je přijat za podmínek ustanovení článku 441 řeckého trestního řádu.

Prohlášení

Článek 6

Ustanovení článku 6 budou používána za podmínky použití článku 438 (a) řeckého trestního řádu, který zakazuje vydávání občanů dožadované strany.

Článek 438 řeckého trestního řádu bude také aplikován ve vztahu k odstavci 1 (c). Podle tohoto článku se doba spáchání trestného činu za žádných okolností nebude brát v úvahu při stanovení státní příslušnosti dožadované osoby.

SLOVENSKO

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15. dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí Slovenské republiky ze dne 6. dubna 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 28. dubna 1993 - or. angl.

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Slovenské republiky ze dne 3. května 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 4. května 2000 - or. angl.

Článek 23

Slovenská republika vyzývá ostatní smluvní strany, aby předkládaly své žádosti a podpůrné dokumenty, které nejsou vyhotoveny ve slovenštině či některém z úředních jazyků rady Evropy, s překladem do jednoho z těchto jazyků.

ŠPANĚLSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 7. května 1982 - or. šp.

Výhrady

Článek 1

Žadaná osoba nesmí být předvedena k řízení před zvláštním soudem na území dožadujícího státu. Vydání nebude povoleno ani pro tento účel, ani pro vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženým soudy tohoto druhu.

Článek 10

Španělsko nebude povolovat vydání, pokud povinnost trestního stíhání zanikla z jakéhokoli důvodu, který je stanoven v zákonodárství dožadující strany nebo dožádané strany.

Prohlášení

Článek 2

Španělsko bude používat zásadu recipacity, pokud jde o trestné činy vyloučené z použití této Úmluvy podle jejího článku 2.

Článek 3

Pro účely vydávání nebudou teroristické činy, kromě trestných činů uvedených v článku 3 (3) Úmluvy, považovány za politické trestné činy.

Článek 6

Pro účely této Úmluvy bude Španělsko za občany považovat osoby oprávněné k tomuto označení podle ustanovení hlavy I knihy I španělského občanského zákoníku.

Článek 9

Konečný rozsudek bude považován za vynesení nad osobou, pokud předmětné soudní rozhodnutí již nepodléhá žádnému řádnému odvolání, buď protože všechny opravné prostředky již byly vyčerpány, nebo protože rozhodnutí bylo přijato, nebo vzhledem k jeho konkrétní povaze.

Článek 11

Pokud za trestný čin, pro který se vydání žádá, lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti, Španělsko odmítne vydání, ledaže dožadující strana poskytne takové záruky, které dožádaná strana považuje za dostatečné, že trest smrti nebude uložen, nebo bude-li uložen, nebude vykonán.

Článek 21

Španělsko bude povolovat průvoz pouze za podmínek, které jsou touto Úmluvou stanoveny pro vydávání.

Článek 23

Španělsko bude požadovat, aby dožadující strana dodala překlad žádosti o vydání a přiložených dokumentů do španělštiny, francouzštiny nebo angličtiny.

Prohlášení předané velvyslancem Španělska v Bulharsku generálnímu tajemníkovi Rady Evropy při podpisu Protokolu k Evropské úmluvě o potlačování terorismu dne 9. října 2003 - or. šp.

V souladu se závěry Rady Evropské unie ze dne 2. října 2003 o aplikaci evropského zatýkacího rozkazu a jeho vztahu k právním instrumentům Rady Evropy, jak byly výslovně uznány členskými státy Evropské unie, Španělsko prohlašuje, že právní instrumenty Rady Evropy umožňují členským státům Evropské unie, aby mezi sebou aplikovaly dříve existující dohody nebo uzavíraly nové dohody, aby usnadnily či ještě dále zjednodušily své postupy pro předávání jednotlivců.

V souladu s výše uvedenými závěry Španělsko prohlašuje, že instrumenty přijaté v rámci Evropské unie ve věcech, které ovlivňují Evropskou úmluvu o potlačování terorismu a Protokol k ní, zakládají řadu dohod či jednotného práva, které budou mít mezi členskými státy Evropské unie přednost.

V souladu s výše uvedenými závěry Španělsko prohlašuje, že řada instrumentů Evropské unie bude mít přednost i nadále poté, co předmětný Protokol vstoupí v platnost.

V souladu s výše uvedenými závěry vychází Španělsko z toho, že řečené instrumenty přijaté v rámci Evropské unie, které mají mezi členskými státy Evropské unie přednost, mezi jinými:

Dohoda ze dne 26. května 1989 mezi členskými státy Evropských společenství o zjednodušení a modernizaci způsobů předávání žádostí o vydání,

Úmluva ze dne 10. března 1995 vypracovaná na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o zjednodušeném vydávacím řízení mezi členskými státy Evropské unie (C 78-30/03/95 Ú. v. a C 375-12/12/96 Ú. v.),

Úmluva ze dne 27. září 1996 vypracovaná na základě článku K3 Smlouvy o Evropské unii týkající se vydávání mezi členskými státy Evropské unie (C313-23/10/96 Ú. v. a C191-23/07/97 Ú. v.),

společný postoj Rady ze dne 27. prosince 2001 o aplikaci konkrétních prostředků v boji proti terorismu (L 344-28/12/2001 Ú. v.) a jeho změny,

společný postoj Rady ze dne 27. prosince 2001 o boji proti terorismu (L 344-28/12/2001 Ú. v.),

nařízení rady (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o konkrétních omezujících opatřeních zaměřených proti určitým fyzickým a právníkům osobám za účelem boje proti terorismu (L 344-28/12/2001 Ú. v.) a jeho změny,

směrnice 2001/97/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 4. prosince 2001 měnící směrnici 91/308/EHS o předcházení používání finančního systému pro účely praní špinavých peněz (L 344-28/12/2001 Ú. v.),

rozhodnutí Rady 2001/927/ES ze dne 27. prosince 2001 zakládající seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 o konkrétních omezujících opatřeních zaměřených proti určitým fyzickým a právníkům osobám za účelem boje proti terorismu (L 344-28/12/2001 Ú. v.), rozhodnutí Rady 2002/344/ES (L116-03/05/2002) a jeho změny,

rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (L190-18/07/2002 Ú. v.),

rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (L190-18/07/2002 Ú. v.),

stejně jako ty, které budou přijaty v budoucnosti ve věcech ovlivňujících Evropskou úmluvu o potlačování terorismu, nebudou ovlivněny vstupem předmětného Protokolu v platnost.

ŠVÉDSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 22. ledna 1959 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Švédsko si vyhrazuje právo při povolování vydání si vymínit, že vydaná osoba nesmí být předvolána před soud, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy, jakož i právo odmítnout vydání k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem.

Švédsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání ve zvláštních případech, pokud je takové opatření zjevně neslučitelné s jeho humanitárními závazky vzhledem k věku, zdravotnímu stavu nebo jiným okolnostem ovlivňujícím předmětnou osobu, s přihlédnutím též k povaze trestného činu a zájmům dožadujícího státu.

Článek 2¹⁶⁾

Vydání osoby, nad níž ještě nebyl vyneset konečný rozsudek pro trestný čin, pro který se vydání žádá, bude povoleno, pouze pokud tento trestný čin odpovídá trestnému činu, za který lze podle švédského práva uložit trest odnětí svobody delší než jeden rok.

Článek 3

Švédsko si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 tohoto článku za politický trestný čin.

¹⁶⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. dubna 1967, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. dubna 1967 - or. angl. - a odvolána dopisem ministra zahraničních věcí Švédska ze dne 24. září 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 28. září 2001 - or. angl.

Text původní výhrady: „Vydání osoby, nad níž ještě nebyl vyneset konečný rozsudek pro trestný čin, pro který se vydání žádá, bude povoleno, pouze pokud tento trestný čin odpovídá trestnému činu, za který lze podle švédského práva uložit trest nucených těžkých prací.“

Článek 4

V případech, kdy trestný čin podle vojenského práva zahrnuje také trestný čin, pro který bylo povoleno vydání si, Švédsko vyhrazuje právo vymínit si, že vydaná osoba nesmí být potrestána za použití ustanovení týkajících se trestných činů spáchaných příslušníky ozbrojených sil.

Článek 12

I když jsou všeobecně přijímány tresty vynesené nebo zatýkácí rozkazy vydané soudem nebo soudcem ve státě, který je smluvní stranou této Úmluvy, Švédsko si vyhrazuje právo odmítnout požadované vydání, pokud z prozkoumání předmetného případu vyplývá, že tento trest nebo rozkaz je zjevně neodůvodněný.

Článek 18

Pokud osoba, jejíž vydání bylo povoleno, nebyla převzata zastupujícím státem v určeném datu, vyhrazuje si Švédsko právo okamžitě zrušit příkaz k omezení osobní svobody, který byl nad ní vynesen.

Prohlášení

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy bude pojem „občan“ označovat, kromě švédských občanů, také cizince s trvalým pobytem ve Švédsku, občany Dánska, Finska, Islandu a Norska, jakož i cizince s trvalým pobytem v těchto státech.

Článek 21

Požadovaný průvoz bude povolen jen za stejných podmínek, za jakých je povolováno vydávání, s přihlédnutím k individuálním okolnostem.

Článek 28

V souladu s článkem 28, odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání bude Švédsko od 1. ledna 2004 používat rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie v rozsahu, v jakém bude rámcové rozhodnutí použitelné ve vztazích mezi Švédskem a jiným členským státem.

ŠVÝCARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Švýcarská federální rada prohlašuje, že vydání Švýcarskem je ve všech případech podmíněno tím, že žádaná osoba nebude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception). Vyhrazuje si proto právo odmítnout vydání:

a. je-li možné, že žádaná osoba, pokud bude vydána, bude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception) a pokud dožadující stát neposkytne záruky, které budou považovány za dostatečné, že rozsudek bude vynesen soudem, který je podle pravidel soudní správy obecně oprávněn k vynášení rozsudků ve věcech trestních;

b. pokud je vydání žádáno za účelem vykonání trestu uloženého výjimečným soudem (tribunal d'exception).

Článek 2¹⁷⁾

S přihlédnutím k požadavkům švýcarského zákona o vydávání vyhrazuje si Švýcarsko právo odmítnout vydání, pokud trestný čin, který je vyžadované osobě kladen za vinu, nenaplnuje znaky skutkové podstaty některého z trestných činů uvedených v seznamu uloženém v sekretariátu Rady Evropy jako příloha k tomuto prohlášení.

Článek 3

Bez ohledu na článek 3, odstavec 3 Úmluvy si Švýcarsko vyhrazuje právo odmítnout vydání na základě článku 3, odstavce 1, pokud je žádáno pro zabítí nebo pokus o zabítí hlavy státu nebo člena její rodiny.

Článek 7¹⁷⁾

Švýcarská federální rada prohlašuje, že podle platného švýcarského zákonodárství může být vydání povoleno pro trestný čin spáchaný na švýcarském území nebo na místě, které se za takové území považuje, pouze za použití článku 2, odstavce 2, to jest, pokud žádaná osoba je v nějakém případě vydávána do dožadujícího státu v souvislosti s jinými trestnými činy, které nepodléhají švýcarské jurisdikci, a je považováno za žádoucí, zejména v zájmu jejího opětného sociálního zařazení, aby všechny trestné činy, z nichž je obviněna, byly projednány v témž řízení.

Článek 9

Švýcarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání při odchýlení se od článku 9, pokud byla ve třetím státě, na jehož území byl trestný čin spáchan, vydána rozhodnutí odůvodňující odmítnutí vydání podle tohoto článku.

Švýcarsko si vyhrazuje právo povolit vydání bez ohledu na první větu článku 9, pokud povolilo vydání pro jiné trestné činy a dožadující stát prokázal, že nové skutečnosti nebo důkazy, s nimiž se seznámil, opravňují přehodnocení rozhodnutí

¹⁷⁾ Výhrada byla odvolána dopisem stálého zástupce Švýcarska ze dne 25. ledna 1983, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 26. ledna 1983 - or. fr.

odůvodňující odmítnutí vydání v souladu s tímto článkem, nebo pokud žádaná osoba nevykonala celý nebo část trestu uloženého jí tímto rozhodnutím.

Článek 11

Švýcarsko si vyhrazuje právo používat článek 11 mutatis mutandis také v případech, kde právo dožadujícího státu stanoví, že žádaná osoba může být, pokud jde o trestný čin, pro který se vydání žádá, odsouzena k tělesnému trestu nebo podrobena takovému nakládání proti své vůli.

Článek 16

Švýcarsko žádá, aby jakékoli žádosti, které mu budou adresovány v souladu s článkem 16, odstavcem 2, obsahovaly stručný popis trestného činu, který je žádané osobě kladen za vinu, včetně základních údajů, podle kterých lze posoudit povahu trestného činu, pokud jde o extradiční právo.

Článek 21

Švýcarsko si vyhrazuje právo nepovolit průvoz v případech, kde trestný čin, který je žádané osobě kladen za vinu, podléhá ustanovení článku 5 Úmluvy nebo zakládá porušení předpisů o obchodu se zbožím, omezení trhu.

Prohlášení

Článek 14

Švýcarská federální rada prohlašuje, že švýcarské orgány považují propuštění za konečné ve smyslu článku 14, pokud umožňuje vydané osobě pohybovat se volně bez porušení pravidel chování a jiných podmínek stanovených příslušným orgánem. Pro švýcarské orgány je vydaná osoba ve všech případech považována za způsobilou opustit území státu ve smyslu tohoto článku, pokud jí v tom ve skutečnosti nebrání nemoc nebo jiné skutečné omezení svobody pohybu.

Článek 23

Švýcarsko žádá, aby žádosti v souvislosti s vydáváním adresované jeho orgánům a dokumenty k nim přiložené byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny nebo italštiny, pokud nejsou v jednom z těchto jazyků sepsány.

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Švýcarska ze dne 25. ledna 1983, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 26. ledna 1983 - or. fr.

Článek 2¹⁸⁾

Výhrada k článku 2, odstavci 2 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že pokud vydání je nebo bylo povoleno, pokud jde o trestný čin, který je extradičním trestným činem podle švýcarského práva, Švýcarsko může rozšířit jeho účinky na jakýkoli další trestný čin, za který lze uložit trest podle obecného švýcarského práva.

Článek 6¹⁹⁾

Výhrada k článku 6 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že švýcarské právo povoluje vydávání švýcarských občanů jen za podmínek uvedených v článku 7 federálního zákona z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních. Za předpokladu, že zákonné požadavky jsou splněny, trestné činy spáchané mimo Švýcarsko, za které lze podle švýcarského práva uložit trest jako za zločiny (crimes) nebo přečiny (délits), mohou být stíhány a souzeny švýcarskými orgány v následujících případech: - pokud byly spáchany proti švýcarským občanům (článek 5 švýcarského trestního zákoníku z 21. prosince 1937); - pokud jsou podle švýcarského práva extradiční a byly spáchany švýcarskými občany (článek 6 švýcarského trestního zákoníku); - pokud byly spáchany na palubě švýcarského plavidla nebo švýcarského letadla (§ 4 federálního zákona z 23. září 1953 o plavbě pod švýcarskou vlajkou; § 97 federálního zákona z 21. prosince 1948 o letecké dopravě); - pokud tak stanoví zvláštní zákonné ustanovení, pokud jde o jisté trestné činy (články 202 a 240 švýcarského trestního zákoníku; článek 19 federálního zákona z 3. října 1951 o narkotikách; článek 101 federálního zákona z 19. prosince 1958 o silniční dopravě; článek 16 federálního zákona z 14. března 1958 o odpovědnosti Konfederace, členů jejích orgánů a jejích státních úředníků; článek 12 federálního zákona z 26. září 1958 o zárukách za exportní rizika).

V souladu se zákonem z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních mohou být ostatní trestné činy spáchané v cizině švýcarským občanem stíhány ve Švýcarsku na žádost státu, v němž byly spáchany, v případech,

¹⁸⁾ Nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Text původní výhrady: „Švýcarská federální rada prohlašuje, že bez ohledu na výhradu učiněnou k článku 2, odstavci 1, Švýcarsko může, pokud je nebo bylo vydání povoleno pro zločin (crime) nebo přečin (délit), který je extradiční podle švýcarského práva, rozšířit jeho účinky na jakýkoli další trestný čin, za který lze uložit trest podle švýcarského práva.“

¹⁹⁾ Nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Text původní výhrady: „Švýcarská federální rada prohlašuje, že švýcarské právo nedovoluje vydávání švýcarských občanů. Za předpokladu, že zákonné požadavky jsou splněny, švýcarské orgány mohou vést řízení a ukládat tresty, pokud jde o trestné činy spáchané mimo spáchané mimo Švýcarsko, za které lze uložit trest jako za zločiny (crimes) nebo přečiny (délits): - pokud byly spáchany proti švýcarským občanům (článek 5 švýcarského trestního zákoníku); - pokud jsou podle švýcarského práva extradiční a byly spáchany švýcarskými občany (článek 6 švýcarského trestního zákoníku; § 16 federálního zákona z 14. března 1958 o odpovědnosti Konfederace, členů jejích orgánů a jejích úředníků); - pokud byly spáchany na palubě švýcarského plavidla nebo švýcarského letadla (§ 4 federálního zákona z 23. září 1953 o plavbě pod švýcarskou vlajkou; § 97 federálního zákona z 21. prosince 1948 o letecké dopravě).“

kdy je předmětná osoba ve Švýcarsku a odpovídá tam za závažnější trestné činy a pokud v případě, že bude osvobozena nebo potrestána ve Švýcarsku, nebude moci být znovu stíhána pro stejný čin v dožadujícím státě.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 21. srpna 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 22. srpna 1992 - or. fr.*

Článek 1

S odvoláním na výhradu učiněnou Portugalskem ohledně článku 1 (c) Evropské úmluvy o vydávání, mám tu čest informovat Vás, že moje vláda podporuje prohlášení zaslané Vám k této otázce vládou německou dne 4. února 1991 a prohlášení zaslané Vám vládou rakouskou dne 4. června 1991 na podporu německého stanoviska.

Ve skutečnosti je předmětná výhrada slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud není odmítnutí povolit vydání pro trestné činy, za které lze uložit doživotní trest vězení nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, absolutní. Také moje vláda chápe tuto výhradu tak, že vydání bude odmítnuto, pouze pokud podle práva dožadujícího státu není žádná možnost, aby osoba odsouzená k doživotnímu trestu odnětí svobody po vykonání určité části trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody dosáhla soudního přezkoumání svého případu za účelem podmíněného propuštění z výkonu trestu.

VELKÁ BRITÁNIE

***Výhrady a prohlášení** obsažené v dopise ze dne 13. února 1990, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikačních listin dne 13. února 1990 - or. angl.*

Výhrady

Článek 1

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout povolit vydání, které je žádáno na základě nebo za účelem vykonání rozsudku o vině nebo o trestu vyneseného proti předmětné osobě v její nepřítomnosti při řízení, v němž byl rozsudek o vině či o trestu vynesen.

Článek 2

Spojené království může rozhodnout, že povolí vydání ve vztahu ke všem trestným činům, za které podle práva dožadujícího státu i práva Spojeného království lze uložit trest odnětí svobody v délce 12 měsíců nebo trest vyšší, bez ohledu na to, zda takový trest byl skutečně uložen.

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud se zdá ve vztahu k trestnému činu nebo ke každému z trestných činů, pro které se návrat osoby žádá, že vzhledem k jeho podružné povaze nebo proto, že obvinění nebylo učiněno v dobré víře v zájmu spravedlnosti, by její návrat byl podle všeho nespravedlivý nebo tvrdý.

Článek 3

Spojené království si vyhrazuje právo používat ustanovení článku 3, odstavce 3 jen vůči státům, které jsou smluvní stranou Evropské úmluvy o potlačování terorismu.

Článek 8

Spojené království může odmítnout vydat osobu, pokud orgány některé části Spojeného království, Normanských ostrovů nebo ostrova Man zahájily nebo se chystají zahájit trestní nebo jiné řízení proti této osobě, bez ohledu na to, zda se toto řízení týká trestného činu nebo činů, pro které se vydání žádá.

Článek 9

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout povolit vydání osoby obviněné z trestného činu, pokud je zřejmé, že tato osoba, pokud by byla obviněna z tohoto trestného činu ve Spojeném království, by měla nárok být osvobozena podle některého z pravidel týkajících se předchozích osvobozujících či odsuzujících rozsudků.

Článek 10

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud je ve vztahu k trestnému činu nebo činům, pro které se návrat osoby žádá, zřejmé, že z důvodu plynutí času od doby, buď kdy je měla údajně spáchat, anebo kdy se měla nezákonně dostat na svobodu, by bylo s přihlédnutím ke všem okolnostem nespravedlivé nebo tvrdé ji navrátit.

Článek 12²⁰⁾

Výhrada vztahující se k článku 12 zní takto:

1. K žádosti a přikládaným dokumentům bude Spojené království navíc požadovat prohlášení, zda rozsudek, kvůli němuž se vydání žádá, byl vynesen v přítomnosti osoby, jejíž návrat se žádá.

2. K žádosti musí být přiložen originál rozsudku o vině a trestu nebo rozhodnutí o ochranném opatření spočívajícím v omezení osobní svobody nebo zatýkácího rozkazu nebo jiného příkazu se stejným účinkem.

²⁰⁾ Odstavec 2 výhrady byl odvolán dopisem stálého zástupce ze dne 18. června 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. června 1991 - or. angl.

3. Prohlášení o trestných činech, pro které se vydání žádá, musí obsahovat popis jednání, které údajně zakládá trestný čin nebo činy, pro které se vydání žádá.

4. Pro účely řízení ve Spojeném království budou cizí dokumenty považovány za řádně ověřené

- a. pokud jsou zřejmě podepsány soudcem, smířčím soudcem nebo státním úředníkem v místě svého vydání,
- b. pokud jsou zřejmě ověřeny úředním razítkem ministra spravedlnosti nebo některého jiného vládního ministra tohoto státu.

Článek 14

Spojené království si vyhrazuje právo v jakémkoli případě odmítnout souhlasit s tím, aby proti osobě, která byla vydána, bylo vedeno řízení, byla odsouzena nebo omezena na osobní svobodě za účelem vykonání rozsudku nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody pro nějaký jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než je ten, pro který byla vydána, nebo s tím, aby byla z jakéhokoliv jiného důvodu omezena na své osobní svobodě.

Článek 21

Spojené království nemůže přijmout používání článku 21.

Prohlášení

Spojené království bude při uplatňování této Úmluvy brát v úvahu své závazky v oblasti lidských práv podle Evropské úmluvy o lidských právech.

Článek 23

Předkládané dokumenty musí být v angličtině nebo k nim musí být přiložen překlad do angličtiny.

Článek 27

Tato Úmluva se bude vztahovat na Spojené království Velké Británie a Severního Irska, na Normanské ostrovy a na ostrov Man. Spojené království si vyhrazuje právo oznámit generálnímu tajemníkovi platnost Úmluvy pro jiné území, za jehož mezinárodní vztahy je Spojené království odpovědné.

Článek 28

Úmluva nahrazuje ustanovení dvoustranných smluv mezi Spojeným královstvím a ostatními smluvními stranami jen do té míry, že se Úmluva vztahuje podle článku 27 na Spojené království, smluvní strany a jiná území, za jejichž mezinárodní vztahy jsou Spojené království nebo smluvní strany odpovědné.

Úmluva nebude platit mezi Spojeným královstvím a jinou smluvní stranou, pokud zákony účinné ve Spojeném království a v této smluvní straně stanoví, že se na jejich územích vykonávají soudní příkazy vydané na území druhé strany."

Příloha č. 6

DODATKOVÝ PROTOKOL K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍSEZNAM SMLUVNÍCH STRAN⁴⁸⁾

ke dni 15. listopadu 2013

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Belgie	16/02/98	
Bulharsko	15/09/94	
Česká republika	17/02/97	
Dánsko	20/08/79	P
Estonsko	27/07/97	
Chorvatsko	25/04/95	
Island	18/09/84	P
Kypř	20/08/79	
Lichtenštejnsko	04/05/04	
Litva	18/09/95	
Lotyšsko	31/07/97	
Lucembursko	11/12/01	P
Maďarsko	11/10/93	V/P
Malta	18/02/01	P
Nizozemí	12/04/82	V/P/Ú
Norsko	11/03/87	P
Polsko	13/09/93	
Portugalsko	25/04/90	
Rumunsko	09/12/97	
Slovensko	22/12/96	
Slovinsko	17/05/95	
Španělsko	09/06/85	
Švédsko	20/08/79	P
Švýcarsko	09/06/85	

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - ETS No. 086⁴⁸⁾ Pouze členské státy Evropské unie a státy zapojené do užší schengenské spolupráce.

Příloha č. 7

DODATKOVÝ PROTOKOL K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ**

ke dni 15. listopadu 2013

(neoficiální překlad)

DÁNSKO*Prohlášení* obsažené v ratifikační listině uložené dne 13. září 1978 - or. fr.

Článek 1

V souladu s článkem 6.1 Dodatkového protokolu prohlašujeme, že nepřijímáme hlavu I.

ISLAND*Prohlášení* učiněné při uložení ratifikační listiny dne 20. června 1984 - or. angl.

Článek 1

Island nepřijímá hlavu I Protokolu.

LUCEMBURSKO*Prohlášení* obsažené v dopise stálého zástupce Lucemburska ze dne 4. září 2001, který byl uložen s ratifikační listinou dne 12. září 2001 - or. fr.

Článek 6

Podle článku 6, odstavce 1 vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že nepřijímá hlavu II Dodatkového protokolu.

MAĎARSKO*Výhrada a prohlášení* obsažené v dopise stálého zástupce Maďarska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. července 1993 - or. angl.*Výhrada*

Článek 1

Ačkoli maďarské právo je v souladu s článkem 1. a a b a neobsahuje žádné ustanovení v rozporu s písmenem c, Maďarsko si vyhrazuje právo zvažovat případ od případu, zda vyhoví žádosti o vydání založené na písmeni c.

Prohlášení

Článek 1

Vzhledem k tomu, že článek 6 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání umožňuje vyloučení pouze celé hlavy I nebo II, Maďarsko prohlašuje, že nepřijímá hlavu I uvedeného Protokolu.

MALTA*Prohlášení* obsažené ve verbální nótě, která byla předána při uložení ratifikační listiny dne 20. listopadu 2000 - or. angl.

Článek 1

V souladu s článkem 6 Protokolu Malta prohlašuje, že nepřijímá hlavu I Protokolu.

NIZOZEMÍ*Výhrada a Prohlášení* obsažené v listině o přístupu uložené dne 12. ledna 1982 - or. angl.*Výhrada*

Článek 1

Ačkoli nizozemské zákonodárství je plně v souladu s článkem 1 (úvodní slova a a. a b.) a neobsahuje žádná ustanovení v rozporu s článkem 1 (úvodní slova a c.) v případech činů spáchaných v průběhu ozbrojeného konfliktu mezinárodní povahy, vláda Nizozemského království si přeje vyhradit si právo odmítnout vydání v případech porušení zákonů a obyčejů války, které byly spáchaný v průběhu konfliktu nikoli mezinárodní povahy.

Prohlášení

Článek 1

Vláda Nizozemského království prohlašuje v souladu s článkem 6 shora uvedeného Protokolu, že nepřijímá hlavu I Protokolu.

Článek 5

Vláda Nizozemského království přijímá uvedený Protokol pro Království v Evropě.

Prohlášení¹⁾ obsažená ve verbální nótě stálé mise Nizozemského království ze dne 21. července 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě téhož dne - or. angl.

Článek 5

Stálá mise Nizozemského království prohlašuje, že vláda Nizozemského království v souladu s článkem 5, odstavcem 2 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání a v souladu s článkem 8, odstavcem 2 Druhého dodatkového protokolu ze 17. března 1978 rozšiřuje používání obou protokolů na Nizozemské Antily a Arubu, pokud jde o strany, pro které se též Evropská úmluva o vydávání vztahuje na Nizozemské Antily a Arubu.

Prohlášení²⁾ učiněné Nizozemím, pokud jde o Dodatkový protokol z 15. října 1975 se bude vztahovat též na Nizozemské Antily a Arubu.

NORSKO

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. prosince 1986 - or. angl.

Článek 1

Podle článku 6 Norsko prohlašuje, že nepřijímá hlavu I Protokolu.

ŠVÉDSKO

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 2. února 1976 - or. angl.

Článek 1

Švédsko nepřijímá hlavu I uvedeného Protokolu.

¹⁾ Tato prohlášení nahrazují prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 14. května 1986, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 15. května 1986 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Mám tu čest Vás upozornit na následující:

Prohlášení o nepoužitelnosti pro Arubu ohledně Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání (1975) a Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání (1978) musí být považováno za prozatímní sdělení, které bude potvrzeno jako konečné, až bude Evropská úmluva o vydávání prohlášena za použitelnou pro Arubu.

Původní sdělení týkající se obou protokolů bylo založeno na administrativní chybě, neboť vnitrostátní řízení v Nizozemském království dosud nebylo skončeno.“

Text původního prohlášení obsaženého v dopise stálé mise Nizozemí ze dne 20. února 1986, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. února 1986 - or. angl.: „K dopisu nizozemského stálého zástupce č. 1799 ze dne 24. prosince 1985 mám tu čest Vás, jakožto depozitáře smluv uvedených v příloze, upozornit na následující.“

Dopis stálého zástupce Nizozemí ze dne 24. prosince 1985: „Ostrov Aruba, který je v současnosti stále součástí Nizozemských Antil, obdrží vnitřní autonomii jako země v rámci Nizozemského království od 1. ledna 1986. V důsledku toho se Království nebude nadále sestávat ze dvou zemí, to jest z Nizozemí (Království v Evropě) a z Nizozemských Antil (ležících v Karibské oblasti), ale bude se sestávat ze tří zemí, tedy ze dvou řečených zemí a ze země Aruba.

Vzhledem k tomu, že změny provedené k 1. lednu 1986 se týkají pouze posunu ve vnitřních ústavních vztazích v rámci Nizozemského království, a vzhledem k tomu, že Království jako takové zůstane subjektem podle mezinárodního práva, se kterým jsou uzavírány smlouvy, uvedené změny nebudou mít žádné důsledky v mezinárodním právu, pokud jde o smlouvy uzavřené Královstvím, které se již vztahují na Nizozemské Antily včetně Aruby. Tyto smlouvy zůstanou v platnosti pro Arubu i v jejím novém postavení jako země v rámci Království. Proto se budou tyto smlouvy od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily (bez Aruby) a Arubu.

V důsledku toho se smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou a které se vztahují na Nizozemské Antily, budou od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily a Arubu.

Seznam úmluv, na které odkazuje toto prohlášení

...

86 Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání (1975)

“

²⁾ Jde o prohlášení k článku 1.

Příloha č. 8

DRUHÝ DODATKOVÝ PROTOKOL K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍSEZNAM SMLUVNÍCH STRAN³⁾
ke dni 15. 11. 2013

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Belgie	16/02/98	V
Bulharsko	15/09/94	V
Česká republika	17/02/97	
Dánsko	05/06/83	
Estonsko	27/07/97	
Finsko	30/04/85	
Chorvatsko	25/04/95	
Island	18/09/84	
Itálie	23/04/85	V
Kypř	12/07/84	
Litva	18/09/95	
Lotyšsko	31/07/97	V
Maďarsko	11/10/93	
Malta	18/02/01	V
Německo	06/06/91	
Nizozemí	05/06/83	P/Ú
Norsko	11/03/87	V
Polsko	13/09/93	
Portugalsko	25/04/90	
Rakousko	31/07/83	V/P
Rumunsko	09/12/97	
Slovensko	22/12/96	
Slovinsko	17/05/95	
Španělsko	09/06/85	
Švédsko	05/06/83	P
Švýcarsko	09/06/85	V
Velká Británie	06/06/94	V/P/Ú

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - ETS No. 098³⁾ Pouze členské státy Evropské unie a státy zapojené do užší schengenské spolupráce.

Příloha č. 9

DRUHÝ DODATKOVÝ PROTOKOL K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ**

ke dni 15. listopadu 2013

(neoficiální překlad)

BELGIE*Výhrada* obsažená v ratifikační listině uložené dne 18. listopadu 1997 - or. fr.

Článek 5

Belgie prohlašuje, že nepřijímá hlavu V Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání.

BULHARSKO*Výhrada* učiněná při podpisu dne 30. září 1993 a potvrzená při uložení ratifikační listiny dne 17. června 1994 - or. fr.

Články 1 a 2

V souladu s článkem 9, odstavcem 2 prohlašuje Bulharská republika, že si vyhrazuje právo nepřijmout hlavu I a právo přijmout hlavu II, pokud jde o trestné činy týkající se daní, celních poplatků a směnářských poplatků, které jsou trestné podle bulharského trestního zákoníku.

ITÁLIE*Výhrada¹⁾* učiněná při podpisu dne 23. dubna 1980 a potvrzená při uložení ratifikační listiny dne 23. ledna 1985 - or. fr.

Článek 3

S odvoláním na článek 9 Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání si Itálie vyhrazuje právo nepřijmout hlavu III.

LOTYŠSKO*Výhrada* obsažená ve verbální nótě ministra zahraničních věcí Lotyšska ze dne 17. dubna 1997, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 2. května 1997 - or. angl.

Článek 5

Podle odstavce 2 článku 9 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě o vydávání z roku 1978 si Lotyšsko vyhrazuje právo nepřijmout hlavu V Protokolu.

MALTA*Výhrada* obsažená ve verbální nótě, která byla předána při uložení ratifikační listiny dne 20. listopadu 2000 - or. angl.

Článek 9

V souladu s článkem 9 Protokolu si Malta vyhrazuje právo nepoužívat hlavu I a hlavu III Protokolu.

NIZOZEMÍ*Prohlášení* obsažené v listině o přístupu uložené dne 12. ledna 1982 - or. angl.

Článek 8

Vláda Nizozemského království přijímá uvedený Protokol pro Království v Evropě.

¹⁾ Výhrada odvolána verbální nótou stálého zástupce Itálie, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 23. srpna 1990 - or. fr.

Prohlášení²⁾ obsažené ve verbální nótě stálé mise Nizozemského království ze dne 21. července 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě téhož dne - or. angl.

Článek 8

Stálá mise Nizozemského království prohlašuje, že vláda Nizozemského království v souladu s článkem 5, odstavcem 2 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání a v souladu s článkem 8, odstavcem 2 Druhého dodatkového protokolu ze 17. března 1978 rozšiřuje používání obou protokolů na Nizozemské Antily a Arubu, pokud jde o strany, pro které se též Evropská úmluva o vydávání vztahuje na Nizozemské Antily a Arubu.

NORSKO

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. prosince 1986 - or. angl.

Články 1 a 5

Podle článku 9 Norsko prohlašuje, že nepřijímá hlavy I a V Protokolu.

RAKOUSKO

Výhrada³⁾ obsažená v ratifikační listině uložené dne 2. května 1983 - or. angl.

Článek 2

Podle článku 9, odstavce 2 Protokolu, prohlašuje Rakouská republika, že přijímá hlavu II, pouze pokud jde o trestné činy v souvislosti s daněmi, poplatky a cly.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Rakouska ze dne 8. září 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 9. září 1994 - or. fr.

Článek 2

Pokud jde o členské státy tohoto Protokolu, Rakousko prohlašuje, že za podmínek stanovených hlavou II povolí vydání také pro trestné činy, které jsou v rozporu výlučně s předpisy týkajícími se monopolů na vývoz, dovoz a přidělování zboží.

ŠVÉDSKO

Prohlášení⁴⁾ obsažené v dopise stálého zástupce Švédska ze dne 11. června 1979, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 13. června 1979 - or. fr.

²⁾ Toto prohlášení nahrazuje prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 14. května 1986, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 15. května 1986 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Mám tu čest Vás upozornit na následující:

Prohlášení o nepoužitelnosti pro Arubu ohledně Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání (1975) a Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání (1978) musí být považováno za prozatímní sdělení, které bude potvrzeno jako konečné, až bude Evropská úmluva o vydávání prohlášena za použitelnou pro Arubu.

Původní sdělení týkající se obou protokolů bylo založeno na administrativní chybě, neboť vnitrostátní řízení v Nizozemském království dosud nebylo skončeno.“

Text původního prohlášení obsaženého v dopise stálé mise Nizozemí ze dne 20. února 1986, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. února 1986 - or. angl.: „K dopisu nizozemského stálého zástupce č. 1799 ze dne 24. prosince 1985 mám tu čest Vás, jakožto depozitáře smluv uvedených v příloze, upozornit na následující.“

Dopis stálého zástupce Nizozemí ze dne 24. prosince 1985: „Ostrov Aruba, který je v současnosti stále součástí Nizozemských Antil, obdrží vnitřní autonomii jako země v rámci Nizozemského království od 1. ledna 1986. V důsledku toho se Království nebude nadále sestávat ze dvou zemí, to jest z Nizozemí (Království v Evropě) a z Nizozemských Antil (ležících v Karibské oblasti), ale bude se sestávat ze tří zemí, tedy ze dvou řečených zemí a ze země Aruba.

Vzhledem k tomu, že změny provedené k 1. lednu 1986 se týkají pouze posunu ve vnitřních ústavních vztazích v rámci Nizozemského království, a vzhledem k tomu, že Království jako takové zůstane subjektem podle mezinárodního práva, se kterým jsou uzavírány smlouvy, uvedené změny nebudou mít žádné důsledky v mezinárodním právu, pokud jde o smlouvy uzavřené Královstvím, které se již vztahují na Nizozemské Antily včetně Aruby. Tyto smlouvy zůstanou v platnosti pro Arubu i v jejím novém postavení jako země v rámci Království. Proto se budou tyto smlouvy od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily (bez Aruby) a Arubu.

V důsledku toho se smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou a které se vztahují na Nizozemské Antily, budou od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily a Arubu.

Seznam úmluv, na které odkazuje toto prohlášení

...
98 Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání (1978)
...“

³⁾ Výhrada odvolána dopisem stálého zástupce Rakouska ze dne 8. září 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 9. září 1994 - or. fr.

⁴⁾ Prohlášení bylo odvoláno dopisem ministra zahraničních věcí Švédska ze dne 6. listopadu 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 24. listopadu 2000 - or. angl.

Článek 5

Při používání článku 12.1 Úmluvy (hlava V, článek 5 Protokolu) bude povinnosti ministerstva spravedlnosti zastávat ministerstvo zahraničních věcí.

ŠVÝCARSKO

***Výhrada** učiněná při podpisu dne 17. listopadu 1981 a obnovena při uložení ratifikační listiny dne 11. března 1985 - or. fr.*

Článek 2

Švýcarsko prohlašuje, že nepřijímá hlavu II Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání.

VELKÁ BRITÁNIE

***Výhrada** obsažená v ratifikační listině uložené dne 8. března 1994 - or. angl.*

Články 1, 3, 4 a 5

V souladu s odstavcem 2 článku 9 prohlašuje Spojené království, že nepřijímá hlavu I, hlavu III, hlavu IV ani hlavu V Protokolu.

***Prohlášení** obsažená v dopise stálého zástupce Spojeného království ze dne 25. dubna 2003, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. dubna 2003 - or. angl.*

Článek 8

Vláda Spojeného království prohlašuje, že druhý Dodatkový protokol se rozšiřuje na území Isle of Man a Guernsey, za jejichž mezinárodní vztahy je vláda Spojeného království odpovědná.

Článek 9

V souladu s odstavcem 2 článku 9 Spojené království nepřijímá, pokud jde o území Isle of Man a Guernsey, Hlavu I, hlavu II, hlavu III a hlavu IV Protokolu.

Příloha č. 10

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VZÁJEMNÉ POMOCI VE VĚCECH TRESTNÍCHSEZNAM SMLUVNÍCH STRAN¹⁾

ke dni 15. listopadu 2013

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Belgie	11/11/75	V/P
Bulharsko	15/09/94	V/P
Česká republika	01/01/93	P
Dánsko	12/12/62	V/P
Estonsko	27/07/97	V/P
Finsko	29/04/81	V/P
Francie	21/08/67	V/P/Ú
Chorvatsko	05/08/95	P
Irsko	26/02/97	V/P/Ú
Island	18/09/84	V/P
Itálie	12/06/62	P
Kypr	24/05/00	V/P
Lichtenštejsko	26/01/70	P
Litva	16/07/97	V/P
Lotyšsko	31/08/97	P
Lucembursko	16/02/77	V/P
Maďarsko	11/10/93	V/P
Malta	01/06/94	V/P
Německo	01/01/77	P/Ú
Nizozemí	15/05/69	V/P/Ú
Norsko	12/06/62	V/P
Polsko	17/06/96	P
Portugalsko	26/12/94	P
Rakousko	31/12/68	V/P/Ú
Rumunsko	15/06/99	P
Řecko	12/06/62	V
Slovensko	01/01/93	P
Slovinsko	17/10/01	P
Španělsko	16/01/82	V/P
Švédsko	01/05/68	V/P
Velká Británie	27/11/91	V/P/Ú

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - ETS No. 030¹⁾ Pouze členské státy Evropské unie a státy zapojené do užší schengenské spolupráce.

Příloha č. 11

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VZÁJEMNÉ POMOCI VE VĚCECH TRESTNÍCH**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ**

ke dni 15. listopadu 2013

(neoficiální překlad)

BELGIE*Výhrady a prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 13. srpna 1975 - or. fr.***Výhrady****Článek 2**

Vláda Belgického království si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc,

- a. pokud jsou dobré důvody domnívat se, že se týká vyšetřování zahájeného s úmyslem stíhat, potrestat nebo jinak nakládat s obviněnou osobou z důvodu jejích politických názorů nebo náboženství, její národnosti, rasy nebo skupiny obyvatelstva, k níž patří;
- b. pokud se týká stíhání nebo řízení, neslučitelného se zásadou non bis in idem;
- c. pokud se týká šetření ve věcech, pro něž je obviněná osoba stíhána v Belgii.

Článek 11

Vláda Belgického království nepovolí dočasný průvoz podle článku 11, ledaže předmětná osoba vykonává trest na jejím území a nebrání tomu žádné zvláštní okolnosti.

Článek 22

Vláda Belgického království nebude oznamovat následná opatření uvedená v článku 22, kromě případů, kdy to umožňuje organizace jejích trestních rejstříků.

Článek 26

Z důvodu zvláštních ujednání mezi zeměmi Beneluxu vláda Belgického království nepřijímá článek 26, odstavce 1 a 3, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Lucemburskem.

Vláda Belgického království si vyhrazuje právo nedodržovat tato ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského hospodářského společenství.

Prohlášení**Článek 5¹⁾**

Vláda Belgického království prohlašuje, že dožádání o prohlídky či zajištění v Belgii nebudou prováděny, leda pro extradiční trestné činy ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání a za podmínky, že provedení povolil belgický soud v souladu s místními zákony.

Článek 24

Vláda Belgického království prohlašuje, že pokud jde o Belgii, justičními orgány se pro účely této Úmluvy rozumí členové justice odpovědní za uplatňování práva, vyšetřující soudci a členové Prokuratury.

BULHARSKO*Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 30. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 17. června 1994 - or. fr.***Výhrady****Článek 2²⁾**

Dne 12. listopadu 2003 Národní shromáždění Bulharské republiky přijalo zákon novelizující zákon o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a Dodatkového protokolu k ní, Úmluvy o předávání odsouzených

¹⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 13. srpna 1975 - or. fr.

Text původního prohlášení: „Dokud Belgie neratifikuje Evropskou úmluvu o vydávání, dožádáním bude vyhověno, pouze pokud se týká skutečností, které mohou podle belgického práva vést k vydání.“

²⁾ Výhrada byla částečně odvolána verbální notou Stálého zastoupení Bulharska ze dne 5. ledna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 6. ledna 2004 - or. angl.

Text původní výhrady: „Bulharská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- spáchaný čin není podle bulharského trestního práva považován za trestný čin,
- pachatel nemá být veden k odpovědnosti z důvodu amnestie,
- trestní odpovědnost je vyloučena vzhledem k promlčení,
- pachatel poté, co spáchal trestný čin, upadl do stavu trvající duševní poruchy vylučujícího trestní odpovědnost,
- probíhá trestní řízení, existuje vykonatelný trest, příkaz prokurátora nebo vykonatelné rozhodnutí soudu o uzavření případu, které se týká stejné osoby a stejného trestného činu.“

osob a Evropské úmluvy o vydávání a dvou dodatkových protokolů k ní. Uvedený zákon byl publikován v Úředním věstníku č. 103/2003, ze dne 25. listopadu 2003.

Výhrada učiněná Bulharskou republikou, pokud jde o článek 2 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních, je proto částečně odvolána a zní:

„Bulharská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- pachatel nemá být veden k odpovědnosti z důvodu amnestie;
- trestní odpovědnost je vyloučena vzhledem k promlčení;
- pachatel poté, co spáchal trestný čin, upadl do stavu trvalé duševní poruchy vylučujícího trestní odpovědnost;
- probíhá trestní řízení, existuje vykonatelný trest, příkaz prokurátora nebo vykonatelné rozhodnutí soudu o uzavření případu, které se týká stejné osoby a stejného trestného činu.“

Článek 13

Požadavek předávat výpisy z trestního rejstříku se vztahuje výhradně na takové informace, které se týkají neuzavřených trestních případů, které podle bulharského práva nepodléhají úřednímu tajemství.

Prohlášení

Článek 5

Bulharská republika prohlašuje, že si vyhrazuje právo vyhovět dožádání o prohlídku či zajištění věci pouze za podmínky, které stanoví článek 5, odstavce 1 (a) a (c).

Článek 7

Bulharská republika prohlašuje, že předvolání obviněné osoby, která se nachází na jejím území, musí být předáno příslušným orgánům nejpozději 50 dní před datem, kdy se má tato osoba dostavit.

Článek 15

Bulharská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc či dožádání musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16³⁾

Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby žádosti o pomoc a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem buď do bulharštiny, anebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 24

Bulharská republika prohlašuje, že pro účely této Úmluvy považuje za justiční orgány soudy, prokuratury a Ministerstvo spravedlnosti.

***Prohlášení** obsažené v ratifikační listině k Druhému dodatkovému protokolu k Úmluvě, která byla uložena dne 11. května 2004 - or. angl.*

Článek 24

Bulharská republika prohlašuje, že pro účely této Úmluvy považuje za justiční orgány soudy, prokuratury, vyšetřovací orgány a Ministerstvo spravedlnosti.

ČESKÁ REPUBLIKA

***Prohlášení** učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.*

Článek 5

Podle ustanovení článku 5. 1. a a 5. 1. c bude dožádání o prohlídku či zajištění věci provedeno za podmínky, že trestný čin, k němuž se dožádání vztahuje, je trestný jak podle práva dožadující strany, tak práva **České republiky** a že provedení dožádání je v souladu s právem **České republiky**.

***Prohlášení** obsažená ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 16. března 1994 - or. angl.*

Článek 7⁴⁾

V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území **České republiky**, má být zasláno příslušným orgánům **České republiky** nejméně 30 dnů před datem, kdy se mají dostavit.

³⁾ Bulharská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc či dožádání musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16) Prohlášení bylo doplněno dodatkem obsaženým ve verbální nótě stálé mise Bulharska ze dne 7. března 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 2002 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby žádosti o pomoc a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.“

⁴⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Text původního prohlášení: „V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území **České republiky**, má být zasláno příslušným orgánům **České republiky** nejméně 30 dnů před datem, kdy se mají dostavit.“

Článek 15⁵⁾

Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována Nejvyššímu státnímu zastupitelství **České republiky** před tím, než je věc předložena soudu, a Ministerstvu spravedlnosti **České republiky** poté, co byla věc předložena soudu.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny k Dodatkovému protokolu k Úmluvě dne 19. listopadu 1996 - or. angl.

Článek 24⁶⁾

V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašují, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.

DÁNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr.

Výhrady

Článek 2

Pomoc může být odmítnuta, pokud justiční orgány Dánska nebo třetího státu zahájily soudní řízení proti obviněnému pro trestný čin, který je důvodem řízení v dožadujícím státě, nebo pokud byl obviněný odsouzen nebo osvobozen konečným rozsudkem vyneseným justičními orgány Dánska nebo třetího státu, pokud jde o trestný čin, který je důvodem řízení v dožadujícím státě, nebo pokud tyto orgány rozhodly upustit od nebo zastavit řízení, pokud jde o týž trestný čin.

Článek 3

Žádost o výpověď svědka nebo znalce pod přísahou může být odmítnuta, pokud příslušný dánský soud nepovažuje přísahu za nezbytnou.

Článek 7

Žádost o doručení, která má být provedena jinak než prostým předáním listiny osobě, které má být předána, může být odmítnuta.

Článek 11

Dánská vláda si vyhrazuje stanovisko k celému tomuto ustanovení.

⁵⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována Generální prokuratuře České republiky před tím, než je věc předložena soudu, a Ministerstvu spravedlnosti České republiky poté, co byla věc předložena soudu.“

⁶⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v dopise ministra spravedlnosti České republiky ze dne 15. prosince 1995, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu Dodatkového protokolu k Úmluvě dne 18. prosince 1995 - or. angl. - které nahradilo prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 16. března 1994 - or. angl. - které nahradilo prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Text původního prohlášení z 15. prosince 1995: „V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašují, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány dále považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.“

Text původního prohlášení z 15. března 1994: „Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Nejvyšší státní zastupitelství **České republiky** a Ministerstvo spravedlnosti **České republiky**.“

Text původního prohlášení z 15. dubna 1992: „Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Generální prokuratura **České republiky** a Ministerstvo spravedlnosti **České republiky**.“

Článek 13

Povinnost předávat výpisy z trestních rejstříků podle tohoto ustanovení se bude vztahovat jen na trestní rejstřík osoby obviněné z trestného činu.

Dánská vláda si vyhrazuje stanovisko k celému tomuto ustanovení.

Prohlášení

Článek 5

Žádost o prohlídku nebo zajištění může být odmítnuta, pokud podmínky stanovené v písmenech a a c článku 5, odstavce 1 nejsou splněny.

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno osobě obviněné z trestného činu, která se nachází na dánském území, musí být předáno příslušnému dánskému orgánu nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Žádosti a přiložené dokumenty z jiných zemí, než Rakousko, Francie, Spolková republika Německo, Irsko, Norsko, Švédsko a Spojené království musí být opatřeny překladem buď do dánštiny, nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy. Pokud jde o delší dokumenty, dánská vláda si vyhrazuje právo v jakémkoli konkrétním případě požadovat překlad do dánštiny nebo jej pořídit na náklady dožadujícího státu.

Článek 24

Pojem „justiční orgány“ v Dánsku znamená soudy a úřady prokuratury, což podle dánské judikatury a procesního zákoníku zahrnuje též Ministerstvo spravedlnosti, nejvyššího státního zástupce, prokurátory, kodaňského policejního prefekta a policejní komisaře.

Článek 26

Protokol o vzájemné právní pomoci uzavřený dne 26. června 1957 mezi Dánskem, Norskem a Švédskem zůstane v platnosti.

ESTONSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. dubna 1997 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Podle článku 2, odstavce 1 a článku 2 Úmluvy si Estonská republika vyhrazuje právo odmítnout svou pomoc v případě, že se žádost týká činu, který není podle estonských zákonů považován za trestný čin.

Článek 22

Podle článku 23, odstavce 1 Úmluvy předá Estonská republika informace uvedené v článku 22 jen na konkrétní žádost.

Prohlášení

Článek 5

Podle článku 5, odstavce 1 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že vyhoví dožádání o prohlídku či zajištění věci jen za podmínek uvedených v článku 5, odstavci 1, písmenech (a) a (c).

Článek 7

Podle článku 7, odstavce 3 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že doručení předvolání osobě, která se nachází na estonském území, má být předáno alespoň 40 dní před dnem hlavního líčení.

Článek 15

Podle článku 15, odstavce 6 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že kopie dožádání, která byla přímo zaslána jejím justičním orgánům, mají být předávány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Podle článku 16, odstavce 2 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že žádosti a přiložené dokumenty adresované estonským orgánům musí být opatřeny překladem do angličtiny.

Článek 24

Podle článku 24 Úmluvy prohlašuje Estonská republika, že pro účely této Úmluvy jsou justičními orgány pro Estonsko soudy, Státní prokuratura, Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo vnitra.

FINSKO

Výhrady a prohlášení⁷⁾ obsažené v dopise stálého zástupce Finska ze dne 9. března 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 10. března 1994 - or. angl.

Výhrady**Článek 2**

Finsko prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:

- a. pokud je trestný čin již předmětem vyšetřování ve Finsku či ve třetím státě;
- b. pokud je proti osobě, která byla obviněna v dožadujícím státě, je již vedeno soudní řízení nebo byla definitivně odsouzena či osvobozena buď ve Finsku, nebo ve třetím státě;
- c. pokud příslušné orgány ve Finsku nebo ve třetím státě rozhodly o ukončení vyšetřování nebo řízení nebo rozhodly je nezahajovat pro předmětný trestný čin;
- d. pokud trestní stíhání nebo výkon trestu jsou podle finského práva promlčeny.

Článek 11

Finsko prohlašuje, že pomoc uvedenou v článku 11 nelze ve Finsku poskytnout.

Prohlášení**Článek 5**

Finsko prohlašuje, že provádí dožadání o prohlídku či zajištění věci uvedené v článku 5 závislým na podmínkách uvedených v písmenech a a c řečeného článku.

Článek 7

Finsko prohlašuje, že doručení předvolání obviněnému, který je ve Finsku, může být odmítnuto, pokud předvolání nebylo zasláno příslušnému finskému orgánu nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Finsko prohlašuje, že žádost a přiložené dokumenty mají být vyhotoveny ve finštině, švédštině, dánštině či norštině nebo v angličtině, francouzštině či němčině, anebo opatřeny překladem do jednoho z těchto jazyků.

⁷⁾ Nahrazují všechny výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 29. ledna 1981 - or. angl.

Text původních výhrad a prohlášení:

„Výhrady**Článek 2**

Finsko prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:

- a. pokud za trestný čin, kvůli kterému se žádost činí, pokud by byl spáchán za srovnatelných okolností ve Finsku, by podle finského práva nebylo možné uložit trest;
- b. jde-li o trestný čin, který je již předmětem vyšetřování ve Finsku nebo ve třetím státě;
- c. je-li proti osobě, která byla obviněna v dožadujícím státě, vedeno soudní řízení, nebo byla-li definitivně odsouzena či osvobozena buď ve Finsku, nebo ve třetím státě;
- d. pokud příslušné orgány ve Finsku nebo ve třetím státě rozhodly zastavit vyšetřování nebo řízení, nebo je pro předmětný trestný čin nezahajovat;
- e. je-li podle finského práva trestní stíhání nebo výkon trestu promlčeno.

Článek 11

Finsko prohlašuje, že pomoc uvedenou v článku 11 není možno ve Finsku poskytnout.

Prohlášení**Článek 5**

Finsko prohlašuje, že provádí dožadání o prohlídku či zajištění věci uvedené v článku 5 závislým na podmínkách uvedených v písmenech a -c řečeného článku.

Článek 7

Finsko prohlašuje, že vyžaduje, aby doručení předvolání osobě, která je ve Finsku, bylo zasláno příslušným finským orgánem nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Finsko prohlašuje, že vyžaduje, aby žádost a přiložené dokumenty, které nejsou vyhotoveny ve finštině, švédštině nebo angličtině, byly opatřeny překladem do jednoho z těchto jazyků. Přijímáním žádostí ve výše uvedených jazycích na sebe Finsko nebere povinnost překládat odpověď a přiložené dokumenty. Švédština je druhým úředním jazykem Finska.

Článek 22

Finsko prohlašuje, že nebude informovat ostatní smluvní strany o trestních odsouzeních a následných opatřeních uvedených v tomto článku.

Článek 24

Finsko prohlašuje, že pokud jde o Finsko, jsou za justiční orgány pro používání článků 3, 4 a 6 považovány soudy a vyšetřující soudci a v ostatních případech soudy, vyšetřující soudci a prokurátoři.“

Článek 22

Finsko prohlašuje, že bude informovat ostatní smluvní strany o trestních odsouzeních podle článku 22, pouze pokud je taková informace dostupná z Rejstříku trestů v souladu se zákonem o Rejstříku trestů z 20. srpna 1993 (770/93). Finsko nebude oznamovat opatření přijatá v důsledku odsouzení.

Článek 24

Finsko prohlašuje, že pro účely Úmluvy jsou následující považovány za justiční orgány ve Finsku:

- Ministerstvo spravedlnosti,
- soudy prvního stupně (käräjäoikeus/tingsrätt), odvolací soudy (hovioikeus/hovrätt) a Nejvyšší soud (korkein oikeus/högsta domstolen),
- prokurátoři,
- policejní orgány, celní orgány, jakož i příslušníci pohraniční stráže ve své působnosti orgánů předběžného trestního vyšetřování v trestním řízení podle zákona o předběžném trestním vyšetřování z 30. dubna 1987 (449/87).

FRANCIE

***Výhrada a prohlášení** učiněné při podpisu dne 28. dubna 1961 - or. fr. - a potvrzené v ratifikační listině uložené dne 23. května 1967 - or. fr.*

Výhrada

Francouzská vláda prohlašuje, že z důvodu vnitřní organizace a fungování oddělení trestních rejstříků ve Francii nemají odpovědné orgány možnost automaticky informovat smluvní strany této Úmluvy podle jejího článku 22 o opatřeních následujících po odsouzení jejich občanů - jako jsou udělení milosti, rehabilitace nebo amnestie - které jsou zapisovány do trestních rejstříků.

Francouzská vláda nicméně vyslovuje ujištění, že odpovědné orgány, pokud o to budou v konkrétních případech požádány, poskytnou dle možnosti uvedeným smluvním stranám podrobnosti o situaci jejich občanů, pokud jde o trestní právo.

Prohlášení

Francouzská vláda prohlašuje, že orgány považované pro účely této Úmluvy za francouzské justiční orgány jsou následující:

- první předsedové, předsedové, radové a soudci (conselliers) trestních soudů;
- vyšetřující soudci (juges d'instruction) těchto soudů;
- členové prokuratur (ministère public) činných u těchto soudů, a to:
 - * hlavní prokurátoři,
 - * náměstkové hlavních prokurátorů,
 - * zástupci hlavních prokurátorů,
 - * hlavní prokurátoři při soudech první instance a jejich zástupci,
 - * představitelé prokuratur u policejních soudů,
 - * vojenští prokurátoři u vojenských soudů.

***Prohlášení** obsažená v ratifikační listině uložené dne 23. května 1967 - or. fr.*

Článek 7

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 7, odstavci 3 a v souladu s tím stanoví, že doručení předvolání obviněným osobám, které jsou na francouzském území, musí být zasláno francouzským orgánům nejméně 30 dnů před datem, kdy se takové osoby mají dostavit.

Článek 15

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 15, odstavci 6 ve vztahu k odstavcům 2 a 4 článku 15, takže ustanovení těchto dvou odstavců se budou používat následovně:

Článek 15, odstavec 2: v naléhavém případě, když dožádání uvedená v člancích 3, 4 a 5 jsou adresována justičními orgány dožadující strany přímo justičním orgánům dožadované strany, má být jejich kopie zároveň zaslána ministerstvu spravedlnosti dožadované strany;

Článek 15, odstavec 4: žádosti o vzájemnou pomoc, kromě těch, které upravují odstavce 1 a 3 článku 15, a zejména žádosti o vyšetřování předcházející trestnímu stíhání, musí být adresovány ministerstvem spravedlnosti dožadující strany ministerstvu spravedlnosti dožadované strany a vráceny stejnou cestou.

Článek 25

Bez ohledu na ustanovení článku 25, odstavce 2 se Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních nebude vztahovat na Alžírsko, neboť poté, co francouzská vláda podepsala tuto Úmluvu, Alžírsko získalo nezávislost.

CHORVATSKO

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 7. května 1999 - or. angl. a chorvatsky

Článek 5

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání doručená pro prohlídku či zajištění věci budou provedena, pouze pokud budou splněny podmínky stanovené v písmenech a), b) a c) článku 5, odstavce 1.

Článek 7

Chorvatská republika prohlašuje, že doručení předvolání osobě sídlící na chorvatském území musí být zasláno příslušným chorvatským justičním orgánům nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání o vzájemnou pomoc mají být adresována Ministerstvu spravedlnosti Chorvatské republiky. V naléhavém případě mohou být dožádání adresována Ministerstvu spravedlnosti Chorvatské republiky přes Organizaci mezinárodní trestní policie (INTERPOL).

Článek 16

Chorvatská republika prohlašuje, že dožádání o vzájemnou pomoc a přiložené dokumenty musí být opatřeny překladem do jazyka chorvatského nebo, pokud to není možné, do jazyka anglického.

Článek 24

Pro účely Úmluvy jsou justičními orgány v Chorvatské republice soudy a prokuratury.

IRSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené 28. listopadu 1996 - or. angl.

Výhrady**Článek 2**

Vláda Irska si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud v Irsku či ve třetím státě bylo zahájeno či ukončeno trestní řízení proti osobě, která je předmětem žádosti o pomoc, pro týž skutek, jako je ten, který dal podnět k řízení v dožadujícím státě ohledně této osoby.

Vláda Irska si vyhrazuje právo podmiňovat dodání jakýchkoli materiálů či důkazů k žádosti o pomoc tím, že takové materiály či důkazy nebudou bez jejího souhlasu použity pro účel, který nebyl v žádosti uveden.

Článek 3

Vláda Irska si vyhrazuje právo nevyslechnout svědka nebo nepožadovat předložení záznamů či dokumentů tam, kde její právo uznává v tomto ohledu imunitu, právo odmítnout výpověď nebo jinou výjimku z poskytování důkazů.

Článek 11

Vláda Irska nemůže vyhovět žádostem učiněným podle článku 11, odstavce 2 o průvoz osoby ve vazbě přes její území.

Článek 21

Vláda Irska si vyhrazuje právo nepoužívat článek 21.

Článek 22

Vláda Irska nebude oznamovat trestní odsouzení nebo následná opatření podle článku 22 kromě případů, kdy to umožňuje vedení jejího rejstříku trestů.

Prohlášení**Článek 5**

Vláda Irska si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na následujících podmínkách:

- a. že trestný čin, který je důvodem dožádání, je trestný jak podle práva dožadující strany tak podle irského práva a
- b. že vyhovění dožádání je v souladu s irským právem.

Článek 15

Pokud jde o vládu Irska, zmínky o „ministerstvu spravedlnosti“⁸⁾ jsou pro účely článku 11, odstavce 2, článku 15, odstavců 1, 3 a 6, článku 21, odstavce 1 a článku 22 o Ministerstvu spravedlnosti⁹⁾.

⁸⁾ Ministry of Justice.

⁹⁾ Department of Justice.

V souladu s článkem 15, odstavcem 6 vláda Irska oznamuje, že žádosti o pomoc podle Úmluvy mají být zasílány Ministerstvu spravedlnosti⁹⁾.

Článek 16

V souladu s článkem 16, odstavcem 2 si vláda Irska vyhrazuje právo vymínit si, že žádosti a přiložené dokumenty jí musí být zasílány opatřeny překlady buď do irštiny, anebo angličtiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 považuje vláda Irska pro účely Úmluvy za justiční orgány následující:

- obvodní soud;
- okružní soud;
- vrchní soud;
- zvláštní trestní soud;
- trestní odvolací soud;
- Nejvyšší soud;
- generální prokurátor Irska¹⁰⁾;
- poradce vlády v trestních věcech¹¹⁾;
- nejvyšší státní zástupce¹²⁾.

Námítka obsažená v dopise stálého zástupce Irska ze dne 16. ledna 2003, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 17. ledna 2003 - or. angl.

Článek 25

Irská vláda vznáší námitku proti územnímu rozšíření působnosti Úmluvy na Bailiwick of Guernsey, pokud jde o vztahy mezi Irskem a Spojeným královstvím. Tato námitka nebrání rozšíření působnosti Úmluvy na Bailiwick of Guernsey ve vztahu mezi Spojeným královstvím a ostatními smluvními stranami.

ISLAND

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1984 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Island poskytne pomoc pouze v řízeních, která se týkají trestných činů, které jsou trestné též podle islandského práva.

Pomoc může být odmítnuta:

- a. pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu zahájily soudní řízení proti obviněnému pro trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo
- b. pokud byl obviněný odsouzen nebo osvobozen konečným rozsudkem vyneseným justičními orgány Islandu nebo třetího státu, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo
- c. pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu rozhodly o zastavení řízení nebo odložení věci, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě.

Článek 13

Závazek předávat výpisy a informace z trestních rejstříků podle tohoto ustanovení se vztahuje jen na trestní rejstřík osoby obviněné v dožadujícím státě z trestného činu.

Prohlášení

Článek 5

Žádost o prohlídku či zajištění věci může být odmítnuta, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v článku 5, odstavci 1, písmenech a, b a c.

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která je na Islandu, musí být předáno příslušným islandským orgánům nejméně 50 dnů před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Veškeré žádosti o pomoc na Islandu podle této Úmluvy musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Žádosti a přiložené dokumenty, které nejsou sepsány v islandštině, dánštině, angličtině, norštině nebo švédštině, musí být opatřeny překladem do islandštiny nebo angličtiny.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy znamená pojem „justiční orgány“ na Islandu Ministerstvo spravedlnosti, soudy, prokurátory a velitele policie.

¹⁰⁾ the Attorney General of Ireland.

¹¹⁾ the Director of Public Prosecutions (rozhoduje o zahájení trestního stíhání).

¹²⁾ the Chief State Solicitor.

ITÁLIE

Prohlášení učiněná při uložení ratifikační listiny dne 23. srpna 1961 - or. fr.

Článek 15

Italská vláda žádá, aby s ohledem na ustanovení článku 15, odstavce 6 Úmluvy v případech, kdy je žádost o právní pomoc adresována přímo italským justičním orgánům, byla kopie příslušných dožádání zasílána Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

S ohledem na ustanovení článků 16 a 21, odstavce 3 bude Itálie vyžadovat, aby za podmínky reciprocit byly žádosti o právní pomoc spolu s podpůrnými dokumenty a obžalobami, jak stanoví článek 21 Úmluvy, opatřeny překladem do francouzštiny nebo angličtiny.

Článek 24

V souladu s článkem 24 a pro účely této Úmluvy budou za italské justiční orgány považovány následující úřady:

- hlavní prokurátoři,
- zástupci hlavních prokurátorů,
- obecné soudy,
- vojenské soudy,
- prokurátoři u vojenských soudů,
- vyšetřující soudci,
- vyšší soudci,
- soudci přestupkových soudů¹³⁾.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Itálie ze dne 25. srpna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 29. srpna 1977 - or. italsky

Článek 24

Za účelem doplnění prohlášení z 23. srpna 1961 učiněného při uložení ratifikační listiny k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959, italská vláda prohlašuje, že s odvoláním na článek 24 Úmluvy budou následující úřady považovány za justiční orgány vedle těch, které byly již uvedeny ve výše uvedeném prohlášení, které jinak zůstává ve všech ostatních aspektech beze změny:

- Ústavní soud,
- parlamentní vyšetřovací komise.

Italská vláda si v této souvislosti přeje zdůraznit, že výše jmenované dva orgány nabyly svých plných pravomocí teprve k datu následujícímu po italském uložení listiny ratifikující Úmluvu.

Ústavní soud vydal nezbytná dodatková pravidla pro výkon své jurisdikce v trestním řízení ve smyslu článku 134 Ústavy v nařízení ze dne 27. 11. 1962, které bylo publikováno v Úředním věstníku č. 320 ze dne 15. prosince 1962.

Jurisdikce parlamentní vyšetřovací komise byla stanovena v zákoně č. 20 z 25. ledna 1962 o „Pravidlech řízení a trestního stíhání“.

KYPR

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 24. února 2000 - or. angl.

Výhrady**Článek 2**

Vláda Kyperské republiky si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud osoba, která je předmětem žádosti o pomoc, byla v Kyperské republice odsouzena pro trestný čin, který je založen tímž skutkem, jako je ten, který je příčinou řízení v dožadujícím státě ve vztahu k této osobě.

Článek 5

Vláda Kyperské republiky si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a zajištění věci závislým na podmínkách stanovených v článku 5, odstavci 1 a) a c).

Článek 11

Pro účely článku 11, odstavce 1 si vláda Kyperské republiky vyhrazuje právo odmítnout předání osoby ve vazbě ve všech případech vyčtených v alině 2 odstavce 1 tohoto článku.

Pro účely článku 11, odstavce 2 si vláda Kyperské republiky vyhrazuje právo odmítnout povolit průvoz svých vlastních občanů.

Prohlášení

¹³⁾ Praetori.

Článek 7

Pro účely článku 7, odstavce 3 vláda Kyperské republiky žádá, aby předvolání, která mají být doručena obviněné osobě, která je na jejím území, byla zasílána jejím orgánům nejméně 40 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 15

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že všechny žádosti o pomoc zasílané Kyperské republice podle této Úmluvy musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti a veřejného pořádku. V naléhavých případech mohou být žádosti zasílány přes Interpol.

Článek 16

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty, které nejsou sepsány v angličtině či řečtině, by měly být opatřeny překladem do některého z těchto jazyků.

Článek 24

Pro účely Úmluvy považuje vláda Kyperské republiky za „justiční orgány“ následující:

- všechny soudy Republiky vykonávající trestní jurisdikci;
- všechny státní zástupce Právního úřadu Republiky (Nejvyšší státní zastupitelství);
- Ministerstvo spravedlnosti a veřejného pořádku;
- orgány či osoby oprávněné národním právem vyšetřovat trestní případy včetně Policie, Ministerstva cel a spotřebních daní a Ministerstva daní.

LICHTENŠTEJNSKO

***Prohlášení** obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. října 1969 - or. fr.*

Článek 5

Vláda Lichtenštejského knížectví prohlašuje, že Lichtenštejské knížectví bude činit provádění dožádání o použití jakéhokoliv donucovacího opatření závislým na podmínkách stanovených v článku 5, odstavci 1. a Úmluvy.

Článek 16

Lichtenštejské knížectví si vymíní, aby dožádání a příložené dokumenty adresované lichtenštejským orgánům v jazyce jiném, než němčině - s výjimkou žádostí o doručení předvolání - byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

LITVA

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 17. dubna 1997 - or. angl.*

Výhrady

Článek 2

Pokud jde o článek 2 Úmluvy, Litevská republika si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti, pokud se týká:

- a. trestného činu, který není kvalifikován jako „zločin“ a jako takový není trestný podle litevského práva;
- b. trestného činu, pro který bylo zahájeno trestní řízení v Litevské republice nebo ve třetím státě;
- c. trestného činu, pro který justiční orgány litevské republiky trestní řízení buď odmítly zahájit, či je zastavily.

Článek 13

Pokud jde o článek 13 Úmluvy, Litevská republika prohlašuje, že výpisy z a informace vztahující se k trestním rejstříkům, budou sdělovány, pouze pokud jde o záznamy týkající se osoby, proti které bylo zahájeno trestní řízení.

Prohlášení

Článek 5

Pokud jde o článek 5, odstavec 1 Úmluvy, vyhrazuje si Litevská republika právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na podmínkách uvedených v písmenech a), b) a c) řečeného ustanovení.

Článek 15

Pokud jde o odstavec 6 článku 15 Úmluvy, poskytne Litevská republika pomoc pouze v případě, že dožádání jsou zaslána přímo Ministerstvu spravedlnosti Litevské republiky.

Článek 16

Pokud jde o odstavec 2 článku 16 Úmluvy, vyhrazuje si Litevská republika právo si vymínit, aby žádosti a příložené dokumenty jí byly adresovány v litevštině nebo opatřeny překladem do některého z úředních jazyků Rady Evropy, a v případě, že tomu tak nebude, Litevská republika bude vyžadovat náhradu všech výdajů způsobených překladem.

Článek 24

Pokud jde o článek 24 Úmluvy, Litevská republika prohlašuje, že pro účely Úmluvy se následující orgány považují za justiční orgány: Ministerstvo spravedlnosti Litevské republiky, Generální prokuratura Litevské republiky, litevské soudy s výjimkou Ústavního soudu.

LOTYŠSKO

Prohlášení obsažená ve třech verbálních nótách Ministerstva zahraničních věcí Lotyšska ze dne 2. května 1997, které byly předány generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 2. června 1997 - or. angl.

Článek 15

V souladu s odstavcem 6 článku 15 Úmluvy Lotyšská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc mají být zasilány přes:

Ministerstvo vnitra - v průběhu předběžného vyšetřování do zahájení trestního stíhání;

Raina blvd 6,

Riga, LV - 1533, Latvia

Fax: 371.2.223853

Tel.: 371.2.219263

Generální prokuraturu - v průběhu předběžného vyšetřování do předložení věci soudu;

O. Kalpaka blvd 6,

Riga, LV - 1801, Latvia

Fax: 371.7.212231

Tel.: 371.7.320085

Ministerstvo spravedlnosti - v průběhu řízení před soudem.

Brivibas blvd 36,

Riga, LV - 1536, Latvia

Fax: 381.7.285575

Tel.: 371.7.280437

371.7.282607

Článek 16

V souladu s odstavcem 2 článku 16 Úmluvy vyžaduje Lotyšská republika, aby žádosti a přiložené dokumenty byly zasilány opatřeny překladem do jazyka anglického.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy jsou soudy, Prokuratura a policie považovány za justiční orgány.

LUCEMBURSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Lucemburska ze dne 16. listopadu 1976, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 18. listopadu 1976 - or. fr.

Výhrady

Článek 2¹⁴⁾

Výhrady k článku 2 Úmluvy jsou pozměněny následovně:

Nejvyšší státní zástupce Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

- a. pokud se týká stíhání nebo řízení, které je neslučitelné se zásadou non bis in idem;
- b. pokud se týká šetření ve věcech, pro které je obviněná osoba již stíhána v Lucemburském velkovévodství.

Článek 11

Vláda Lucemburského velkovévodství nebude povolovat dočasný průvoz, jak stanoví článek 11, ledaže předmětná osoba vykonává trest na jeho území a nebrání tomu žádné zvláštní okolnosti.

Článek 22

Vláda Lucemburského velkovévodství nebude oznamovat následná opatření uvedená v článku 22, ledaže to umožňuje organizace jeho trestních rejstříků.

Článek 26

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu Vláda Lucemburského velkovévodství nepřijímá článek 26, odstavce 1 a 3, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Belgií.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

¹⁴⁾ Výhrada byla částečně odvolána dopisem stálé mise Lucemburska ze dne 9. října 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 10. října 2001 - or. fr.

Text původní výhrady: „Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

a. jsou-li dobré důvody věřit, že se týká vyšetřování, které bylo zahájeno s úmyslem stíhat, potrestat nebo jinak nakládat s obviněnou osobou pro její politické přesvědčení nebo náboženství, její národnost, rasu nebo skupinu obyvatelstva, k níž patří;

b. pokud se týká stíhání nebo řízení, které je neslučitelné se zásadou non bis in idem;

c. pokud se týká šetření ve věcech, pro které je obviněná osoba již stíhána v Lucemburském velkovévodství.“

Prohlášení**Článek 5**

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že dožádání o prohlídku či zajištění v Lucemburském velkovévodství nebudou prováděny, leda pro extradiční trestné činy ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání a za podmínky, že provedení povolil soud v souladu s místními zákony.

Článek 16

Vláda Lucemburského velkovévodství bude vyžadovat, aby jí zasílané žádosti a přiložené dokumenty byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny nebo angličtiny.

Článek 24

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že pokud jde o Lucemburské velkovévodství, justičními orgány se pro účely Úmluvy rozumí členové justice odpovědní za uplatňování práva, vyšetřující soudci a členové Prokuratury.

MAĎARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Maďarska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. července 1993 - or. angl.

Výhrady**Článek 2**

Maďarsko si vyhrazuje právo poskytnout pomoc pouze v řízeních zahájených pro takové trestné činy, které jsou trestné též podle maďarského práva.

Článek 13

Výpisy z nebo informace o trestních rejstřících budou dány k dispozici, pouze pokud půjde o osobu, která byla obviněna nebo postavena před soud.

Pomoc uvedená v článku 13, odstavci 2 nemůže být Maďarskem poskytnuta.

Článek 22

Maďarsko prohlašuje, že nebude ostatní smluvní strany automaticky informovat o trestních rozsudcích a o následných opatřeních uvedených v tomto článku.

Prohlášení

Předvolání pro osoby pobývající v Maďarsku budou doručena, pouze pokud budou předána příslušnému maďarskému orgánu nejméně 40 dní před datem, kdy se mají dostavit.

Článek 5

Prohlídky a zajištění budou v Maďarsku prováděny za podmínky stanovené v písmeni c.

Článek 15

Maďarsko prohlašuje, že žádosti o pomoc adresované jeho justičním orgánům mají být zasílány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Překlad žádosti o pomoc a přiložených dokumentů buď do maďarštiny, anebo do některého z úředních jazyků Rady Evropy, bude požadován, pokud nebudou sepsány v těchto jazycích.

Článek 24

Pro účely Úmluvy budou za justiční orgány v Maďarsku považovány následující: soudy, nejvyšší státní zastupitelství, Ministerstvo spravedlnosti a Nejvyšší státní zastupitelství.

MALTA

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 6. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 3. března 1994 - or. angl.

Výhrady**Článek 2**

Vláda Malty si vyhrazuje právo odmítnout pomoc, pokud osoba, která je předmětem žádosti o pomoc, byla na Maltě odsouzena nebo osvobozena pro jakýkoliv trestný čin založený na stejném skutku, který vedl k zahájení řízení o této osobě v dožadujícím státě.

Článek 3

Vláda Malty si vyhrazuje právo nevyslechnout svědka nebo nepožadovat předložení spisů a jiných dokladů, pokud její zákony ve vztahu k nim uznávají imunitu, možnost odmítnout výpověď či jinou výjimku z poskytování svědectví.

Článek 11

- Vláda Malty nemůže vyhovovat žádostem podle článku 11.